

Tình Ôi Là Tình

Contents

Tình Ôi Là Tình	1
1. Chương 1: Lời Người Dịch	2
2. Chương 2: Lời Nói Đầu	3
3. Chương 3: Khởi Đầu	4
4. Chương 4: Ví Dụ Như Paula	7
5. Chương 5: Cái Gì Sáng Lấp Lánh Lên Thế Kia?	10
6. Chương 6: Và Ví Dụ Tiêu Cực Paula Vẫn Tiếp Diễn	13
7. Chương 7: Brigitte Thấy Heinz Cũng Kinh Tởm! Cả Brigitte Cũng Kinh Tởm Heinz	16
8. Chương 8: Nhưng Rồi Một Hôm	19
9. Chương 9: Lại Một Quả Hủ Hí Sướng Thế!	22
10. Chương 10: Chỉ Có Tình Yêu Dem Lại Cho Chúng Ta Sự Sống!	25
11. Chương 11: Trong Khi Đi Đạo	27
12. Chương 12: Những Si Mê Của Paula	29
13. Chương 13: Một Ngày Đẹp Trời,	32
14. Chương 14: Tiếp: Cảm Xúc Của Paula	35
15. Chương 15: Brigitte Ghét Heinz	37
16. Chương 16: Giờ Thì Tình Yêu Đến Rồi	39
17. Chương 17: Những Khác Biệt Giữa Susi Và Brigitte Nét Đồng Điều Hú Họa Giữa Susi Và Brigitte	41
18. Chương 18: Đã Yêu Là Sẽ Tìm Được Cách	45
19. Chương 19: Tiếc Rằng	47
20. Chương 20: Thế Rồi	48
21. Chương 21: Thậm Chí Tôi Có Một Cô Bạn Gái	51
22. Chương 22: Thiên Nhiên Trên Kia	52
23. Chương 23: Đến Đoạn Này Ta Phải Ngắt Số Phận Brigitte Một Cách Khá Đột Ngột	54
24. Chương 24: Bây Giờ Paula	57
25. Chương 25: Số Phận Của Brigitte	59
26. Chương 26: Ngày Lại Ngày	61
27. Chương 27: Báo Cáo Sơ Kết	64
28. Chương 28: Cái Chết Của Lão Hen Lại Được Việc	66
29. Chương 29: Dạ Con Của Brigitte	69
30. Chương 30: Đám Cưới	71
31. Chương 31: Ra Nhà Mới	74
32. Chương 32: Còn Paula Có Gì? Cũng Một Giang Sơn Mới	76
33. Chương 33: Thêm Một Lễ Đính Hôn	78
34. Chương 34: Paula Sa Ngã Ra Sao	79
35. Chương 35: Lời Bạt	82

Tình Ôi Là Tình

Giới thiệu

Tác giả: Elfriede Jelinek Người dịch: Lê Quang Giới thiệu “Nếu một người có số mệnh thì đó là đàn ông”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-oi-la-tinh>

1. Chương 1: Lời Người Dịch

Jelinek còn rất trẻ khi bắt tay vào một đề tài gai góc: phụ nữ trong một xã hội mà quyền tự do định đoạt số phận của mình luôn bị gò vào một khuôn khổ vô hình - cuối thế kỷ 20 ở giữa châu Âu! Bà đã về nông thôn để hoàn tất cuốn tiểu thuyết này, và trái với những người thành phố no ấm đi tìm lại sự đồng điệu giữa con người và thiên nhiên, cặp mắt của Jelinek xoáy vào cuộc đời tù túng mà các nữ công nhân vô học đang sống giữa đồng lương eo hẹp và ước mơ đổi đời hão huyền. Tương lai nào sẽ đến với họ, ngoài nỗ lực kiếm một tấm chồng có máu mặt để thoát khỏi vũng lầy, với cái giá phải trả là tình yêu đồng nghĩa với tính toán? Nhưng, đàn ông cao giá thì hiếm khi còn son rồi hoặc họ có những kế hoạch khác.

Tình ơi là tình (*Die Liebhaberinnen*), với tác phẩm này Jelinek lần đầu tiên khẳng định chỗ đứng trên văn đàn và trong mắt người hâm mộ. Đó là một cuốn sách mang “đặc trưng Jelinek nhất”. Thành công ấy có thể chỉ kém cuốn tiểu thuyết đầy hơi hướng tự thuật *Cô giáo dương cầm* (tạm gọi theo chuyển thể phim của *Die Klavierspielerin*) mà trong đó, lại một lần nữa, phụ nữ đóng vai trò chính. Nhưng sự so sánh đó quá khập khiễng, có giống nhau thì chỉ ở cái khía cạnh Jelinek tài tình hơn các đồng nghiệp của bà khi đào bới các ngõ ngách trong tâm hồn giống cái. Và chính năng khiếu ấy không được đồng bào của bà nồng nhiệt đón chào: Có mấy ai đủ dũng cảm đi vạch áo cho người xem lưng, kể cả phụ nữ là những người được bà cho mượn một ngôn ngữ mãnh liệt. Nói theo cách của Jelinek, là “những thầy ma muốn mô yền mà đẹp, nhưng tôi lại cứ khai quật chúng lên, ngày này qua ngày khác”.

Tình ơi là tình đôi khi gây sốc bằng một giọng điệu rất Jelinek, nhưng nhờ đó mà cuộc sống nội tâm của mấy người đàn bà đầy rẫy nhẫn nhục và ngậy thơ được mổ xẻ một cách kiệt xuất. Đó cũng là trở ngại lớn khi chuyển tải tác phẩm sang tiếng Việt, không chỉ đơn thuần vì chẳng dễ dịch các kiểu chơi chữ hay đặt chấm phẩy có vẻ như tùy tiện để tạo nhịp câu, mà bối cảnh câu chuyện đòi đọc giả vất vả đọc giữa hai dòng chữ để hiểu và liên tưởng.

Một người cầm bút đã băn khoăn hỏi bà rằng, khi đọc nguyên tác có thể cảm nhận được nhịp điệu âm nhạc rất đặc biệt trong từng câu, vậy bà có ý kiến gì về việc tác phẩm của mình được dịch sang ngôn ngữ khác, liệu những bản giao hưởng tuyệt vời ấy có mang được hết các nốt nhạc của mình sang một dàn nhạc công khác với một nhạc trưởng khác? Và tôi mạn phép được trích đáp từ của chính tác giả để xin thứ lỗi cho khiếm khuyết nào xảy ra trong quá trình chuyển ngữ: “Thật khổ cho các nhà dịch thuật! Họ phải viết lại hoàn toàn công việc của tôi bằng ngôn ngữ nước họ để cho tác phẩm có thể chứa đựng giá trị nguyên gốc. Những trò chơi ngôn ngữ chỉ được yêu thích ở những nơi được phép. Và chỉ những nhà văn mới yêu thích trò chơi này, nhưng họ chẳng hơi đâu mà dịch tôi làm gì!”. Tôi rất mong bà chỉ nói dối để làm dáng, hoặc đoán lầm.

Hà nội, mùa thu 2006

Lê Quang

2. Chương 2: Lời Nói Đầu

Bạn có biết xứ sở TUỔI ĐẸP với thung lũng và núi đồi ở đó?

Đứng chẵn phía xa xa là những ngọn núi xinh đẹp. xứ sở này có cả chân trời, không nhiều nước có được.

Bạn có biết những đồng cỏ, ruộng vườn và đất đai của xứ sở ấy? bạn có biết những ngôi nhà bình lặng và những con người bình lặng trong đó?

Giữa đất nước tươi đẹp ấy, những người tử tế đã xây một nhà máy. mái nhôm lượn sóng của nó ngả rạp xuống và tương phản với những cánh rừng lá tán và lá kim xung quanh. nhà máy cúi rạp xuống chân phong cảnh.

Mặc dù nó chẳng có lý do gì mà phải rạp xuống.

Lẽ ra nó có thể đứng thẳng lên lắm chứ.

May mắn mà nhà máy ở đây, ở một nơi tươi đẹp, chứ không ở nơi nào khác xấu xí.

Nhà máy nom như là một phần của phong cảnh tươi đẹp ấy vậy.

Trông nó như mọc từ đất này lên, nhưng đâu phải! nhìn từ khoảng cách gần thì người ta sẽ nhận ra: những người tử tế đã xây ra nó, chả có gì tự nhiên sinh ra cả.

Và những người tử tế đi ra đi vào nhà máy, rồi họ túa ra phong cảnh, cứ làm như phong cảnh là của họ vậy.

Nhà máy và nền đất dưới chân nó thuộc về một chủ sở hữu, đó là một tập đoàn.

Tuy nhiên nhà máy vẫn thích những người vui tươi túa vào đó, vì họ làm việc tốt hơn những người không vui tươi.

Những người đàn bà làm việc ở đây không thuộc sở hữu của chủ nhà máy.

Những người đàn bà làm việc ở đây hoàn toàn thuộc về gia đình họ.

Chỉ có ngôi nhà thuộc về tập đoàn, thế là ai cũng hài lòng cả.

Những ô cửa sổ bóng loáng và lấp lánh như những chiếc xe đạp và ô tô bên ngoài. cửa sổ do phụ nữ đánh bóng, đàn ông chủ yếu đánh bóng ô tô.

Tất cả những ai bước chân đến đất này đều là phụ nữ.

Họ may. họ may đồ lót, nịt vú, thỉnh thoảng may cả cooc-xê và quần lót.

Thường là phụ nữ cưới chồng hoặc tàn lụi đi theo kiểu nào đó.

Nhưng chừng nào họ còn may thì họ vẫn may thôi, thỉnh thoảng họ đưa mắt ra ngoài để thấy một chú chim, một con ong, hay một ngọn cỏ.

Thỉnh thoảng họ biết tận hưởng và thấu hiểu thiên nhiên bên ngoài rõ hơn đàn ông.

Máy khâu luôn may một đường chỉ mà không thấy chán chường. máy làm đủ phận sự của nó ở nơi người ta đặt nó.

Mỗi máy được một cô thợ may có nghề điều khiển. thợ may không thấy chán chường, cô cũng làm đủ phận sự của cô.

Khi may cô được phép ngồi. cô có trách nhiệm nặng nề, nhưng không có tầm nhìn tổng thể hay nhìn xa. nhưng thường là có gia đình. thỉnh thoảng tới đến những chiếc xe đạp chở chủ nhân của nó về nhà.

Về nhà. những ngôi nhà giữa phong cảnh tươi đẹp, vẫn phong cảnh ấy.

Đây là nơi sự thoải mái sinh sôi, ai cũng thấy.

Ai không được phong cảnh làm thoả mãn, người đó được con cái và chồng làm cho thoả mãn hoàn toàn.

Ai không được phong cảnh, con cái và chồng làm thoả mãn, người đó được công việc làm cho hoàn toàn thoả mãn.

Thế nhưng câu chuyện của chúng ta bắt đầu ở một chốn khác hẳn: ở thành phố lớn.

Ở đó có một phân xưởng của nhà máy, hay nói đúng hơn, ở đó là trụ sở chính của nhà máy, và cơ sở ở vùng giáp alps 1 mới là phân xưởng.

Ở đây cũng có phụ nữ ngồi may, công việc mà họ thích.

Không phải họ may những đồ làm họ thích, mà bản thân công việc may đã đi vào máu của họ rồi.

Giờ thì chỉ việc để cho dòng máu ấy chảy ra khỏi người thôi.

Đây là một công việc nhẹ nhàng cho đàn bà.

Nhiều người may chỉ để tâm một nửa tới công việc, nửa kia phân cho gia đình. một vài người hoàn toàn để tâm đến công việc, nhưng những người như thế không phải là những người làm việc tốt nhất.

Ồc đảo tĩnh lặng của đô thị là nơi câu chuyện chúng ta bắt đầu và cũng lại nhanh chóng chấm dứt.

Nếu ai đó trải nghiệm số mệnh thì không phải ở đây.

Nếu một người có số mệnh thì đó là đàn ông, còn nếu một người chịu số mệnh thì đó là đàn bà.

Tiếc thay ở chốn này dòng đời trôi qua mặt ta, chỉ có công việc đọng lại. thỉnh thoảng có ai đó trong đám đàn bà toan nhập vào dòng đời đang trôi để trò chuyện vài câu.

Tiếc là dòng đời thường là phóng ô tô đi khỏi, quá nhanh đối với xe đạp. tạm biệt nhé!

3. Chương 3: Khởi Đầu

Một ngày đẹp trời Brigitte hạ quyết định, cô muốn chỉ còn làm một người đàn bà, hoàn toàn là đàn bà, cho một gã tên là Heinz.

Cô tin là từ nay trở đi những nhược điểm của cô sẽ trở nên đáng yêu, những ưu điểm sẽ được ưu ái.

Nhưng Heinz chẳng thấy tí gì đáng yêu ở Brigitte, còn những nhược điểm của cô chỉ làm gã kinh tởm.

Giờ đây Brigitte chăm chút sắc đẹp của mình cho cả Heinz nữa, vì đã là đàn bà rồi thì không còn đường thoái lui nữa, đàn bà thì phải chăm sóc sắc đẹp chứ. Brigitte mong tương lai sẽ cảm tạ cô bằng vẻ ngoài trẻ hơn tuổi, nhưng biết đâu Brigitte chẳng hề có tương lai. tương lai hoàn toàn phụ thuộc vào Heinz.

Khi trẻ thì người ta bao giờ cũng có diện mạo trẻ trung, già đi rồi thì chẳng nào cũng quá muộn. nếu lúc đó nom không trẻ hơn tuổi thì xung quanh sẽ tuyên án không thương tiếc: ai bảo hồi trẻ không lo dùng mỹ phẩm!

Vậy thì Brigitte đã làm cái việc sẽ rất quan trọng trong tương lai.

Khi người ta không có hiện tại thì phải lo trước đến tương lai thôi.

Brigitte may nịt vú. nếu may một đường ngắn thì phải may nhiều nhiều, tối thiểu phải là bốn mươi đường may như cách tính lương theo sản phẩm. nếu may một đường dài hơn và phức tạp hơn thì sẽ phải may ít hơn. thật nhân đạo và công bằng.

Brigitte có thể kiếm được nhiều chàng công nhân, nhưng cô chỉ muốn duy nhất có Heinz, người đang định trở thành doanh nhân.

Vật liệu là đăng-ten nylon trên một lớp mút mỏng. nhà máy của cô có nhiều thị phần ở nước ngoài, và nhiều thợ may nữ từ nước ngoài đến. nhiều người thôi việc vì cưới chồng, đẻ con hoặc chết.

Brigitte hy vọng đến lúc nào đó sẽ thôi việc để đi cưới chồng và đẻ con. Brigitte hy vọng Heinz sẽ đưa cô ra khỏi đây.

Nếu không được thế thì coi như chết rồi, ngay cả khi cô vẫn còn sống.

Tạm thời Brigitte chưa có gì khác ngoài cái tên của mình, trong phần tiếp của câu chuyện Brigitte sẽ lấy họ của Heinz. cái đó quan trọng hơn là tiền bạc và của cải, nó có thể đem lại tiền bạc và của cải.

Cuộc sống đích thực, tức là cuộc sống biết lên tiếng khi được hỏi, cuộc sống đích thực ấy là cuộc sống khi được hoàn thành. đối với Brigitte thì cuộc sống và công việc như nước và lửa. ở đây chúng ta bàn nhiều hơn đến thì giờ rảnh rỗi.

Trong trường hợp cụ thể này, cuộc sống có tên là Heinz. cuộc sống đích thực không chỉ mang cái tên Heinz, mà chính là Heinz.

Ngoài Heinz ra không còn gì nữa. một cái gì đó hay hơn Heinz thì Brigitte tuyệt đối không thể với tới được, cái gì đó dở hơn Heinz thì Brigitte không muốn. Brigitte chống cự kịch liệt để khỏi xuống thang, xuống thang đồng nghĩa với mất Heinz vậy.

Nhưng Brigitte cũng biết rằng cô không thể leo thang được, chỉ có Heinz hoặc cái gì đó dở hơn Heinz hoặc may nịt vú cho đến hết đời. giờ đây may nịt vú mà không có Heinz thì cũng đã có nghĩa là hết đời rồi.

Brigitte sống, cùng Heinz, hay thoát khỏi cuộc đời rồi hết đời, chuyện đó hoàn toàn trông vào tình cờ.

Không có định lý nào về việc tạo hoá sẽ định đoạt số phận của Brigitte. cô làm gì và cô là ai đều vô nghĩa, chỉ có Heinz làm gì và Heinz là ai mới có nghĩa.

Brigitte và Heinz không có chuyện gì. Brigitte và Heinz chỉ có công việc. Heinz sẽ thành chuyện của Brigitte, gã sẽ tạo cho cô một cuộc sống riêng, rồi cho cô một đứa con mà tương lai nó mang dấu ấn của Heinz và công việc của gã.

Câu chuyện của Brigitte và Heinz không phải là cái gì tuần tự, nó là cái gì đó đột ngột hiện ra (sét đánh!) và tên là tình yêu.

Tình yêu đến từ phía Brigitte. cô phải thuyết phục Heinz là tình yêu cũng đến từ phía gã. gã phải học cách nhận ra rằng gã cũng chẳng có tương lai nếu thiếu Brigitte. tất nhiên là Heinz có tương lai trong nghề lắp điện. gã có thể có tương lai đó mà không cần Brigitte. người ta có thể lắp đường dẫn điện mà đâu cần có sự hiện diện của Brigitte. thật thế, thậm chí có thể sống! và có thể đi chơi bowling mà không cần Brigitte.

Tuy nhiên Brigitte có một sứ mệnh.

Cô phải thường xuyên làm cho Heinz rõ rằng thiếu cô gã sẽ không có tương lai. đó là một nỗ lực lớn. ngoài ra còn phải ngăn chặn Heinz tìm thấy tương lai của mình ở một người khác, nhưng chuyện đó ta sẽ nói sau.

Một tình cảnh mệt mỏi, nhưng cũng có triển vọng thành công.

Một ngày nào đó Heinz sẽ hoặc vượt lên thành một doanh nhân cá thể nhỏ với một doanh nghiệp cá thể nhỏ. một ngày nào đó Heinz sẽ kiếm ra tiền, Brigitte được thu tiền. Brigitte muốn được thu tiền do tay người chồng riêng của mình kiếm ra trong doanh nghiệp riêng của gã, mà phần nào đó cũng là doanh nghiệp riêng của cô.

Trừ phi một ngày đẹp trời Heinz làm quen với một cô nữ sinh học cao hơn, như susi chẳng hạn! trừ phi, xin Chúa thứ lỗi, một ngày đẹp trời Heinz cho rằng có ai đó tốt hơn cái mức mà Brigitte cả đời không bao giờ đạt tới thì người đó cũng tốt hơn cho gã.

Nếu Heinz tìm được cái gì tốt hơn thì cũng nên bỏ đó, tốt nhất là gã chớ bắt chuyện làm quen, như thế an toàn hơn.

Khi Brigitte ngồi bên máy khâu của cô và may đường chỉ chun, cảm nhận thấy lớp mút mềm và dăng-ten cứng của chiếc nịt vú hiệu “hexlein” màu thời trang dưới ngón tay, cô hồi tưởng nghĩ đến kẻ nào đó chưa hề tồn tại nhưng biết đâu lại có thể lọt vào mắt Heinz như một cái gì đó tốt hơn.

Ngay cả khi đang làm việc, Brigitte cũng không thấy yên lòng.

Thậm chí đang làm việc mà cô vẫn phải làm việc.

Lẽ ra cô không cần suy nghĩ trong khi làm việc, nhưng có gì đó trong cô cứ suy nghĩ liên tục.

Brigitte không biết làm cho cuộc đời riêng của mình tử tế hơn lên. cái tử tế hơn đó phải do cuộc đời của Heinz đem lại. Heinz có thể giải phóng Brigitte khỏi chiếc máy khâu của cô, việc đó tự Brigitte không làm nổi.

Nhưng cô không có gì bảo đảm việc đó, vì hạnh phúc là một sự tình cờ chứ không phải định lý hay hệ quả logic của hành động.

Brigitte muốn đón nhận tương lai do người khác làm sẵn cho mình. cô không tự làm ra nó được.

Chuyện hai người làm quen nhau ra sao thì không quan trọng. chính bản thân hai người ấy cũng không quan trọng. họ cứ như là triệu chứng biểu hiện cho tất cả những gì không quan trọng vậy.

Sinh viên nam và sinh viên nữ cũng thường gặp nhau, chẳng khác gì lắm, ngoại trừ giới tính. từ những cuộc hội ngộ ấy nhiều khi sinh ra nhiều chuyện thú vị.

Thậm chí đôi khi họ còn có tiền sử dài dài.

Mặc dù tiền sử của Brigitte quá ngáng trở việc thu vén của cải trong tương lai, song cô vẫn cứ làm quen Heinz, bởi một ngày nào đó của cải sẽ sinh sôi trong tay gã.

Brigitte là con ngoài giá thú của một ông lái xe đường dài và bà mẹ vẫn may những thứ giống Brigitte, nghĩa là nịt vú và nịt lót.

Heinz là con trong giá thú của một ông lái xe đường dài và vợ ông, bà có điều kiện ở nhà làm nội trợ.

Mặc cho sự khác biệt tày đình ấy, Brigitte và Heinz vẫn làm quen với nhau.

riêng trong trường hợp này thì “làm quen” đồng nghĩa với “toan lẩn” hay “giữ chặt, không cho lẩn”.

Heinz đã học một thứ sau này sẽ mở cửa cả thế giới cho gã - nghề lắp điện.

Brigitte chưa bao giờ học hành gì cả.

Heinz có chỗ đứng, Brigitte có con số không, rơi vào hoàn cảnh ấy cũng chẳng đơn giản. Heinz không phải loại người làng nhàng, và nhiều khi người ta phải nhờ cậy đến Heinz, như lúc dây điện bị hỏng hoặc lúc người ta cần chút tình yêu. Brigitte thì có mặt hay không cũng được, và chẳng ai nhờ cậy đến cô. Heinz có tương lai, còn Brigitte thì đến hiện tại cũng chẳng có.

Heinz là tất cả đối với Brigitte, còn công việc hoàn toàn chẳng là gì khác ngoài một nỗi phiền nhiễu đối với Brigitte. ai yêu ta, người đó sẽ là tất cả. ai yêu ta, đã thế lại có chỗ đứng nữa, đó là đỉnh cao vợi vợi mà Brigitte có thể với được. công việc chẳng là gì cả, vì Brigitte đã có nó, tình yêu quan trọng hơn, vì người ta còn phải đi tìm nó.

Brigitte đã tìm thấy rồi: Heinz.

Heinz thường tự hỏi, liệu Brigitte có gì đáng khoe không chứ.

Heinz thường nghĩ ngợi liệu có nên kiếm một cô khác khả dĩ đem lại thứ gì đó, chẳng hạn tiền hay mặt bằng để thuận tiện mở cửa hàng.

Brigitte đem lại một cơ thể.

Ngoài cơ thể Brigitte, đồng thời còn khối cơ thể khác được tung ra mời. cái duy nhất khả dĩ hỗ trợ Brigitte trên con đường này là công nghiệp mỹ phẩm. và công nghiệp thời trang.

Brigitte có vú, đùi, mông và hăm. những thứ đó thì các cô khác cũng có, đôi khi chất lượng còn khá hơn nữa ấy chứ.

Brigitte cũng phải chia sẻ tuổi trẻ với những người khác, giống như với nhà máy và tiếng ồn trong đó và xe buýt chật ních, những thứ làm tuổi trẻ của Brigitte mòn mỏi.

Brigitte ngày càng già đi và càng bớt nữ tính, lực lượng cạnh tranh ngày càng trẻ ra và nhiều nữ tính hơn.

Brigitte nói với Heinz: em cần một người quan tâm đến em, ở bên cạnh em, được thể thì em cũng quan tâm đến người ấy và luôn ở bên cạnh người ấy.

Heinz nói là gã ỉa vào đó.

Đáng tiếc là Brigitte rất căm Heinz.

Chẳng hạn như hôm nay. Brigitte quỳ trên nền đất lạnh lẽo, trước bồn cầu trong nhà vườn của Heinz và bố mẹ gã.

Nền nhà này lạnh hơn, lạnh hơn cả mối tình, mối tình nóng bỏng có tên là Heinz.

ông bố lái xe đường dài không có mặt, và Brigitte giúp một tay làm việc nhà, cũng là khả năng duy nhất để Brigitte có thể gây thiện cảm, nghĩa là Brigitte vui vẻ tổng vệ sinh bồn cầu với cái chổi cọ cứng. trước đó năm phút cô nói là cô cũng thích làm việc ấy. giờ thì cô không thích làm nữa rồi. cô phát ốm vì chỗ cứng đờn lại của cả tuần trong một hộ gia đình ba người.

Heinz sẽ cưới một cô nữ sinh học cao làm vợ, nếu như không cưới một cô thư ký, cô thư ký này hay cô thư ký nọ, song nhất định là một cô vợ chính hiệu, nghĩa là biết sử dụng cái chổi một cách tử tế cùng những ngang trái liên đới của nó.

ở nhà Brigitte chẳng động tay động chân, vì làm như thế thì khác gì đầu tư vốn và sức lao động vào một tiểu doanh nghiệp đã bị tiên liệu là hoạt động sập xệ và thua lỗ. không triển vọng. không hy vọng. Brigitte đầu tư hay hơn, vào nơi nào có lãi. vào một cuộc sống mới hẳn.

Vì Brigitte có ít chất xám nên đầu ra không chắc chắn.

Nói cho cùng thì các giám đốc khi vạch kế hoạch đã có chất xám trợ lực. Brigitte chỉ có đôi bàn tay được đào tạo. thế là hết. nhưng với cánh tay gắn liền vào đó thì chúng làm thay được cho ba người, nếu như chúng buộc phải làm. và chúng buộc phải làm thật. làm cho Heinz.

Brigitte quỳ lỵ liếm đất cho cho mẹ Heinz. ở đó cô cũng không thấy gì khác với chỗ cứng trong bồn cầu mà cô vừa cọ xong. nhưng rồi chỗ cứng này sẽ lui vào quá khứ, và tương lai ở trước ta. không, khi cứng đã vào quá khứ thì ta đã đến với tương lai rồi. trước tiên ta phải tạo cho ta một vị thế để ta ĐƯỢC PHÉP có một tương lai đã. tương lai là một xa xỉ phẩm. làm sao có nhiều được cơ chứ.

Tình tiết nhỏ này không định nói lên điều gì hơn là Brigitte có thể làm việc, nếu tình cảnh bắt buộc.

Và đúng là tình cảnh bắt buộc thật.

1 Dãy núi lớn nhất châu Âu thuộc “sở hữu” của nhiều nước như Đức, Áo, Pháp, Ý, Liechtenstein, Slovenia, Thụy Sĩ và trải dài hơn 1000km từ Địa Trung Hải đến Vienna (Áo).

4. Chương 4: Ví Dụ Như Paula

Ví dụ như paula. paula người nhà quê. cho đến nay cuộc sống nhà quê nó kìm hãm cô - giống như đối với các bà chị là erika và rene, cả hai đã lấy chồng. quên cả hai đi được rồi, tựa hồ như họ không hề có mặt trên thế gian này vậy. với paula thì khác, cô là em gái nhỏ nhất trong bọn và vẫn còn có mặt sờ sờ trên thế giới này. paula 15 tuổi. đã đủ tuổi để được phép suy nghĩ xem sau này sẽ làm gì: nội trợ hay bán hàng.

bán hàng hay nội trợ. ở tuổi cô thì các cô gái đồng niên đã đủ tuổi để suy nghĩ xem sau này sẽ làm gì. học hết phổ thông cơ sở rồi, đàn ông trong làng làm thợ rừng hay thợ mộc, thợ điện, thợ lắp ráp, thợ nề, hay vào nhà máy, hoặc đi học nghề thợ mộc, thợ điện, thợ lắp ráp, thợ nề, song rồi thì lại chui vào rừng làm thợ rừng thôi. các cô gái sẽ thành vợ họ. thợ săn là một nghề tốt hơn, du nhập từ bên ngoài. giáo viên và linh mục thì không có, làng chẳng có nhà thờ và trường học. cả nghề trí thức của ông trưởng cửa hàng mua bán cũng từ bên ngoài đến, dưới quyền ông luôn có ba phụ nữ người làng và một cô bé học nghề ở làng đến làm việc. các bà các cô cho đến khi lấy chồng thì vẫn là bán hàng và phụ việc bán hàng, lấy chồng rồi thì cũng hết bán hàng, vì chính họ đã bị bán đi rồi, cô bán hàng kế tiếp sẽ thế vào chỗ họ và tiếp tục bán hàng, cứ thế tuần tự thay đổi.

Năm này qua năm khác, một vòng tuần hoàn tự nhiên hình thành: sinh ra và đi làm và gả chồng và đẻ con gái làm nội trợ hay bán hàng, đa số bán hàng, con gái vào làm, mẹ về châu trời, con gái được gả chồng, thôi việc, tự mình để tiếp con gái, cửa hàng mua bán là vòng tuần hoàn tự nhiên, rau quả trong cửa hàng phản ánh các mùa và đời người với mọi hình thái thể hiện, tấm kính duy nhất trong cửa hàng phản chiếu khuôn mặt chăm chú của những cô bán hàng tập trung đến đây đợi đám cưới và đợi cuộc sống. nhưng đám cưới bao giờ cũng đến một mình, không đến cùng cuộc sống. đã có chồng thì hầu như chẳng bao giờ phụ nữ làm việc ở cửa hàng, trừ khi ông chồng vừa thất nghiệp hay bị trọng thương nặng. nát rượu thì mặc nhiên rồi.

Nghề thợ rừng của ông chồng thì nặng nhọc và nguy hiểm, thường xuyên có người đi mãi không về. vì vậy chừng nào còn trẻ họ thì nhau tận hưởng cuộc sống, từ 13 tuổi trở lên là khó có cô gái nào được họ để yên, cuộc chạy đua của cả làng bắt đầu, những cặp sừng được húc cho rụng, nghe ầm ầm khắp làng. tiếng ầm dội qua thung lũng.

Cuối thời thanh xuân của mình các chàng trai kiếm một cô vợ chăm chỉ và căn cơ về. tuổi xuân chấm dứt. tuổi già bắt đầu.

Đối với phụ nữ là chấm dứt cuộc đời và bắt đầu đẻ con. trong khi đàn ông từ tốn chín chắn và bắt đầu có tuổi và sa vào rượu bia - chả là rượu giữ sức khỏe và ngừa ung thư cho đàn ông - thì vợ họ thường hấp hối kéo dài năm này qua năm kia, lắm khi lâu đến mức họ chứng kiến cả cơn hấp hối của các con gái mình. các bà bắt đầu ghét con gái của mình và muốn để chúng chết càng nhanh càng tốt và cũng chết như chính mình ngày xưa đã từng chết. vì vậy: phải có chồng thôi.

Đôi khi có cô con gái không chịu chết nhanh như mẹ muốn, mà thích làm nghề bán hàng và sống thêm vài năm nữa! thích sống cơ! hi hữu còn có trường hợp định làm bán hàng ở thị trấn, nơi có những nghề khác như linh mục, giáo viên, công nhân nhà máy, thợ lắp ráp, thợ mộc, thợ nguội, lại còn thêm cả thợ đồng hồ, thợ làm bánh, hàng thịt, và bán xúc xích! và còn khối nghề nữa. khối lời hứa nữa về một cuộc sống tương lai tươi đẹp hơn.

Song chẳng dễ dàng gì mà trói chân được một chàng trai với tương lai tươi đẹp hơn. nghề nghiệp tử tế hơn thì cũng đem lại những thứ tử tế hơn, ai có nghề tử tế hơn thì cũng được đời người khác phải đem lại cho hẳn thứ gì tử tế hơn, tuy vậy người ta không nên chấp thuận, nếu không, cái nghề tử tế hơn đó lại muốn thứ gì tử tế hơn nữa, và chấm hết. thằng thợ phụ cửa thì đợi chứ nghề tử tế hơn thì không bao giờ. hầu như chẳng có cô gái nào từ đó trở về, ngoại trừ về thăm nhà và ẵm một đứa con hoang không bố.

Số ít ỏi còn lại thì thỉnh thoảng cũng về thăm nhà để cho bố mẹ xem mặt các cháu, xem bọn nó sống sướng ra sao, chồng thì ngoan ngoãn và có bao tiền nộp hết và chỉ rượu chè tí ti, và bộ bếp mới tinh và máy hút bụi mới và rèm cửa mới và cái bàn trong góc cũng thế và tivi mới, và bộ sofa mới mua thì mới tinh và bếp mới mua thì tuy đã qua sử dụng nhưng cũng như mới, và nền nhà thì tuy đã mòn nhưng lau chùi như mới. và đứa con gái thì vẫn còn như mới, nhưng sắp thành nhân viên bán hàng và chóng già và qua sử dụng. nhưng tại sao nó tránh được tàn tạ, khi mà mẹ nó cũng già và tàn tạ rồi? đứa con gái sắp qua sử dụng rồi, cần phải thế, và phải có ai đó thay thế từ đám linh mục, giáo viên, công nhân công nghiệp, thợ lắp ráp, thợ mộc, thợ nguội, thợ đồng hồ, hàng thịt! và hàng xúc xích! và khối thứ ề hề khác nữa. tất cả lũ ấy liên tục cần đàn bà và cũng sử dụng họ, song chính mình thì không bao giờ chịu mua một bà vợ đã qua sử dụng để sử dụng tiếp cho tàn tạ. không. giờ thì phức tạp rồi. lấy đâu ra đàn bà chưa qua sử dụng khi họ luôn bị sử dụng? không có mại dâm, nhưng có hàng đồng trẻ con ngoài giá thú. những cô gái đáng lẽ không được làm chuyện đó thì lại cứ làm, mà thật ra người khác làm chuyện đó với cô chứ, người ta chăm chăm làm chuyện đó với cô, giờ thì cô đứng trơ ra đó và phải tự làm việc, kể cả công việc mà thực ra dành cho đàn ông, và

đứa con ở với bà ngoại để chịu sự căm-ghét-cả-mẹ-lấn-con. phụ nữ qua sử dụng ít khi được lấy, và nếu có thì bởi khách hàng đầu tiên. từ đó trở đi họ suốt đời phải nghe: tôi mà không lấy cô thì chẳng đứa nào lấy, lúc đó thì tự xoay tiền ở đâu ra mà nuôi con, nghĩa là đến phút cuối cùng tôi vẫn lấy cô, giờ thì cô có thể dùng tiền của tôi, sau khi tôi đã dùng tiền mua rượu trước đó rồi, bù lại thì tôi thoả mái dùng cô lúc nào cũng được, nhưng, con gái nhà này thì cấm đứa nào lấy và sử dụng bất hợp pháp, tôi sẽ chú ý để nó đừng giống mẹ nó ngày xưa cho người ta xoi TRƯỚC.

Nó sẽ đợi đến khi ai đó lấy nó, rồi sau đó, sau đó nó mới cho phép xoi. nếu mà nó cũng như cô, nghĩa là để bị xoi trước, thì sau đó may lắm lắm mới có ai lấy cho. và may mà con gái nhà này có một người bố như tôi.

Cái chết từ từ này khủng khiếp thật. và dần ông dần bà cùng nhau chết mòn mỏi, dần ông trong quãng thời gian ấy còn có lúc nọ lúc kia, hần canh vợ như con chó xích trước sân, hần canh vợ trong khi đang chết, và trong nhà thì vợ canh chồng, canh những vị khách dần bà đến nghỉ hè, canh con gái, canh tiền nội trợ để khỏi bị biến thành rượu. từ bên ngoài, chồng canh vợ, canh những vị khách dần ông đến nghỉ hè, canh con gái, canh tiền nội trợ để thưởng vài đồng mua rượu. cứ như thế họ đem lại cái chết cho nhau. và đứa con gái thì sốt ruột để rồi cuộc cũng được phép chết, và bố mẹ đã sắm sửa cho cái chết của con gái: khăn lạnh và khăn mặt và khăn lau bát và tử lạnh đã qua sử dụng. ít nhất thì chết rồi vẫn còn giữ được tươi.

Còn paula sẽ ra sao nhỉ? bán hàng hay nội trợ? nói ngắn ấy thứ nhưng chớ quên paula là trung tâm câu chuyện, paula sẽ ra sao? chết sớm hay muộn? hay chẳng thêm bắt đầu sống? chết luôn? không thể đợi được vì sau đó sẽ quá muộn, và để con rồi và mẹ chết luôn, thay vì chết sau lễ cưới? KHÔNG! paula muốn học may cơ. chưa bao giờ trong làng này có ai muốn HỌC thứ gì cả. sẽ không ổn đâu. bà mẹ hỏi: paula, mày không thích bán hàng sao, ở đây có thể sẽ làm quen ai đó, hoặc làm nội trợ sau khi đã làm quen được ai đó?

Mẹ nói: paula, mày PHẢI làm nghề bán hàng hoặc nội trợ. paula trả lời: mẹ ạ, hiện tại không có chỗ đào tạo bán hàng còn trống. mẹ nói: thế thì ở nhà, làm nội trợ, giúp tao trong nhà và ngoài chuồng trại và hầu hạ bố mày giống như mẹ hầu bố và hầu cả thằng anh mày khi nó từ ngoài rừng về, tại sao mày lại phải hơn mẹ mày cơ chứ, tao chưa bao giờ là cái gì hơn mẹ tao cả, cũng là nội trợ thôi, vì hồi đó ở đây chưa có nghề bán hàng, và giả sử chẳng may có nghề ấy rồi thì bố tao đã đập chết tao rồi.

bố tao đã nói là tao phải ở nhà và giúp mẹ và hầu bố, khi bố đi làm về, và ra quán mua bia, đường đi về mất tám phút, đi lâu hơn thì tao bẽ cổ mày. và tại sao mày lại phải sướng hơn hã con gái của mẹ? ở nhà thì hơn, và giúp mẹ khi bố và anh gerald về nhà, và có khi tao và bố và anh mày sẽ bẽ cổ mày thật đấy, NGHE CHƯA HẢ?

Nhưng paula nói, mẹ ơi con không thích, con thích học may cơ. và sau khi học may xong thì con muốn tận hưởng cuộc sống một chút, du lịch italia và mua vé đi xem phim bằng tiền tự kiếm ra, và sau khi được hưởng cuộc sống một chút rồi thì con muốn lần nữa, lần cuối cùng, du lịch italia, và một lần nữa, lần cuối cùng thật mà, mua vé đi xem phim bằng tiền tự kiếm ra, và sau đó con sẽ tìm một tấm chồng ngoan ngoan, hay không ngoan lắm, như bây giờ càng ngày càng thấy nhiều trong phim, và con muốn cưới và để con. và con yêu chồng yêu con, yêu cùng lúc nữa, đúng thế, yêu! sẽ có hai đứa, một trai một gái. và sau đó thì con uống thuốc ngừa thai để chỉ có hai đứa thôi, một trai một gái, và lúc nào cũng sạch sẽ tinh tươm. và từ giờ con chỉ phải may cho bọn trẻ và cho con, và có một ngôi nhà tự xây với người chồng chăm chỉ.

Mẹ nói là tao sẽ nói cho bố và gerald biết. cả đời bà đi xem phim giỏi lắm là ba lần, và phim không hay và không làm bà thích, và bà vui mừng khi về đến nhà. tao chưa đi italia lần nào, chưa bao giờ, xem tivi thú hơn nhiều, trong đó thấy cả thế giới mà không nhất thiết muốn hoặc phải đến đó. hồi bố tao còn sống, tao làm việc cật lực vì ông ấy, sau này tiếp tục làm việc cật lực vì bố mày và thằng gerald, và bây giờ, khi mày đủ tuổi để cùng tao làm việc cật lực thì bỗng dưng mày không muốn nữa mà định học nghề may sạch sẽ. hãy quên chuyện đó đi, trước khi bố và thằng gerald phải ra tay. tao nói cho bố và gerald biết ngay đây. ngay bây giờ!

ý của bố và gerald là trong khi chính họ lao động nặng nhọc bần thủ trong rừng thì paula chớ có chọn nghề thợ may nhàn hạ sạch sẽ để trốn tránh. chớ có tin rằng tránh được bố ghét khi làm cái việc sạch sẽ ấy, trong khi bố ngày xưa phải cưới mẹ vì mày, à, không phải vì mày mà vì chị mày, giờ thì chị mày có gia đình rồi nên không bị nghe chửi. nghĩa là chúng tao đã ghét mẹ mày vì được làm việc nhà sạch sẽ trong khi chúng

tao phải làm những việc bẩn thỉu nặng nhọc, nghĩa là trong cơn men chúng tao đã bao nhiêu lần đánh cho mẹ mày thừa sống thiếu chết, nghĩa là chúng tao đã ném đôi ủng bẩn thỉu vào mặt mẹ mày và cái quần bẩn thỉu lên ghế, ném cái quần lao động bẩn thỉu lên bộ ghế đệm hồi-ấy-còn-mới, nghĩa là mày cũng muốn được chúng tao ném đôi ủng bẩn thỉu vào mặt và cái quần bẩn thỉu lên ghế để tí nữa phải đi cọ rửa chứ gì? chúng tao có giây phút nào quên được sự ghét bỏ thành thật và sạch sẽ đối với mẹ con mày không? không. thấy chưa! trừ hôm sinh nhật, lễ thiên chúa giáng sinh hay khi xảy ra tai nạn trầm trọng, vậy mà mày định đi học may!

Nhưng paula vẫn tiếp tục ngắm cuộc sống tươi đẹp hơn, bất cứ nơi nào cô túm được nó, bất cứ đâu, trong rạp xem phim hay ở đám khách nghỉ hè, nhưng bao giờ thì cuộc sống tươi đẹp hơn ấy cũng là của người khác, chẳng khi nào của mình.

Thỉnh thoảng cô vẫn nói: lương học nghề thì bố mẹ cũng cần chứ, và nghề bán hàng thì thật ra cũng phải học chứ. và áo cưới của con, bố mẹ nghĩ xem, lúc đó thì con tự may lấy áo cưới!!! và con cũng may đồ cho mẹ, và cho bà và cho cô và cho mọi người, tất cả mọi người. và tiết kiệm được khối tiền, và con gặp nhiều người sạch sẽ, và chính con cũng là một trong những người sạch sẽ ấy, vì con tự may áo dài mới cho mình để có thể vừa mắt một người đàn ông tử tế hơn.

Và mọi người sẽ nói là con sạch sẽ, và thậm chí có thể được một anh thợ mộc, thợ nề, thợ lắp ráp hay anh hàng thịt lấy làm vợ! hay hàng xúc xích!

Và paula ngắm suốt ngày cuộc sống tươi đẹp hơn ấy như một cái gì mà một ngày nào đó cô có thể sở hữu được, mặc dù nó không được tạo ra cho cô.

Và, vì cô không đáng phải làm việc nhiều, hay vì ông bố tối đến muốn yên tĩnh, và vì ông không thể giết chết cô được, ngay cả khi ông rất muốn, bởi vì đơn giản là ông quá mệt để nổi đóa lên một lần thứ hai, và vì nói cho cùng thì ông cũng chẳng thêm quan tâm, và vì paula hứa cả trăm thứ, kể cả hứa tối đến giúp mẹ trong chuồng trại, và vì tiền là tiền, cuối cùng paula vẫn cứ được học may.

Và kể từ giờ phút đó trở đi, paula nhìn cuộc sống tươi đẹp hơn với cặp mắt khác hẳn, như một thứ gì đó mà người ta thậm chí có thể vớ lấy được, cho dù trước hết người ta phải lên gấu và chiết eo đã.

Nghĩa là những năm học nghề của paula bắt đầu trong cuộc sống tồi tệ hơn và sẽ chấm dứt trong cuộc sống tươi đẹp hơn. hy vọng những năm ấy không chấm dứt trước khi chưa kịp chính thức bắt đầu.

Và hy vọng là cuộc sống tươi đẹp hơn ấy không rơi vào tay người mà sau khi lên gấu và chiết ly biết đâu lại không mặc vừa nữa!

5. Chương 5: Cái Gì Sáng Lấp Lánh Lên Thế Kia?

Cái gì sáng lấp lánh như hạt dẻ chín đánh bóng lên thế kia, một ngày đẹp trời heinz tự hỏi trên đường đi làm. đó là mái tóc của brigitte vừa nhuộm xong đấy. chỉ phải chú ý không để thời gian nhuộm quá dài.

Heinz tưởng đó là hạt dẻ chín đánh bóng sáng lấp lánh, nhưng giờ thì gã thấy đó là mái tóc của brigitte sáng lấp lánh. heinz ngạc nhiên là số mệnh đã điểm.

Em yêu anh, brigitte nói. tóc cô óng ánh trong nắng như hạt dẻ chín, lại còn được đánh bóng nữa. em yêu anh lắm. đó là cảm xúc yêu đương, cảm xúc không sao nén nổi. em cảm thấy như đã luôn biết anh rồi, từ thời thơ ấu đã qua lâu lắm rồi của em. brigitte ngẩng nhìn heinz.

Cả heinz cũng đột ngột tràn ngập cảm xúc ấy. ngoài ra gã cũng tràn ngập một nhục cảm mà hắn đã nghe nói đến.

Một tình cảnh mới lạ, đồng thời đáng sợ.

Heinz muốn thành thợ điện. nếu người ta học chút gì thì sau đó người ta cao giá trước khi học. thêm nữa, người ta cao giá hơn tất cả những ai không học gì cả.

Bây giờ sẽ có một chuyện xảy ra với chúng ta, brigitte nói, chuyện mới lạ hơn và khủng khiếp hơn tất cả những gì đã từng xảy ra với chúng ta, mới lạ hơn và khủng khiếp hơn cả vụ tai nạn lao động năm ngoái làm một người bị mất tay: tình yêu. giờ thì em đã biết là em yêu anh và em sung sướng biết được điều ấy. đối với em không có người đàn ông nào khác ngoài anh, heinz ơi, và sẽ không có ai nữa. hay anh nhìn thấy ở đây thêm ai nữa? heinz không nhìn thấy ai, và nhục cảm còn mạnh lên nữa. cặp môi này như là hút hồn mình vậy, heinz nghĩ, nó dụ dỗ, và nó hứa hẹn điều gì. gì nhỉ? heinz ngẫm nghĩ. à, thì ra: nhục cảm.

Em yêu anh quá chừng, brigitte nói, tóc cô óng ánh trong nắng như hạt dẻ chín. cặp môi đầy đặn của cô hé mở, tựa như dụ dỗ hay hứa hẹn điều gì. gì nhỉ? em yêu anh đến quận lòng, tâm hồn đau quận trong tâm hồn và và thể xác đau quận trong thể xác. em muốn anh luôn ở bên em, không bao giờ bỏ em, sau lễ cưới em sẽ ở hẳn nhà và chỉ duy nhất tồn tại cho anh và con chúng ta.

Công việc của em trong nhà máy đã là gì so với cảm xúc này của tình yêu? chẳng là gì cả! nó biến mất, và giờ đây chỉ còn cảm giác yêu đương ở lại mà thôi.

Heinz định mua một cái quần mới. giờ đây khi gã được yêu thì một cái quần đúng một còn quan trọng hơn nhiều. tiếc là lương học nghề cả năm vừa rồi nướng hết trong các buổi cuối tuần ở tiệm nhảy. ở đó cũng đầy nhục cảm, nhưng nhất định ít hơn của brigitte đang hiển hiện trước mắt ở đây.

Em cần anh, và em yêu anh, brigitte nói. tóc cô sáng lấp lánh trong nắng như hạt dẻ chín đánh bóng, yêu là một cảm xúc khi người này cần người kia. em cần anh, brigitte nói, để em khỏi phải đến nhà máy nữa, vì thật ra em chẳng cần gì cái nhà máy ấy cả. cái điều em cần, đó là anh và gần gũi bên anh. em yêu anh và em cần anh.

Hy vọng là tình yêu ấy cũng mang nghĩa xác thịt, heinz hy vọng. một thằng đàn ông phải vợ tất cả những gì mà hắn có được. rồi một ngày gã cũng phải có nhà đẹp mà dần dà gã tiết kiệm tiền mua, gã cũng phải có con, song cho đến lúc đó gã còn phải biết sống cho ra sống chứ. công việc không phải là tất cả, vì tình yêu là tất cả. đó liệu có phải là tình yêu xác thịt, heinz hỏi.

Vâng, heinz, brigitte nói. tóc cô óng ả trong nắng như hạt dẻ chín đánh bóng. bắt chợt nó đến với chúng ta, đúng là đột ngột, heinz, ai mà lường được cơ chứ. anh sẽ lo cho em và đền đáp cho tình yêu của em và bù đắp cho em, đúng vậy không heinz?

Vì em yêu anh quá đi mất.

Heinz vẫn nắm chặt trong tay kế hoạch thăng tiến nghề nghiệp và những khoá đào tạo mà gã sẽ tới học. một tay brigitte nắm lấy tình yêu như một trọng bệnh, tay kia nắm ngôi nhà tương lai và các đồ đạc. brigitte nghe nói là nếu nó như một trọng bệnh thì tốt, brigitte rất yêu heinz, yêu thực sự.

Heinz, anh đừng bao giờ bỏ em nhé!

Bóp mồm bóp miệng, bố mẹ heinz mua cho con chiếc quần mới. bù lại thì bố mẹ heinz không thích những trò ngớ ngẩn giữa lũ con gái và heinz. họ nói là vì chúng mà heinz có thể làm tan nát con đường công danh tương lai của mình. chẳng phải là bố đã đẩy đoạ mình cả đời đấy sao? trong gia đình có một cuộc đời tan nát là đủ lắm rồi.

Tương lai quan trọng đối với heinz, con người muốn thành đạt. heinz, con người xưa nay chưa đạt được gì trong đời, nói: cuộc đời đâu chỉ có công việc. con chưa học gì và chưa đạt được gì trong đời, do vậy con không thể biết được, ông bố nói. bản thân ông cũng chưa đạt được gì và chưa học gì và đã già.

Em yêu anh, brigitte nói, cô không muốn mất gã. người ta có gì là muốn giữ, thậm chí có khi còn muốn được thêm nhiều hơn là đang có. một doanh nghiệp riêng chẳng hạn. cô có thể chăm chỉ lao động phụ vào, lao động thì cô quen rồi.

Em yêu anh, brigitte nói, rốt cuộc thì người ta không cần hỏi đó có phải là tình yêu không, vì cô đã biết chắc rồi.

Heinz và brigitte giật mình trước cái vĩ đại của cảm xúc này. brigitte còn giật mình hơn heinz, vì cảm xúc thường mang nữ tính nhiều hơn.

Nghề nghiệp thì nam tính hơn. nó không làm heinz vui sướng mấy, dù vậy gã muốn và biết tấn tới, tới đâu cũng được. tình yêu thì tuy làm heinz vui sướng hơn, nhưng gã phải cẩn trọng khi bập vào, để nó đừng cản trở đến công danh. những quần áo đúng mốt mà heinz sẽ mua được cho mình bằng đồng lương riêng nhất định sẽ làm gã vui sướng, những quần áo đúng mốt mà heinz sẽ phải mua cho vợ mình nhất định sẽ làm gã ít vui sướng hơn, vì vậy: cẩn trọng!

Tình yêu làm brigitte đau đớn, cô đợi heinz gọi điện. sao không thấy? chờ đợi đau đớn lắm. đau đớn vì brigitte khao khát mong heinz. brigitte nói, heinz là cả thế giới của cô. thế giới của brigitte do vậy nhỏ thôi. cô thấy cuộc sống như vô nghĩa khi thiếu heinz, cô thấy cuộc sống cả khi có heinz cũng không nhiều ý nghĩa hơn, nó chỉ có vẻ như có ý nghĩa hơn thôi, ít nhất là có ý nghĩa hơn là công việc của cô ở xưởng may nịt vú.

Quay lại đi heinz! em yêu anh, và em cần anh.

Heinz cần một cuộc sống bảo đảm. có gì đó trong gã nói: cố lên đi. bố mẹ đầy kinh nghiệm của gã cũng nói thế, tuy họ chưa bước chân ra khỏi nơi họ sống bao giờ.

Đừng bao giờ để em cô độc, brigitte cầu khẩn, đời em sẽ vô nghĩa nếu thiếu đời anh.

Brigitte phải liệu mà kiếm một ông chồng không rượu chè, phải liệu mà kiếm một căn hộ đẹp, liệu mà kiếm vài đứa con. cô phải liệu mà kiếm đồ gỗ đẹp, rồi sau đó cô phải liệu tìm cách không phải đi làm nữa, rồi trước đó phải liệu trả góp hết tiền chiếc ô tô. rồi cô phải liệu trang trải được mỗi năm một chuyến đi nghỉ tử tế. rồi cô cũng lại còn phải liệu sao cho mọi việc cứ yên ổn như thế mãi.

Người ta chỉ sống có một lần, mẹ brigitte nói thế, với bà thì một lần duy nhất ấy đã là quá nặng nề và quá nhiều, vì bà không có chồng.

Còn cuộc đời một lần của brigitte thì mãn nguyện, vì heinz đã lấp đầy. tóc cô óng ánh trong nắng như hạt dẻ đánh bóng. brigitte gần như ngất ngây bởi cuộc sống ấy, cuộc sống mà nhờ heinz mà trở nên đẹp hơn mức cô mong đợi. công việc không làm brigitte ngất ngây vì nó đơn điệu. heinz thì lại khác hẳn công việc, gã làm cô ngất ngây.

Heinz phải đạt được gì trong cuộc đời đã, trước khi gã bắt đầu được phép nghĩ đến chuyện lập gia đình. brigitte muốn đạt được heinz để sau đó gã được gì cho mình, vì gã có tương lai. tương lai của heinz ở trong ngành điện, nơi gã làm việc. tương lai của brigitte nằm trong heinz. người có chuyên môn giỏi là của hiếm.

Chúa ơi, em yêu anh xiết bao, brigitte nói với heinz.

Anh cũng cảm thấy cảm xúc ấy, heinz đáp lời. bố gã cảm thấy đau đũa đệm cột sống vì ông là lái xe đường dài, ông sắp phải chia tay công việc này vì các đĩa đệm cột sống không tuân theo kỷ luật. ông lái xe đường dài nghĩ rằng brigitte chẳng là gì và chẳng có gì. ông nghĩ rằng heinz sẽ là gì và bây giờ đã có gì: tư chất, kiên trì và chăm chỉ. heinz, đừng làm bố thất vọng! bố nghĩ rằng con có thể và được phép ấn định tiêu chuẩn đó.

Tốt nhất là heinz chọn một cô vợ có tiền, qua đó gã có thể sớm tự hành nghề và có một doanh nghiệp riêng. mặt mũi xinh xắn như brigitte thường làm ta nhầm, nó là hồ chôn công danh đấy. bố mẹ muốn những gì tốt nhất cho heinz. brigitte nhất định không phải là cái TỐT NHẤT.

Em yêu anh lắm, brigitte nói, tình yêu của em được hỗ trợ bởi mái tóc óng ánh của em. tình yêu của em còn được hỗ trợ bởi nghề của anh, cái nghề có tương lai. tình yêu của em ngoài ra còn được hỗ trợ bởi chính em là cái đứa chẳng có gì.

Bố mẹ heinz muốn gã chú ý đồ thật, mái tóc của brigitte thì không thể. đó là tóc nhuộm. heinz còn quá trẻ để nhận ra đồ thật khi thấy mái tóc. nhận ra đồ thật là việc của bố mẹ, cả đời họ đã làm chuyện ấy. ông bố cảm thấy là đĩa đệm cột sống của mình rất, rất thật, heinz có quyền lựa chọn, vì quả thật gã đã bỏ công học nghề.

Cả brigitte cũng rất yêu đồ thật, ví dụ một người chồng thật, sau đó những tấm thảm thật, bộ ghế đệm thật và một quầy rượu nho nhỏ cho gia đình thật.

Heinz còn muốn hưởng chút gì trong đời mình. heinz còn có thể hưởng chút gì trong đời mình, chừng nào gã còn sống cùng bố mẹ và tiết kiệm tiền. ngoài ra gã còn quá trẻ để ràng buộc mình. mái tóc brigitte hôm

nay lại óng ánh đến nhức mắt. cô yêu heinz đến mức trong cô sẽ có gì tan vỡ nếu heinz ruồng rẫy cô. em yêu anh, cô nói lời đó theo kiểu những nhân vật mà cô yêu thích trong phim, radio, tivi và đĩa hát. anh không biết có đủ kéo dài cả đời không, heinz nói, người đàn ông muốn hưởng nhiều đàn bà, đàn ông nó khác.

Nhưng chính vì thế mà em yêu anh, vì anh là một người đàn ông, brigitte nói. anh là đàn ông, đang học nghề, em là đàn bà, không học nghề nào cả. nghề của anh phải đủ cho cả hai ta. dễ như chơi, vì đó là một nghề hay và quan trọng. anh không bao giờ được phép bỏ em, không thì em sẽ chết, brigitte nói.

Chết sao nhanh thế được, heinz nói. cùng lắm là lấy một đũa kiếm tiền ít hơn anh sẽ kiếm được trong tương lai.

Nhưng chính vì thế mà em yêu anh, vì anh kiếm được nhiều tiền hơn những đũa kiếm ít tiền.

Ngoài ra brigitte yêu heinz vì xúc cảm đó ở trong cô, không cưỡng lại được. chấm hết.

Tóc cô như hạt dẻ ngon đánh bóng.

Anh sẽ suy nghĩ từ giờ đến mai, heinz nói. đó là kiểu hành xử trong cuộc sống kinh tế hiện đại mà anh thông thạo.

Em yêu anh lắm mà, brigitte trả lời. ngày mai đã là tương lai, mà tương lai thì em không có.

Anh thì chẳng nào em cũng không có, heinz nói, vì vậy anh không muốn ở trong hoàn cảnh này của em.

6. Chương 6: Và Ví Dụ Tiêu Cực Paula Vẫn Tiếp Diễn

Lúc nọ lúc kia song song với ví dụ tích cực brigitte, ví dụ tiêu cực paula nhằng nhặng tiến triển theo.

Trời còn tối đen thì ví dụ tiêu cực paula đã mò mẫm tới địa phương láng giềng, gần như có thể gọi là thành phố mà ở đó có thể học được một nghề biết đâu thay đổi cả một đời: nghề thợ may.

ở địa phương láng giềng người ta học cả những thứ vô bổ rất có thể đưa vào con đường lầm lạc: tới rạp phim và quán cà phê.

Paula hay được cảnh báo trước hai thứ đó.

Ngồi trong quán cà phê thích lắm.

Tựa như ta sinh ra cho điều gì tươi đẹp vậy. trong khi ta sinh ra cho một điều tồi tệ: cuộc sống ngang trái tên là công việc nội trợ mà chẳng may thò tay vào là nó cứ đeo đẳng mãi không buông.

Paula làm việc tại gia cho thân quyến là những người đem đến cho cô cuộc sống ngang trái nọ.

Vậy thì ai còn ngạc nhiên khi trong paula có một khao khát?

Thêm nữa, đi trên xe buýt còn một đồng trẻ con đến trường và một đồng đàn bà đến hàng thịt, hàng xúc xích, hay đến nghĩa trang!

Trên xe buýt không có đàn ông nào dưới 70 tuổi, trừ loại đang ốm. đang ốm thì lại không được đi xe buýt, mỗi hình thức nhốn nhơ lập tức được mách lẻo cho thợ cả biết ngay. vì thế cứ đàn ông nào dưới 70 trên xe buýt là hành động bất hợp pháp. đàn ông dưới 70 hợp pháp phóng xe jeep vào rừng sâu cơ.

Đám nội trợ trên xe buýt đồng thanh tuyên bố rằng paula thuộc về bọn họ.

Trong thâm tâm, paula tự tin rằng mình cao hơn bọn họ.

Đám nội trợ trên xe buýt tuyên bố nhấn mạnh rằng paula chẳng hơn gì.

Nhưng, tình yêu cao hơn tất cả, tình yêu là thượng hạng, paula đáp lời. paula cao hơn, vì cô sẽ mang trong mình một tình yêu, khi thời khắc chín muồi một ngày nào đó sẽ đến. trước tiên paula cao hơn vì có nghề may, rồi thì cô được tình yêu nâng cấp. tình yêu sẽ thế chỗ cho nghề may. sung sướng quá.

Paula giữ chặt chiếc túi da, tử tế hơn những cái túi nylon của các đồng loại. các bà kia giữ chặt kiến thức về cánh đàn ông mà paula chưa có.

Đàn ông có thể là đồ chó má, nhưng cũng có thể ngược lại. ngược lại của chó má là gì nhỉ?

bù lại thì đàn ông lao động nặng nhọc suốt cả tuần. thứ bảy là ngày quy lụy vĩ đại. cả làng rung chuyển vì tiếng giập đầu cúi lưng khom vai.

Paula nghe tiếng đó thì run lên, cô sẽ hoàn toàn khác, tốt hơn.

Ngồi uống cà phê là lúc liếm láp cho lành vết thương và xem vô tuyến. đúng thế, xem vô tuyến! chương trình buổi chiều. những phim hoạt hình vui nhộn mà người ta chỉ hiểu có một nửa vì tốc độ quá nhanh, chúng làm quên đi nỗi đau quặn xé trong bụng.

Tuy nhiên một khi nỗi đau trong bụng thò đầu ra như con sâu ngoá ra ngoài quả táo thì đã quá muộn, câu thành ngữ cổ có nói rằng đàn bà sinh ra để chịu khổ còn đàn ông sinh ra để làm việc. người này đào sâu vào bụng người kia và trụ lại đó như một ký sinh trùng, sống và ăn ngủ trong đó, người ta gọi đó là hiện tượng cộng sinh.

Ngoài ra đám đàn bà trên xe buýt biết hơn paula về tác dụng trị liệu của nỗi đau sinh hạ. sự vượt trội này lớn, nhưng không phải không thể đuổi kịp. trong không khí ngột ngạt vang vang những cuộc trò chuyện về nỗi đau chung chung, về nỗi đau bệnh hoạn của vác nặng, mổ xẻ, tê thấp, sa ruột, sụn lưng, thiên đầu thống hay ung thư. xong rồi họ tranh luận về nỗi đau khoẻ mạnh của sinh đẻ làm cho người phụ nữ sau mỗi lần sinh nở càng sung sức thêm. rồi lập tức không cần gạch nối chuyển ngay sang niềm vui lớn khi có con, kéo theo niềm vui siêu lớn của mấy tuần lễ hồi phục sau khi đẻ.

Là nạn nhân của công việc chân tay nặng nhọc, paula học nghề may. may cái yếm thì dễ rồi. còn chậm, nhưng làm được. công việc đùng chạm đến vải làm paula vui. nhưng thường xuyên, cứ khi paula đang phải may một đường may cực phức tạp thì tình yêu lại thọc mũi vào. vì paula trong những giờ giải lao ngày càng biết thêm về tình yêu, nhất là qua các hoạ báo, nên trong thời gian đi làm cô đã biết chuyện giữa đàn ông và đàn bà diễn ra thế nào. ít nhất là mới lạ và khác với những gì cô từng được nghe. những gì cô từng được nghe từ gia đình và các bạn gái. trông mong gì ở những thành phần hạ đẳng ấy chứ! paula có mà phát điên lên nếu bị đánh đồng với những mụ đàn bà trong nhà, những kẻ đầu tắt mặt tối! paula ưa được đánh đồng với bạn gái thân nhất của cô, uschi glas, hay với bạn gái thân nhì của cô, cô vợ tóc vàng xinh đẹp của tay danh ca đen (tóc đen) xinh đẹp chuyên hát nhạc sến.

Trong giờ giải lao paula tụng cho no nê tình yêu, lúc làm việc cô lại nôn hết ra. chủ yếu paula bực bội vì tình yêu vừa phải sạch sẽ lại vừa khêu gợi. làm sao tình yêu trong khung cảnh không sạch sẽ và không khêu gợi của cô lại sinh sôi nảy nở được, làm sao cơ chứ?

Cái gì sinh ra từ một thứ người ta tưởng tượng ra, thứ mà chẳng hề tồn tại trong thực tế quanh người tưởng tượng? đúng thế: mơ mộng sinh ra từ bối cảnh khốn nạn đó.

Như mọi đàn bà, paula mơ về tình yêu.

Mọi đàn bà, kể cả paula, mơ về tình yêu.

Nhiều người trong số bạn gái cùng học ngày xưa và nữ đồng nghiệp hôm nay của cô đều mơ mộng như thế, có điều là ai cũng tưởng rằng chỉ mình họ sẽ nhận được tình yêu thôi.

ở cái nghề tuyệt đỉnh là bán hàng, trong khi bán hàng thì mỗi ngày tình yêu có hàng trăm cơ may và vận hội để ghé vào. song chỉ có những bà nội trợ dốt con ghé vào, không bao giờ thấy tình yêu. những bà nội trợ ghé vào, ngày xa xưa đã từng biết đến tình yêu, giờ thì họ thương hại và khinh rẻ các cô bán hàng vì các cô phải bán hàng chứ không được hưởng kết quả mỹ mãn nhất của tình yêu, đó là con cái và tiền đi chợ do chồng đưa cho rồi phần lớn lại chi ra phục vụ chồng. đàn bà được bảo trợ khinh rẻ đàn bà không được bảo trợ.

Và các cô bán hàng ghét ngược trở lại các bà nội trợ, vì đám này đã tước đoạt mọi chuyện trong khi họ vẫn còn cạnh tranh kịch liệt và - thay vì mua đồ gỗ đánh véc ni - tậu những tài sản đầu tư như tất nylon, áo len mỏng và váy mini.

Thế đây, tổn kém quá!

Một bầu không khí ghét nhau ngày càng lan rộng trong làng, kéo tất cả vào cuộc, không chừa một ai, đàn bà không tìm thấy sự hoà đồng, chỉ thấy đối nghịch. người nào nhận được chút gì khá khẩm nhờ lợi thế thể xác thì muốn giữ cho mình, giấu những người khác, những người khác muốn cướp mất của họ hoặc được gì hơn thế. đâu đâu cũng chỉ thấy ganh ghét và khinh bạc.

Mầm mống ấy đã có từ hồi đi học. chuyện paula nảy ra ý tưởng so sánh tình yêu với hoa, nụ, cỏ và rau là hệ quả của thời đến trường.

Chuyện paula gắn tình yêu với nhục dục là hệ quả của các tạp chí mà cô thích đọc. chữ “tình dục” thì cô từng nghe thấy rồi nhưng không hiểu rõ.

Chuyện tình yêu chỉ dính dáng đến công việc thì không ai thích nói. paula nhắm mắt cũng biết quần tã và cho trẻ con ăn. nhưng paula không biết phải ngửa thai ra sao.

Nhưng nhắm mắt lại paula cũng biết mấu chốt là gì, duy nhất, đó là cảm xúc.

Paula đợi đến khi mình được chọn, đó là mấu chốt. mấu chốt là được một người tử tế chọn.

Paula chưa bao giờ được học tự mình lựa chọn và quyết định. tất cả những gì paula trải qua đều ở dạng thụ động chứ không chủ động. điều tối đa mà paula từng trải là cô nói được chữ “không”. người ta cũng chẳng nên nói chữ “không” nhiều quá, vì biết đâu một lúc nào sẽ nói thừa chữ “không”, và trong tương lai hạnh phúc sẽ đi qua mà không gõ cửa nữa.

Thỉnh thoảng paula ra sàn nhảy khi có lễ hội. thỉnh thoảng một khách ở sàn nhảy lại dắt paula vào rừng mà không ai được phép nhìn thấy, kéo mất toi cả giá trị của cô.

Vào đến rừng thì họ thọc tay vào vú paula, tẹt hơn nữa là vào giữa háng hay vào đít.

Người ta đã dạy cho paula định đoạt xem ai được thọc tay vào háng cô. đó là một kẻ có tương lai hay không có tương lai.

Đó là một kẻ có tương lai hay một kẻ chân lấm tay bùn?

Nếu là kẻ chân lấm tay bùn thì không thể thành số mệnh của paula được. óc của paula đã học cách hoạt động như một máy tính trong những trường hợp ấy. kết quả đây: có vợ, hai con.

Vậy thì đẩy bắn hấn ra, chửi bới, la hét, thỉnh thoảng lại xảy ra chuyện kẻ say rượu và tán tỉnh nọ loạn choạng và đổ kênh ra.

Thỉnh thoảng dẫn đến chuyện hấn đổ kênh ra, bỏ cuộc và ngủ cho hết cơn men.

Cũng thỉnh thoảng hấn cục súc và thô bạo.

Nghĩa là không chỉ cứ thế mù quáng hiến dâng cho tình yêu khi tình yêu gõ cửa, mà người ta phải tính toán cho phần đời sau này đôi khi còn tiếp diễn.

Người ta phải tính toán cho tương lai còn ở phía trước.

Tương lai luôn là người khác, đến từ người khác. tương lai ập xuống ta như trận mưa đá. tình yêu, nếu có, như cơn giông. trường hợp tệ nhất là chẳng có gì xảy ra. nghề may thì phải tự làm.

Nghề may thì phải tự làm.

Vậy paula lập tức bắt đầu nghĩ, bắt đầu lập chương trình khi có người sờ vào cô. lăm khi giữa chừng, trái với chương trình, nổi tởm lợm trào lên. tởm lợm muôn năm! nhưng nó bị nén xuống ngay. để paula khỏi có lúc nhăm lẩn mà nén cả tình yêu xuống!

Paula sớm học coi cơ thể mình và những gì xảy ra với nó như thể xảy ra với người khác chứ không phải mình. như một dạng cơ thể phụ, của một paula phụ.

Mọi hiện hữu từ mơ mộng của paula và mọi âu yếm diễn ra với cơ thể chính của paula. những trận đòn của bố xảy ra với cơ thể phụ. mẹ cô chưa bao giờ biết cách tạo cho mình một cơ thể phụ nên phải hứng hết lên cơ thể chính, vì vậy mà nó mòn mỏi và tàn tạ đến thế.

Người ta phải biết cách tự cứu mình. người ta phải tự cứu được mình bằng cách nào đó! khi người ta chẳng sở hữu được gì ngoài công việc, khi người ta toàn bị người khác sở hữu thì phải biết cách tự cứu mình chứ sao.

Khi phụ nữ nói đến chồng mình, họ chỉ nói: nhà tôi. NHÀ TÔI, thế thôi, không nói chồng tôi, chỉ nói nhà tôi. với người lạ có thể họ nói: đức lang quân của tôi. với người ở đây họ nói: nhà tôi. paula quan sát nụ cười của kẻ chiến thắng trên môi mẹ và các chị cô khi họ nói: nhà tôi. cơ hội duy nhất để những kẻ bị chiến thắng có được nụ cười của kẻ chiến thắng trong khoe mép.

Cô mong có ngày được nói về một người với chữ nhà tôi. về nghề may của mình không bao giờ paula nói: công việc của tôi. về công việc của mình không bao giờ paula nói: việc tôi. trong thâm tâm cũng không. công việc là thứ gì tách hẳn khỏi ta, công việc thì nặng về nghĩa vụ nên do đó nó xảy ra với cơ thể phụ. tình yêu, đó là niềm vui, là sự nhàn nhã, do đó xảy ra với cơ thể chính.

Công việc, ngay cả khi người ta thích làm, cũng làm ta khổ. mặc cho mọi vui thú trong nghề may, paula đã nhận ra rằng công việc là một thứ phiền toái, nó chỉ chắn chỗ chứ chẳng đưa lại tình yêu.

Giờ thì chỉ một máy trộn bê tông mới lập được trật tự trong đầu. trong tất cả tình yêu thể xác, và trong tất cả tình yêu lý trí đối với các nữ diễn viên phim, các ca sĩ nhạc sến và minh tinh màn ảnh nhỏ.

Paula chỉ tiếp nhận, cô không gia chế. như miếng bọt biển không bao giờ bị vấy vậ. miếng bọt biển ngậm ứ nước, có nhều giọt thừa nào cũng chỉ là ngẫu nhiên. thế thì paula học làm sao được?

Học qua đại dột, tất nhiên.

Để nên khôn.

7. Chương 7: Brigitte Thấy Heinz Cũng Kinh Tởm! Cả Brigitte Cũng Kinh Tởm Heinz

Brigitte thấy cũng kinh tởm heinz và thân hình thợ điện béo trắng cũng mang tên heinz. dù vậy cô lại cũng vẫn vui, vui lắm, vui cực kỳ khi cô có gã, vì gã là tương lai cô.

Các bạn cũng có tương lai à? nói cả câu trọn vẹn đi: tương lai của tớ tên là edi. và một mình Brigitte phải thể hiện ra tất cả những cảm xúc của mình bằng sức mạnh cơ bắp. không có hỗ trợ kỹ thuật.

Chẳng trách là cô bị đòi hỏi quá sức.

Heinz dùng sức mạnh cơ bắp để gây dựng một nghề cho mình.

Heinz còn có đầu óc, cái đó cũng phụ thêm vào.

Brigitte không tin vào sức mạnh cơ bắp của cô có thể gây dựng nên một nghề nghiệp cho mình, Brigitte chỉ đạt nổi tình yêu là cùng.

Một hôm, chị của heinz đã lập gia đình cùng với đứa bé đang bú và một đứa nhỏ nữa tới thăm. Brigitte luống cuống chạy quanh, tay xách nách mang với cốc chén, đĩa ăn bánh ngọt và bánh ngọt đi kèm. mẹ heinz muốn giấu Brigitte đi, hay là giấu trong luống tú cầu?!, vì cô chỉ may quai đeo nịt vú, lúc nào cũng 40 chiếc là ít nhất, đó là định lượng tối thiểu. Brigitte thì muốn nhập hội bằng mọi giá, cô muốn neo chắc tương lai của mình trong hiện tại, để không ai có thể nhổ của cô lên được nữa.

Nhưng bà mẹ heinz, vốn bản chất phúc hậu, nhìn tương lai của heinz chỉ có mình heinz, một mình heinz và ngôi nhà viễn cảnh của gã mà gã có thể, muốn và sẽ kiếm được cho mẹ, cho bố và nói cho cùng là cho chính gã, bằng tiền từ doanh nghiệp nhỏ của mình. mẹ heinz đã nhìn thấy tất cả như một ảo ảnh trong sa mạc, một tương lai nhần nại từng chịu đựng nhiều trước khi ra đời, một tương lai công ngôi nhà trên lưng. mọi việc sẽ tốt lành, các con ơi! bà mẹ không thấy bất kỳ ở đâu một chỗ đứng tí tẹo nào cho Brigitte, trong bép

cũng không, chỗ của Brigitte là dây đeo, dây đeo và dây đeo, dính vào đấng-ten nịt vú, cao su mút và vải chun, nhà của Brigitte là nghề may vá học được.

Trước tiên phải trang bị một cửa hàng, một việc tốn mất nhiều tiền, tiền tiết kiệm của một lái xe đường dài. mẹ heinz trước khi thành vợ ông lái xe đường dài, nghĩa là trước đây nhiều nhiều nhiều năm, thậm chí cả trước khi thành mẹ một doanh nhân, cũng đã từng là con số 0 tròn trĩnh, bà tổ tường tình trạng đó lắm chứ.

Nói gì thì nói, bản thân bà ở ngoài cuộc và già rồi. ông bố vẫn trong cuộc và trở thành lái xe đường dài. cho dù đĩa đệm cột sống vĩnh viễn đi tong, ông vẫn nâng được con trai lên vai và vác nó, nâng nó lên yên ngựa, lên cuộc đời doanh nghiệp.

Mẹ heinz đẩy Brigitte xuống gầm bàn cà phê, nhét cô vào ngăn đựng bát đĩa, Brigitte phải trả lại hết, bánh ngọt mà cô vừa bưng, kem váng sữa, chén đựng đường và ấm cà phê. Brigitte không được phép giúp một tay.

Tự tay bà mẹ, chính bản thân bà bưng lên tất cả, cùng đứa con gái đã có gia đình và mẹ của cháu bà. vừa uống cà phê đàn bà vừa nói chuyện về việc nhà, dụng cụ trong nhà, về người đem tiền về nhà và bọn trẻ.

Vừa uống cà phê đàn ông vừa nói chuyện về bóng đá, bóng đá, công việc, tiền nong, và lúc nào cũng bóng đá.

Đàn ông không nói về đàn bà vì họ đang có mặt, và có nói về họ hay không thì họ vẫn có mặt.

bà chị đã có chồng của heinz tả lại cảm giác ra sao khi có đứa bé nhỏ nhún hít thở bên cạnh mình, một chút gì yếu ớt nhỏ nhắn, một sinh mệnh chờ đợi bao lâu nay đã thành hình, đứa bé bú tí mẹ này. thằng bé còn nhỏ tí, nhưng rốt cuộc nó đã đưa cô lên hàng đàn bà.

Brigitte cũng thích trao đổi kinh nghiệm, nhưng cô có gì đâu mà trao với đối.

bà chị heinz kể làm sao để hiến cho ông chồng yêu dấu một đứa con. giờ thì ông ấy có nó rồi, có đứa con xinh xắn.

Vụ hiến dâng đã được tiến hành.

Một sự kiện tương đương.

Brigitte rón rén chui ra khỏi tủ đựng bát đĩa, nơi cô vừa tìm bát đĩa mặc dù cô chẳng có tí việc gì ở đấy cả, gia nhập vào vòng chuyện trò mặc dù cô chẳng có tí việc gì ở đấy cả. sau mỗi câu của bà chị heinz cô lại gật đầu đánh ực. cô góp một ví dụ là bây giờ vẫn còn vui vẻ đi mua áo dài đẹp vì heinz, để làm vừa lòng heinz, nhưng rồi sẽ đến lúc cực kỳ vui, khi cô không phải mua áo dài đẹp cho mình nữa, vì lúc đó cô đã thành người mẹ rồi. khi một hay nhiều vụ dâng con đã diễn ra. đó sẽ là kết quả mối tình lớn của cô, đứa con xinh xắn.

Phản đối kịch liệt từ phía những người kia, những kẻ vừa sung sướng kể chuyện về trẻ con và đẩy chúng ra đời ra sao.

Brigitte cho hay rằng sinh vật nhỏ bé ấy sẽ biến cô thành một người mẹ, rằng heinz không biết chăm trẻ nhỏ vì heinz là đàn ông, rằng cô biết chăm trẻ nhỏ vì cô là đàn bà. sau này heinz sẽ biết yêu trẻ nhỏ, còn Brigitte sẽ yêu nó ngay lúc đó và ngay tức khắc.

Heinz vẫn luôn luôn nghiêng về hưởng lạc và lơ lải.

Mẹ heinz vẫn luôn luôn nghiêng về coi nói ngôi nhà nhỏ để hoàn thành cho xong nơi tĩnh dưỡng cho các đĩa đệm cột sống bị tàn phá. trong thâm tâm heinz trù tính đến trại dưỡng lão, sau khi tiền tiết kiệm của lái xe đường dài đã biến thành vôi vữa. trước tiên người ta phải biến số tiền tiết kiệm trong một cuộc đời hữu hạn thành bê tông trường tồn đã. Brigitte thì chẳng nào cũng theo heinz và theo những gì heinz muốn. thảo nào chuyện của họ chẳng bao giờ đâm hoa kết trái như mong muốn.

Ngoài vườn thì thiếu gì hoa, thậm chí có cả trái. ngoài vườn có cả hoa, phải hái chừng nào nó còn đang nở. về mặt này thì bố heinz là người quyết định.

Thật ra thì Brigitte kinh tởm trẻ nhỏ đang bú. thật ra thì Brigitte chỉ thích được vật trụi những ngón tay măng sữa, đâm cột tre vào những ngón chân nhỏ nhoi yếu ớt và nhồi vào mồm nhân vật chính mới ra đời đồng tã lót bẩn thỉu thay vì núm vú cao su yêu dấu, cho nó biết thế nào là khóc với chả lóc.

Giá mà những người có mặt biết được quá trình chuyển hoá thành một con yêu tinh đang diễn ra trong Brigitte ra sao.

Trong giây phút này thì đứa nhỏ đang bú tí của chị heinz đái tồ tồ lên đầu Brigitte tội nghiệp, lên mái tóc vừa nhuộm tươi rói, lên sóng tóc phi dê giữ nếp lâu, làm cho mọi người lại cười rộ lên. đúng lúc Brigitte đang nâng chiếc thìa mạ bạc lên, cô đứng dậy, và ngón tay cô bắt giắc quắp lại như móng chim, những ngón tay bình thường ra phải tranh đấu giành lấy mọi thứ.

Brigitte không chịu nổi sự hạ nhục trước mặt mọi người. kiểu người như Brigitte nhiều khi gục ngã bởi những chuyện vặt.

Đã có nhiều chuyện lớn xảy ra, nhưng cũng không làm Brigitte gục ngã.

Tất cả cười vì trò đùa của đứa nhỏ, kể cả bố heinz là người hầu như không thể cười được nữa. kể cả những đĩa đệm cột sống hôm nay cũng cười theo. hoa trái của tình yêu cười nhiều nhất. cả tình yêu ngự trị trong thế giới nhỏ cũng cười theo. thế giới của Brigitte là thế giới nhỏ của tình yêu. cô vỗ đứa bé ướt nhep, hoa trái ngoan ngoãn ơi!

Mẹ heinz xua Brigitte trở lại bếp. đừng hồng nhé, con thợ phụ lại đòi có một hoa trái như thế, lại còn của thằng heinz nhà mình nữa chứ!

Trại dưỡng lão hằm hè vẫy chào từ xa, chưa ai nói đến nó nhưng nó vẫn tồn tại.

Nó sẽ hiện ra đúng thời điểm thích hợp.

Chúng ta tự làm lấy tương lai của mình, mẹ heinz nói. bù lại thì tương lai đó là của chúng ta, của riêng chúng ta mà thôi. con bé tự đi mà làm lấy tương lai của nó. heinz, con trai chúng ta sẽ làm ra tương lai của chúng ta. của chúng ta, của nó, chứ không của ai khác.

Tại sao Brigitte lại ước muốn cao như thế, gần như cao nhất, nghĩa là muốn thằng heinz nhà ta?

Tại sao Brigitte lại không hài lòng với cái gì nó có, nghĩa là với con số 0?

Những người khác cũng chẳng có gì, mà vẫn hài lòng đấy thôi.

Khi người ta hài lòng thì thậm chí con số 0 cũng là cái gì đáng kể.

Tại sao Brigitte không hài lòng với con số 0 mà nó đang có?

Đứa nhỏ giẫm đạp lên mái tóc bông bênh của cô.

Đứa nhỏ lấy ngón tay tí xúu chọc ngoáy vào mắt, tai, mũi Brigitte.

Tất cả cười rộ, cả ông bố cau có và gã heinz đầy tham vọng.

Niềm hy vọng cười theo, mặc dù một tia hy vọng đã tắt đi.

Tương lai không cười được, vì tương lai chưa đến.

Hiện tại không cười, vì nó quá nặng nề để cười.

Công việc của Brigitte lại càng không cười, vì nó ở quá xa.

Hôm nay là một ngày vui cho tất cả!

Brigitte ngậm bồ hòn làm ngọt và cười phá lên cùng mọi người. rồi cô đi tắm.

rằng cô nghiêng kèn kẹt vì tức.

Khi có nhiều tức tối như vậy thì tình yêu trường tồn nhất cũng phải im tiếng.

Cô giật mình lui vào trong vỏ.

Heinz vừa chuyển từ tình yêu sang nghĩa vụ nghiêm chỉnh.

Từ vui chơi sang công việc.

Công việc thì chẳng nào Brigitte cũng quen hơn.

Chị của Heinz cười to nhất vì ở vị trí an toàn. Chẳng có gì có thể xảy ra với chị ta được, chị ta đã hoàn tất mọi chuyện.

Mẹ Heinz cười hơi gượng gạo, vì Brigitte vẫn chưa chịu rút lui để khỏi cản tương lai sáng sủa hơn của Heinz.

Vì Brigitte vẫn luôn luôn hiện diện và rõ ràng định trụ lại.

Hạnh phúc với tất cả mọi người.

8. Chương 8: Nhưng Rồi Một Hôm

Nhưng rồi một hôm đã xảy ra sự kiện làm một người thành đúng một con người, xảy ra với cả Paula. Chúng ta đã đợi nó đủ lâu rồi. Hôm đó Paula chợt cảm thấy như trước đó mình chưa thật sự sống vậy.

Bởi vì: trước đó cuộc sống chỉ là công việc, nhà cửa, việc nhà, các bạn gái, công việc, công việc ở nhà và ở xưởng may (mới gần đây thôi!), nghĩa là một cuộc đời lảm lác hay khiếm khuyết. Nhưng giờ này nó đã bị dập tắt, và tình yêu hiện ra, rồi cuộc tình yêu đã tới, và rồi cuộc bây giờ Paula là một con người.

Công việc, nhà cửa, việc nhà, các bạn gái, công việc, công việc ở nhà và ở xưởng may thì tuy vẫn còn đó, chúng không tự biến đi trong nháy mắt, song ngoài ra có thêm tình yêu, hoan hô, điều quan trọng nhất trong đời người và nay cũng quan trọng nhất trong đời Paula.

Paula đặt kế hoạch rất chắc.

Cô cũng muốn làm tử tế mọi việc.

Cô cũng PHẢI làm tử tế mọi việc, không thì tình yêu biến mất ngay, hoặc bị công việc, nhà cửa, việc nhà, các bạn gái, công việc, công việc ở nhà và ở xưởng may lấn át, và tình yêu sẽ chìm vào xó tối vô vọng mất.

Trước sau thì ít nhất việc nhà vẫn rơi vào tay Paula.

Erich là chàng trai đẹp trai nhất xóm. Mặc dù gã là một thằng bé son rỗi với ba anh chị em nữa của một ông bố khác, một xuất phát điểm xấu như ta đã biết, nhưng gã đẹp trai.

Đẹp như tranh, tóc đen, mắt xanh, đích thị để yêu.

Erich cũng được các cô gái khác nhòm ngó.

Ngay cả khi một người đàn ông không cho vẻ đẹp của mình là quan trọng và đàn bà cho là rất quan trọng, thì đẹp trai vẫn hay. Erich còn có một nghề hay: nghề thợ rừng. Nghề của Erich không làm Erich vui, mặc dù đó là nghề hay, nhưng bên lâm nghiệp cần người, vậy thì: vào lâm nghiệp đi, Erich, ngay sau khi học xong phổ thông! Erich thích người ta cần mình.

Paula hoàn toàn không cần biết tất cả những chuyện đó. Chỉ quan trọng là rồi cuộc tình yêu đã đến, và nó không đến với một tay thợ rừng xấu xí, tàn tạ, nát rượu, quắt quẹo, tục tằn, thô lậu, và cô, mà đến với một chàng thợ rừng đẹp trai, tàn tạ, nát rượu, lực lưỡng, tục tằn, thô lậu, và cô. Đó mới là điều đặc biệt. Bản thân tình yêu dĩ nhiên đã là cái gì đặc biệt rồi, nhưng nó phải đặc biệt đến mức nào để hoàn cảnh ấy lựa chọn Erich và Paula cho tình yêu. Cặp Erich Paula chỉ có một lần trong hàng nghìn, thậm chí có khi hàng triệu người!

Paula, sau khi từ lâu hay thực ra luôn luôn chờ ngày đó, mời tình yêu vào nhà ngay và rót một tách cà phê và thêm một miếng bánh ngọt lớn. Không thì Erich chẳng bao giờ đặt chân vào phòng khách kiêm bếp của cô, Erich, đối với cô là hiện thân của nam tính trước khi tình yêu ra tay, và bây giờ đối với cô là hiện thân

của nam tính nói chung, vì những đàn ông khác mà cô biết không thể là hiện thân của bất cứ gì, giỏi lắm là của rượu chè hay đòn roi hay mùi nhựa cây. nhưng hôm nay Erich xuất hiện, hiện thân của đàn ông đầy nam tính, hiện thân của nát rượu, của đòn roi mà từ hồi bé tí gã đã nhận được từ mẹ, bà, bố dượng và đồng nghiệp trong rừng, vậy là hôm nay Erich bước vào phòng khách kiêm bếp. dù có nhỏ, tồi tàn và cũ kỹ nhưng sạch sẽ, có thể ăn trên mặt sàn được. Erich phải đến đặt hàng, đưa một tin cực quan trọng vì chuyến đi ngày mai. tổ trưởng cử Erich, gã không biết nói năng ra đầu ra đũa, như trong mọi việc khác của mình.

Mời anh ngồi, Erich. Erich nói: bếp nhà em nhỏ, tồi và cũ nhưng sạch như lau như li. chắc em chăm chỉ giúp mẹ lắm, ngoan quá, Paula!

Paula nghe lời khen thì rạng rỡ như con bò khoác áo giáp trong ngày lễ hạ trần.

Vào thời điểm đó Paula đúng 15 tuổi, Erich thì đã 23. rất quan trọng, vì trước đó mọi việc đều khác và sau đó lại càng khác. ta hãy ghi nhớ thời điểm này! ở thời điểm này Paula chưa nghĩ đến cưới xin. giả dụ Paula nghĩ đến cưới xin thì bố cô cũng róc xương cô ra. giả sử Erich nghĩ đến cưới xin thì mẹ, bà và bố dượng gã cũng lập tức cho gã ngửi mùi quan tài ngay. **THẾ THÌ AI LÀM VIỆC CỦA MÀY?** ai cắt cỏ, cho gia súc ăn, rải rơm? ai? ai chở nước cho lợn? ai???

Và bà mẹ thì luôn đi làm xa nhà, từ năm 14 tuổi, nghĩa là sớm hơn Paula bây giờ một năm, lúc nào cũng làm nghề hầu hạ, ở thị trấn, thậm chí ở bao nhiêu là thị trấn, cuộc đời ấy đem lại cho bà bốn đứa con mỗi đứa một cha, chứng đau khớp hông, chứng viêm khí quản kinh niên, một bộ mặt cần cỗi xấu xí đến phát gớm, tấm lưng cong vì lau chùi sàn nhà, hai răng vàng! và ông chồng hiện nay, một nhân viên đường sắt về hưu. thế nào mà lại rơi đúng một ông chồng không cho bà đứa con nào, vì vậy ông càng canh chừng vợ, nhưng chuyện đó xem hồi sau. nghĩa là bà mẹ bây giờ làm việc tại gia, 24 giờ mỗi ngày, lưng bà càng cong hơn do lau chùi sàn nhà, chứng đau khớp hông và viêm khí quản còn nặng hơn cả từ xưa đến nay, nhưng bà ưa làm quần quật như thế để phụng sự ông già hưu trí hiền lành, người chồng lẽ ra không bắt buộc phải lấy bà với bốn đứa con, và lẽ ra cũng chẳng lấy bà nếu ông không bị chứng hen suyễn quái ác cần được chăm sóc. bà mẹ cuối cùng cũng cất tiếng sau một hồi im lặng đầy ý nghĩa: Erich, mày chẳng kiếm được gì, nhưng nếu kiếm được thì phải là thứ gì **TỬ TẾ HƠN**. đi xa xa ra vùng lân cận, như tao đã từng làm và nhờ vậy mà đạt được khối thứ trong đời, một viên chức có lương hưu chẳng hạn, kể cả đôi khi con đường có cheo leo và dẫn qua những hạng đàn ông trí trá, tồi tệ với thứ hạt giống trí trá, tồi tệ trong tao, thế thì lại càng phải đi khỏi nơi đây và đến với cái tử tế hơn, dù sao thì trông mẹ ngoài mày cũng ngon lành, bố mày cũng là người italia đấy, trông mày ngon lành như thế với mái tóc đen ngoại quốc khó gì mày không kiếm được một con vợ rủng rinh. trông mày khá hơn bọn trong nước với mái tóc vàng xỉn hay nâu nâu bẩn thỉu, mặt mũi như thế dễ kiếm được con vợ lắm tiền mà người ta thường nghe nói, đọc trong sách hay nhìn thấy.

Và bố mẹ cùng được nhờ vào đấy. liệu hồn, nếu bố mẹ không cùng được nhờ vào đấy!

Vậy thì đừng vớ vào con nào, còn nếu phải vớ vào thì đừng lấy đứa nào ở làng, hãy lấy một đứa ở nơi khác tử tế hơn. nhưng mày là đàn ông rồi cơ mà, mày tự lo liệu cho mình được rồi. cẩn thận chó làm con nào chữa kénh ra, nếu không thì biết đâu phải trả giá cắt cổ hay trả bằng chính tương lai đấy, Erich ạ. còn nếu phải làm nó chữa thì chọn con nào rủng rinh, một bà khách nghỉ hè chẳng hạn. vậy thì đi khỏi nhà đi, ra bên ngoài, thậm chí có thể ra nước ngoài nữa, tao đã được xem khối ảnh màu đẹp về nước ngoài rồi.

Rồi thì đừng quấy giấc trưa ngả lưng của bố, bố cần ngủ vì chứng hen, không thì bố lại lên cơn nghẹt thở là cả nhà gặp hạn. ngày xưa bố làm việc ở đường sắt hiểu chưa, chưa ai trong làng tiến xa được như thế đâu, đừng quấy giấc ngủ trưa của bố mày kéo bố về châu giời là tong. tao đem cà phê lên cho bố bây giờ đây, bố dậy là có cà phê uống ngay.

Nhớ đừng quấy giấc trưa ngả lưng của bố, bố cần ngủ vì chứng hen suyễn, ngày xưa bố làm việc ở đường sắt mà, giờ thì bố quá yếu không đủ sức đánh mày, tao cũng quá yếu để làm chuyện đó.

Trông mày thì sắc sảo và tóc đen, Erich ạ, nhưng trong đầu thì rỗng tuếch. mặc dù vậy thì tí nữa cứ xem ảnh nước ngoài lần nữa đi, có thiệt gì đâu, kể cả khi mày chẳng hiểu gì cả. Erich, trông mày sắc sảo và tóc đen chừng nào thì đầu óc mày rỗng tuếch chừng ấy.

Nghe xong, Erich mặc chiếc áo len mới của cửa hàng nhận đặt và trả hàng bằng đường bưu điện, chiếc quần bò xanh mới của cửa hàng nhận đặt và trả hàng bằng đường bưu điện, chiếc sơ mi mới trắng lớp của cửa hàng nhận đặt và trả hàng bằng đường bưu điện, cuối cùng là thứ đẹp nhất của cửa hàng nhận đặt và trả

hàng bằng đường bưu điện: chiếc áo khoác lông cừu có hoạ tiết. Erich - gói hàng biết đi của cửa hàng nhận đặt và trả hàng bằng đường bưu điện.

Và khi Erich với cặp mắt đen chằm một điều thuốc thì có cảm giác điều thuốc luôn ở trên môi gã rồi, ở đúng chỗ dành cho nó chứ không phải là dị vật trên một khuôn mặt mệt mỏi, nhơm nhớp mồ hôi và nhàu nhĩ với mái tóc vàng xỉn hay xám bần như ta bây giờ thường thấy.

Chừng nào Paula còn là một đứa trẻ thì Erich chỉ đối xử với Paula như một đứa trẻ. bây giờ Paula phải chứng tỏ cho Erich biết rằng cô không còn là một đứa trẻ nữa mà là một phụ nữ chính cống.

Lúc này ta đã đọc đến đoạn Erich vào phòng khách kiêm bếp của bố mẹ Paula, điều thuốc trắng trên khuôn mặt râm nâu, mái tóc và cặp mắt đen như mực, dáng người khác lạ và nguy hiểm như một con báo, gần như một con báo.

Paula đã từng đọc về một kiểu đàn ông nhất định, trong khung cảnh quen thuộc họ trông như con báo trong rừng già.

Khác lạ, nguy hiểm và dịu ngọt cho con mắt và trái tim.

Không mực sở thị có lẽ cô chẳng bao giờ tin là chính trong căn bếp quen thuộc của mình lại có một người đàn ông trông như con báo nguy hiểm trong rừng già nguy hiểm. nếu ai làm nổi chuyện đó thì chính là Erich, con báo Erich. Paula phải tìm ngay đoạn trong tạp chí cuối tuần nói về con báo mới được, à đây rồi!

Paula cũng học tiếng anh. cô đứng đầu lớp trong môn tiếng anh và toán. và cũng giỏi các môn khác. nhưng nó chẳng giúp ích tẹo nào cho cô bây giờ.

Erich không học đến nơi đến chốn, nhưng chẳng sao. vì gã như một ác thú xinh đẹp: một con báo.

Paula biết rằng Erich là tất cả. vậy thì cô phải vươn lên hơn chính mình nhiều nữa. nếu không thì sẽ có gì đó hơn mình, hoặc thậm chí hơn mình rất nhiều, vượt mặt mất. nhưng làm thế nào? làm thế nào đây?

Con số 0 mang tên Paula tắt tuổi chạy đi chạy lại như phát rồ, pha cà phê, bưng bánh ngọt, cái bánh đáng lẽ giấu đi để dành cho bố và gerald. cơn thịnh nộ của hai người đàn ông thất vọng sẽ đổ xuống đầu Paula trước khi ngày tàn, nhưng lúc đó bánh ngọt đã ở trong bụng Erich rồi. Paula vun vút vòng quanh như con ong. Erich cố hiểu ra trong cái đầu tằm tối chậm chạp rằng Paula đã gấp ghé thành một bà nội trợ chính cống rồi.

Paula đã từng trọng nghề may tử tế hơn việc nội trợ tồi tệ. giờ thì cô chột gồng lên như con bò câu hoang, gù gù xoè cánh, rửa lông, hạ mi và tha lời mọi thứ có thể đạt được trong tâm bay. ngoài bình nước thánh thì cái gì Erich cũng xực được tất.

Erich là cái tàu há mồm. gã xơi đến lúc ọ ra thì thôi. Erich chỉ thích động cơ, đúng hơn là động cơ trong xe gắn máy hoặc xe bình bịch thì tốt hơn. Erich chỉ mong sao làm được bằng lái xe để được thích động cơ loại khoẻ hơn, tử như ô tô thể thao hay đại loại như thế, đó là toàn bộ niềm hoan lạc tiềm ẩn trong gã. song gã đã ba lần trượt thi bằng lái.

Có thể là từ khi gã còn nhỏ tí, gia đình gã đã đồng lòng đập tan trung tâm động cơ trong đầu gã một cách có hệ thống, không sửa chữa nổi.

Erich sẽ chẳng bao giờ hạnh phúc mà không gợn chút tì vết được nữa. lúc nào niềm hạnh phúc của Erich cũng có chút tì vết.

Ngược lại, Paula sẽ chẳng bao giờ có hạnh phúc.

Paula rất thích xem phim, Erich chỉ thích một chút thôi, vì ở đó cái gì cũng nhanh quá đối với Erich.

Cả những bà khách nghỉ hè cũng lại nhanh chóng bay mất, đến nơi xa vô định.

Nơi xa nguy hiểm, nơi gần quen thuộc, người ta có thể quên nó được. gần xung quanh Erich chẳng có gì để gã có thể quên được. gần Erich chỉ có Paula.

Giả sử Erich phải chọn giữa Paula và một cái xe bình bịch thì gã sẽ lấy cái xe. tự mình đi xe thì Erich cũng chỉ đi đến làng bên chứ không xa hơn, không đến nơi xa xa hơn.

Paula hót váng sữa làm kem tươi.

Phụ nữ trong nhà Paula nổi tiếng vì sạch sẽ. ngoài ra chẳng có gì hay ho để kể thêm về phụ nữ trong nhà Paula. thế là đủ bổ công sống, người ta luôn có thể sạch sẽ hơn nữa. dậy đi, Paula, tổng vệ sinh!

Gã Erich chậm chạp ngồi trên ghế băng và ăn bằng ba người cộng lại.

Ăn tất cả những thứ trong nhà chỉ dành cho ông bố.

Gã nhồi bánh vào họng như ở buổi lễ kiên tín, húp cà phê dè lên và rượu mạnh lấy từ ngăn bí mật. Erich chậm chạp phình ra trườn lên ghế băng, ăn ngón ngấu, và chẳng nghĩ đến gì khác ngoài động cơ của gã, ngoài chiếc xe máy phóng rất tít của gã, nhất là khi gã đã chuyển choáng.

Nhưng gã vẫn chưa hiểu cấu tạo máy, bởi vì các chi tiết máy hợp thành một cơ cấu rất rối rắm.

Mặc dù vậy Erich mơ ước một con xe nhanh hơn gấp bội, cảm giác phóng xe, tốc độ phóng xe, mơ ước một siêu động cơ, song nếu một chi tiết lật vệt trong chiếc xe gắn máy khôn nạn bị hỏng thì gã tới ngay một cậu bạn, cậu này là chuyên gia động cơ, tuy cũng làm việc trong rừng nhưng là một thiên tài trong rừng, cậu này sửa cho Erich mà chỉ xin vài cốc bia. một năng khiếu bị phí phạm trong rừng.

Erich ước sao tháo banh chiếc xe gắn máy của mình ra từng mảnh rồi lắp lại thành một chiếc xe thể thao.

Erich ăn bánh ngọt, như bố gã ngày chủ nhật, Erich nghĩ đến chiếc xe gắn máy mà gã đang có, nghĩ đến chiếc xe bình bịch mà một ngày nào đó gã sẽ có, để rồi sau đó được nghĩ đến chiếc ô tô. nghĩ đến ô tô, để rồi trong tương lai xa xôi gã được nghĩ đến chiếc xe thể thao mà ngay từ hôm nay gã đã đọc và xem nhiều tranh về nó. liệu có phải mặc dù vậy hay chính vì thế mà hôm nay tình yêu đến với Paula? Paula nói với tình yêu rằng mi hãy ngồi xuống đi, mi sẽ được mời ngay một cốc cà phê sữa. nhưng tình yêu không ngoan ngoãn ngồi xuống, nó níu chặt lấy Paula, sự việc rồi sẽ kết thúc ra sao đây? Paula tự hỏi. nhưng Erich, gã nghiện động cơ, thì không tự hỏi.

Hy vọng sự việc kết thúc trong một cuộc đời tử tế hơn, Paula hy vọng như cô vẫn thường xuyên hy vọng.

Hy vọng sự việc kết thúc nhanh như có thể và xa như có thể, Erich hy vọng, và nhất định không đi bộ, Erich hy vọng.

9. Chương 9: Lại Một Quả Hú hí Sướng Thế!

Ừ, lại một quả hú hí sướng thế, Heinz nhận xét. gã lau mồm, chải đầu, vuốt lông mày, ngoáy lỗ tai, ngoáy mũi, rửa tay, uống cà phê bữa sáng rồi ra khỏi nhà đi làm việc của mình. ra khỏi nhà là gã sa ngay vào bức xúc của nghề nghiệp, vào thế giới kỳ bí của dây nhợ mà Brigitte không hiểu tí gì.

Giờ đây thì Brigitte bước theo số phận của đàn bà, nhẹ nhàng và đơn giản hơn so với số phận của đàn ông.

Cô mở tủ thay quần áo, cởi váy và áo thun, khoác lên người chiếc yếm vải bông. nó sắc sỡ và dễ chịu, cốt để nâng cấp không khí nơi làm việc, đem chút sắc màu vào thế giới xám xịt u ám của máy móc. những chấm màu vui nhộn: tia mặt trời. sau khi Brigitte nâng cấp không khí làm việc và đồng thời hạ cấp thể trạng của mình, cô xục chân vào đôi guốc gỗ thân thiện với chân, để chân cô trong khi làm việc vẫn khỏe mạnh chứ không mắc bệnh như một số chân khác. chân Brigitte thì không mắc bệnh được, cô đề phòng từ trước.

Khi có kiến thức về mấy chuyện khoa học như sức khỏe thì người ta ngăn ngừa được nhiều thứ, ví dụ như bệnh tật.

Những nữ đồng nghiệp khác đều đi guốc kiểu này, họ cũng chăm cho đôi chân khỏe mạnh. họ rất ưa dùng guốc gỗ.

Và chưa kịp nóng chỗ Brigitte đã bắt đầu ngay công việc ở băng chuyền. công việc băng chuyền giữ cho cô vẻ nữ tính, vì đây là một xí nghiệp nữ với những nhân viên (công nhân) nữ, do vậy không khó khăn gì để

giữ sạch sẽ. duy nhất nam tính chỉ là các chức vụ cao mà người ta không nhìn thấy, nghĩa là họ không thể phá hỏng khung cảnh sạch sẽ nữ tính ấy được.

Ở những xí nghiệp toàn đàn ông đôi khi có thứ gì xấu xí vương trên nền nhà mà không ai dọn đi ngay. trong xí nghiệp nịt vú này, trên nền nhà chỉ có những đồ xinh xắn, đây đó một mảnh dăng-ten, một băng hồng thắm, song dù vậy chúng cũng được dọn đi ngay.

Thật ra chẳng bao giờ có gì vương trên nền. lại còn bàn ghế trong căng-tin nữa chứ! khắp nơi ở đây là lợi thế của sạch sẽ. sạch đến mức có thể dọn thức ăn lên nền nhà được. các bà các cô ganh đua nhau xem ai tìm ra một hạt bụi hay vết bẩn trước tiên, lập tức nó được trừ khử ngay, đôi khi nó được trừ khử trước khi có dịp xuất hiện.

Đôi khi còn quá đáng đến mức giọt cà phê dấy lên mặt bàn trắng nhựa trắng cũng phải lau đi, để sau đó tất cả đều hài lòng.

Nếu tình cờ có một nhân viên lãnh đạo đi qua, mà thực ra ông ta chẳng bao giờ đi qua, thì giọt cà phê ấy đã bị kết liễu cuộc đời non trẻ của mình từ lâu.

kể cả cô thư ký giám đốc tình cờ đi qua cũng không được phép nhìn thấy vết cà phê dấy ra, vì cô ta rất thạo về các vết dấy, nhưng cứ như là chẳng bao giờ đánh dấy ra cái gì.

Các thư ký giám đốc thường có một thú vui ngoài giờ. ví dụ như du lịch, khiêu vũ, đi bộ, xem phim hay làm thủ công.

Tiếc rằng đám đàn ông mà các cô thợ may quen biết thì ngoài công việc của mình ra họ chỉ quan tâm đến nghỉ ngơi sau khi làm việc. họ không có thú vui ngoài giờ. họ thường có những thú vui xấu, không kéo gia đình vào vui cùng được.

Người ta không biết rõ các thú vui của ông giám đốc kinh doanh, quản lý, phụ trách quảng cáo và giám đốc kỹ thuật.

Người ta cũng không biết rõ các ông ấy làm việc gì. họ không phải người ở đây.

Ở cạnh băng chuyền nịt vú thì người ta khó lòng mà có những vui thú gì xa lạ với băng chuyền nịt vú, vì nhiều khi người ta không biết có những vui thú gì tồn tại. người ta chỉ biết là ai đó hoặc những ai đó vui khi băng chuyền nịt vú vận hành.

Ngay cả khi người ta biết rằng ngoài công việc và những nam công nhân còn có gì gì nữa, thì cũng phải có dịp ngộ ra rằng cái đó có thể dành cho chính mình chứ không phải lúc nào cũng để phụng sự người khác.

Ít nhất thì Brigitte là một trong số ít người hiểu ra rằng ngoài công việc còn có thứ gì cao xa hơn nữa. tình cờ mà Brigitte nhận ra là còn có nhiều thứ ngoài công việc, nhiều hơn nhiều, đó là: HEINZ.

Nghĩa là tình cờ mà Brigitte nhận ra rằng bên cạnh công việc mà cô không yêu thích, bên cạnh các nữ đồng nghiệp mà cô không chịu nổi vì thật ra cô không phải là một trong số họ nữa, cô không chịu nổi họ chỉ vì các nữ đồng nghiệp vẫn cho cô là một người trong số họ, trong khi cô đã từ lâu rút chân ra khỏi, nhờ có Heinz, con người tử tế hơn, tử tế nhất mới đúng, nghĩa là tình cờ mà Brigitte nhận ra rằng trong đời bên cạnh công việc, công việc, thay đồ lao động, pha cà phê, công việc v.v. cũng còn có một người, người duy nhất, người làm cô mở mắt để chán ngán tất cả những thứ đó, tình cờ mà Brigitte nhận ra HEINZ, Heinz và hệ quả đi kèm.

Cái thứ tử tế hơn ấy - Heinz - chỉ có thể nhận ra nhờ tình cờ, khi người ta ở trong vị thế vô vọng bên cạnh băng chuyền như Brigitte.

Cái thứ tử tế hơn ấy - Heinz - thì lại chỉ có thể nhận được nhờ một sự tình cờ khó tin, khi người ta ở trong vị thế vô vọng bên cạnh băng chuyền như Brigitte.

Liệu sự tình cờ có mỉm cười với Brigitte?

Vừa ngộ nguẩy ngón chân trong đôi guốc sức khỏe để giữ cho cả các ngón chân khỏe mạnh và tươi tắn cho Heinz, Brigitte vừa nhìn từ đỉnh cao vọi vọi xuống các đồng nghiệp, những người mà trong tâm tư cô đã bỏ xa một quãng không sao gỡ lại nổi: nữ doanh nhân Brigitte.

Lũ kia, những kẻ chỉ được nhìn thấy cửa hàng và chỉ được vào bên trong khi mua đồ ăn cho trẻ con hay xúc xích khô cho chồng.

Thông qua Heinz mà sẽ được sở hữu cửa hàng, Brigitte biết là sở hữu có thể gây áp lực, nhưng cũng đem lại niềm vui. dù thế nào thì đến lúc đó Brigitte cũng biết là mình phải lao động cật lực cho ai, nghĩa là cho chính mình và Heinz chứ không phải cho một đám quần chúng không tên hờ hững như ở đây.

Cửa riêng là của riêng.

Những suy nghĩ của Brigitte lăm lăm bỗng bồng bềnh trôi xa, xa khủng khiếp.

Heinz nghĩ đến trăm thứ bà già, nhưng ít nghĩ đến Brigitte nhất.

Heinz nghĩ đến những việc giống Brigitte, nghĩa là nghĩ đến cửa hàng riêng của gã.

Heinz hy vọng rằng quan hệ với Brigitte sẽ không có hệ lụy gì. khi Heinz nghĩ đến Brigitte thì gã không nghĩ đến bản thân cô mà nghĩ đến những hệ lụy có thể xảy ra. Heinz cân nhắc giữa Brigitte và những hệ lụy đi kèm.

Brigitte hy vọng rằng quan hệ với Heinz sẽ có hệ lụy, **PHẢI** có hệ lụy.

phải có con thôi! một con nhộng bú tí kinh tởm, trắng ớn, cào cào. Heinz sẽ đơn giản chấp nhận: đó là con chúng ta! đó sẽ là sợi dây buộc bền vững mà Brigitte đang tìm.

Heinz cố gắng bằng mọi cách để tránh mọi sợi dây buộc bền vững. đối với Heinz thì đứa con là quả tạ buộc chân, là má phanh, là núi đá cản đường phát triển đầy hứa hẹn theo hướng doanh nhân.

Brigitte muốn cho nó chui vào bụng mình, rồi ở lại trong đó chứ không rỉ nhoe nhoét ra ngoài một cách vô dụng, vô nghĩa và vô vọng. Brigitte muốn Heinz bóp cò, bắn cái tinh tú lọc ra từ thịt bò rán và bột nắm của bữa trưa vào trong cô. bây giờ thì chất nhờn khốn nạn kia đã bơm vào trong rồi, nhưng khoan, muốn ăn ngon phải đợi quả chín, mà Heinz cũng phải chín.

Thế đấy, có một giây đồng hồ mà đã làm ra một con người nho nhỏ, ai mà tin được.

Đi đâu mà vội mà vàng, hay: hãy từ tốn, sức mạnh nằm trong tĩnh tại, Heinz đáp lại sự thúc giục của Brigitte một cách khoan khoái. Heinz nằm tĩnh tại với toàn bộ tấm thân trên Brigitte và nghĩ đã. trọng lượng của Heinz khá lớn và gã không làm gì cho nhẹ đi.

Brigitte cảm nhận cái bụng mỡ của Heinz đè lên mình, không có dấu hiệu gì chứng tỏ sự sống còn tồn tại trong khối thịt khổng lồ ấy.

Heinz không thuộc loại nhẹ cân, song gã không bận tâm chuyện đó.

Có nên đập cho hắn một phát vào mạng sườn không nhỉ, ý nghĩ thoáng qua đầu Brigitte.

Tất nhiên Heinz muốn kéo dài tối đa những giây phút tươi đẹp hi hữu mà Brigitte khả dĩ đem lại. đi đâu mà vội mà vàng, Heinz đâu có vội.

Lúc nào Heinz cũng có sẵn một câu trả lời khôn khéo.

Trong khi sự sống và chuyển động dần dần quay lại với Heinz thì Brigitte nghĩ đến tương lai. tương lai có nhiệm vụ làm quên đi hiện tại tởm lợm. Brigitte muốn Heinz làm nhanh lên, vì tương lai có thể không đợi được lâu nữa. trò khai vị nên chấm dứt đi chứ, để phần chính, kẻ nối dõi, có thể bắt đầu.

Heinz ụt ịt xoay trở.

Việc mà Heinz đang làm không phải là trò khai vị cho Brigitte, mà Heinz phải dần dần vào cuộc rồi mới tiến tới hiệp cuối.

Chưa bao giờ Heinz nghĩ đến trò khai vị để Brigitte sướng.

Giờ thì Heinz chính thức khởi động, động cơ rốt cuộc đã đủ nhiệt.

Giờ thì Heinz muốn sướng, gã là người sống gấp.

Heinz đập huỳnh huých, ruột gan gã lộn phèo trong khoang bụng.

Khí chất của gã là thể.

Brigitte muốn sống muộn hơn, bù lại thì lâu hơn.

Tình yêu trôi đi, nhưng SỰ SỐNG ở lại.

10. Chương 10: Chỉ Có Tình Yêu Đem Lại Cho Chúng Ta Sự Sống!

Như ta có thể nhận ra trong câu nói quá vội vã trên, Paula không chỉ thấy cơ hội sống còn trong nghề may tử tế, mà giờ đây Paula còn thấy trong tình yêu một cơ hội SỐNG. cô thấy như phải chạy đua với mọi người một quãng đường dài, một quãng đường đầy ổ voi, tất cả rơi vào những hố ấy rồi biến mất, như trò billard: mấy cô chị cùng các con và những ngón tay tàn tạ, ông anh trai, người sắp có con nhưng bây giờ các ngón tay đã tàn tạ, bà mẹ của Erich, người rất lăm con cái và như một sự kỳ diệu vẫn còn đủ các ngón tay, tất cả rơi vào hố và biến khỏi bình diện nơi thực tế diễn ra.

Nhưng cô, Paula, cô khéo léo tránh được các lỗ! và cuối đường cô rơi vào vòng tay của Erich trong tiếng chuông nhà thờ ngân.

Hết nghề may là bắt đầu cuộc sống thực, không thể thực hơn. còn lâu mới phải nghĩ đến cái chết, vì nếu cuộc sống là thực và đúng thì nó còn lâu mới đến. chỉ khi người ta sống cuộc đời không thực và không đúng, như mẹ và bố, những người chỉ sinh ra, bắt tay vào việc ngay rồi chết luôn, chứ không từng cảm nhận được thực tế của cuộc sống thực, chỉ khi người ta có cuộc sống không thực và không đúng, đó là cuộc sống của công việc chẳng đem lại cho ta cái gì, khi ấy người ta mới chết một cách thực thụ và bền vững. sự việc đôi lúc nhanh đến nỗi, cuối đời cứ tưởng là chẳng sống tí nào.

Paula bỗng dưng coi nghề may là kẻ thù tự nhiên của cô. may mắn sao cô chưa kết thân với nó một cách sâu sắc và khăng khít đến mức phải ôm lấy nó cả đời. may mắn sao nghề may là một thứ có thể quẳng đi lúc nào cũng được. may mắn sao nghề may không quấn chặt lấy cổ hay vào đầu đó rồi không chịu buông ra, giống như một số người cứng đầu thỉnh thoảng vẫn làm, như Paula định làm với Erich. may mắn sao không phải nghề may, mà tình yêu và một căn nhà riêng mà người ta phải xây nên, là TẤT CẢ.

Paula muốn Erich, cô sẽ có được gã, sẽ có con với gã, sau đó cô sẽ bỏ nghề để có thêm con cái, nghĩa là thêm một đứa nữa với Erich.

Sẽ không ai tặng Paula gì cả.

Trước khi Paula được tặng gì, cô sẽ mất tất.

Paula sẽ được một chiếc ô tô, bù lại Erich sẽ được chính cô, kẻ cũng không nhiều nhận gì nhưng Erich không được phép biết điều đó, gã chỉ nên tưởng rằng được như thế là nhất rồi.

Cho đến khi hạnh phúc rốt cuộc đến nơi, tất nhiên là người ta phải biến đổi gã một chút: Erich phải chừa hẳn rượu, vì đó là cái tội tệ nhất cho đồ gỗ trong bếp sơn trắng và đồ gỗ mới trong phòng ngủ bằng gỗ hạc. rượu và đồ gỗ mới, về bản chất chúng là kẻ thù tự nhiên của nhau. cả rượu và áo dài mới là thứ không nên nôn mửa lên, cả giày trắng, loại trông như da thật nhưng không phải da thật, tuy vậy cũng không nên nôn mửa lên, trẻ con mặc đồ sặc sỡ, cây trong chậu, chiếc tivi với hoa nhựa trong bình nhựa, tất cả những thứ đó và rượu, rèm cửa trong suốt bằng sợi tổng hợp và rượu, đơn giản chúng là kẻ thù của nhau trong thiên nhiên là nơi chúng gặp nhau. là kẻ thù.

Với Paula mọi thứ màu trắng và mềm mại hợp nhau, rượu thì không. rượu quá đảo và phá phách.

Nhưng chớ vì nói chuyện tương lai mà quên hiện tại. tất nhiên khi nói về hiện tại thì ta (lỗi nghiêm trọng!) không được phép quên hẳn tương lai.

Hiện tại của Paula không phải là nghề may, hiện tại của Paula là tình yêu của cô đối với Erich, một mối tình sẽ còn đủ cho cả tương lai nữa.

Nghĩa là khi tình yêu là cuộc sống thực thì Paula phải cải tạo cuộc sống hiện tại vô thực của mình để nó tràn đầy tình yêu. làm như sau:

Erich, chắc anh đã nhiều lần thấy trong phim, giữa những người phi thường có thể xảy ra những chuyện phi thường, ví dụ như một mối tình phi thường. vậy chúng mình chỉ việc phải phi thường rồi xem có gì xảy ra. quanh chúng mình là những người bình thường, chỉ biết làm việc và làm việc. chúng mình phi thường, vì ngoài công việc chúng mình còn yêu nhau. chúng mình không việc gì phải đi tìm sự phi thường nữa, vì đã có rồi: tình yêu.

Tình yêu có khi chỉ đến có một lần duy nhất trong đời. ai không ghi nó bằng cả hai tay thì sẽ rất bất hạnh, ví dụ như để người vợ hay người chồng yêu dấu đi con đường lầm lạc. tình yêu là một ngoại lệ bên cạnh những gì ta trải nghiệm và có trong tay, trong công việc hay ở nhà.

Ngoài nó ra chúng mình còn gì nữa đâu.

Nhưng tình yêu thì chúng mình có, vậy hãy giữ chặt lấy nó!

Trong phút này, cũng như trong nhiều phút trước đó, Erich nghĩ đến bộ chia điện, chế hoà khí và ống xả, những thứ mà chính gã cũng chẳng phân biệt được, sau đó gã không nghĩ chút nào, cho dù khá mệt, mà nghĩ ngay đến cái trùm lên tất cả, đó là vỏ xe, là vận tay lái và đi xe.

Còn Paula thì nghĩ cho cả hai và nghĩ tiếp ngay, không nghĩ về tình yêu và những gì xảy ra hay biến đổi trong cơ thể khi yêu, mà nghĩ về căn hộ mới, con cái, bữa cà phê chiều với kem váng sữa đem mời NGƯỜI KHÁC để họ BIẾT TAY mình.

Đôi khi (hiếm hoi) Erich cũng nghĩ đến những quyển sách mỏng về chiến tranh thế giới đã qua, viết rất phức tạp. hôm nay người ta chẳng biết gì nữa về những sự kiện miêu tả trong đó. hơi thở của lịch sử phả vào Erich. ít khi Erich nghĩ đến phụ nữ.

Không bao giờ Erich nghĩ đến Paula, trừ phi phải nghĩ đến, vì cô đang có mặt.

Paula nghĩ đến đứa con trai nồng ấm. Paula nghĩ đến căn phòng màu trắng ở bệnh viện. Paula nghĩ đến gia đình cũ của mình, trong cuộc sống mới của cô thì gia đình ấy chỉ vừa xoắn vào một phòng bệnh viện, khi họ diện bộ đồ chủ nhật sang trọng nhất đến thăm. điều sung sướng nhất Paula nghĩ ra được là họ sẽ hối hận bởi những trận đòn mà cô đã từng chịu trong cuộc sống tệ hại ngày xưa.

Khi đã chụp ảnh xong xuôi, cả gia đình sẽ đi đều bước ra khỏi phòng bệnh viện. đến lượt Erich sẽ trao bó hồng đỏ, không phải giấc mơ bong bóng xà phòng, mà giấc mơ đã hiện thực.

Tất nhiên xen vào đó là lòng ghen tị và những câu chúc mừng.

Thế là ta đã thấy sự khác biệt lớn giữa hiện tại của Paula và tương lai của Paula, cũng như giữa hiện tại của Erich và tương lai của Erich, cũng như giữa hiện tại của Paula và hiện tại của Erich, cũng như giữa tương lai của Paula và tương lai của Erich, một khác biệt còn lớn hơn nữa giữa hiện tại của Paula và tương lai của Erich, cũng như giữa tương lai của Paula và hiện tại của Erich.

Làm sao có thể cân bằng những sự kiện có tầm cỡ thế giới như vậy?

Đó là lúc bắt đầu công việc mà một người phải làm và người kia được nhận. đó là lúc bắt đầu công việc mà người kia phải làm và người này được nhận. vì trong trường hợp này không thể xảy ra chuyện cả hai cùng làm việc rồi chia đều thành quả. các quan điểm quá khác nhau, phân chia lỗ lãi quá bất bình đẳng, Erich quá lợi thế nhờ ưu việt hình thể và giới tính của mình. lý do là sức mạnh và vẻ ngoài được các cô gái ngưỡng mộ khi họ được gã nhắm chọn.

Erich là một loài tương tự như bố Paula, như anh trai Paula, như anh rể Paula, nghĩa là một loài được ra đòn và nốc rượu, mặc dù cho tới giờ gã hầu như chưa có dịp thực thi, vì cho tới giờ chính hắn mới là kẻ bị đòn; nếu như sắp tới gã có dịp thực thi, nghĩa là có vợ, đó là chuyện gã chưa biết.

Ra đòn khoái lắm, đó là chuyện gã chưa biết.

Paula thì trái lại. trái lại thì Paula đã gánh chịu mọi hậu quả từ bộ dạng và giới tính của mình. Paula không được đánh giá là xinh, cái mà phụ nữ phải có, nhưng cô được đánh giá là sạch sẽ.

Vệ sinh và sạch sẽ có thể, nhưng không nhất thiết phải tôn một người giống cái lên cao hơn.

Trong khi đó thì nghề may quả là vô dụng và không được đem ra đây bàn, đúng ra là không được phép xuất hiện ở đây, chẳng lẽ cũng sắp bị quên lãng và chẳng có giá trị gì cả, trong khi đó thì cái nghề may ấy hoàn toàn vô giá trị nếu so với cuộc đời và tình yêu nằm trong đó, trong khi đó thì cái nghề may ấy không có ý nghĩa gì sất, không thể thế chỗ cho một thằng đàn ông, không lót đường cho một con đàn bà đến với chồng, không lợi lộc gì cho một con mẹ đã có chồng và chẳng đem lại tấm chồng khi mụ cần, trong khi đó thì cái nghề may ấy không làm HẠNH PHÚC như duy nhất đàn ông mới làm được.

Paula không cao giá hơn nhờ học nghề may, nhưng nhờ luôn luôn sạch sẽ trong nghề đó, nhờ thế mà cô trội hơn lên, gần đến mức xinh đẹp mà người ta phải có để được biết đến tình yêu.

Nghề may có thể sẽ đưa lại cho Paula những phút tung tẩy, nhưng thực tế cần nghiêm chỉnh.

Erich nam tính, đẹp trai và lương thiện, tương phản với Paula nữ tính, xấu gái nhưng sạch sẽ, và tiền học nghề. tình yêu của Erich dành cho các kiểu động cơ tốc độ tương phản với tình yêu của Paula dành cho Erich. tình yêu của Erich dành cho rượu tương phản với tình yêu của Paula dành cho Erich. tình yêu của Erich dành cho những pha kỳ bí trong thể chiến II tương phản với tình yêu của Paula dành cho Erich. tình yêu của Erich dành cho xe mô tô tốc độ cao và ô tô thể thao tương phản với tình yêu của Paula dành cho Erich và ngôi nhà riêng. niềm si mê của Erich dành cho những gì nhanh nhanh tương phản với niềm si mê của Paula dành cho cuộc đời và cho Erich.

Đối với Paula, hai thứ là một.

Cuộc đời và Erich.

11. Chương 11: Trong Khi Đi Đạo

Brigitte nắm lấy tay Heinz một cách âu-yếm-chiếm-đoạt. trong mỗi phút tỉnh cờ rảnh rỗi ngoài giờ làm việc, Brigitte cố nắm lấy tay Heinz một cách âu-yếm-công-khai, đôi khi cô phải chạy cạnh Heinz hàng tiếng đồng hồ để vớ được dịp may nắm tay một lần. nhưng đã được thì đến cùng, chỉ thiếu điều hôn chụt lên tay nửa thôi.

Nắm tay là một việc cần thiết, nhất là khi các cô gái khác hiện diện và sừng sững đứng đó như một nguy cơ bằng xương bằng thịt. bàn tay nhỏ bé lần mò luồn vào bàn tay to lớn của Heinz, trong lúc mồm nói về thời tiết, tình hình thế giới, hay về bữa ăn hoặc thiên nhiên.

Đôi khi Heinz trắng trợn làm bộ tựa như gã và Brigitte không là một, tuy cả hai là một. lũ đàn bà kia không thấy hai ta là một, đã trở thành một rồi và không chia cắt nổi hay sao, Brigitte ngạc nhiên hỏi, khi các cô gái khác nhìn Heinz như một thể xác độc lập với tinh thần độc lập.

Nếu các cô gái khác nhìn Heinz như một cái gì còn có thể chiếm được, trong khi không thể chiếm được Heinz nữa vì Brigitte đã chiếm được gã, vậy thì các cô gái ấy nhằm to rồi. của ai người ấy dùng chứ.

Giờ nghỉ mà không có Heinz thì không phải giờ nghỉ. giờ làm việc mà không có Heinz thì cực nguy hiểm cho Heinz và cho Brigitte. giờ làm việc vắng Heinz không là gì khác ngoài chương ngại vật chẵn đường đến với Heinz.

Không thể tưởng tượng người ta có thể căm thù đến mức ấy được. Brigitte chỉ cần nhìn thấy Heinz là cô đã lại ghét gã rồi.

Một trong nhiều nguyên do để Brigitte căm thù Heinz là trong gã luôn luôn trào lên những cảm xúc xác thịt trong khi cô định chuyện trò về những vấn đề tâm hồn mà dẫn theo sau là một căn nhà nhỏ có vườn. lúc nào cũng thế, mỗi khi Brigitte toan đặt hết ruột gan của mình lên bàn và nôn ra một đống những hạnh

phúc, tương lai, chăm sóc con cái và máy giặt, thì Heinz xử sự như thể gã không có não mà chỉ có con cu giữa háng.

Chẳng lẽ Heinz chỉ nhìn Brigitte như một thể xác chứ không thấy toàn bộ sự phong phú bên trong?

Thậm chí Brigitte đã phải viện dẫn đến chiến tranh và khủng hoảng quốc tế để chứng tỏ rằng con người cần đến người khác giúp họ vượt qua.

Lạy chúa, Brigitte nghĩ, sao con ghét hẳn đến thế.

Heinz thì mừng là rốt cuộc đã tìm được một người để dựa vào giường. vừa thoáng thấy con người mang tên Brigitte là Heinz đã cởi khuy và vào vị trí xuất phát. trong lúc Brigitte còn kể về tình yêu của cô với gã, đồng thời rất cảm phục thành tích nghề nghiệp của gã, trong lúc ý nghĩ của cô còn lượn lờ từ tình yêu và cảm phục sang đến đám cưới và sửa sang nhà cửa, trong lúc cô chưa kịp ngoảnh đi ngoảnh lại thì đã thấy cái của nợ của Heinz ngoe nguẩy gì vào như con đĩa trâu.

Và Heinz chăm chỉ cho cái vòi bơm ấy hoạt động.

Mẹ Brigitte cho một lời khuyên tử tế là đừng có nhả ra. trong lúc ruột gan Brigitte lộn tùng phèo lên thì Heinz không nhả ra, gã bấu chặt lấy cô, phả hơi sâu răng tanh tưởi vào cánh mũi nhạy cảm của Brigitte và nhỏ dãi tong tong lên mi mắt nhắm nghiền vì kinh tởm của cô. thế là xong, Heinz đã toại nguyện, với mọi mong muốn và đòi hỏi của một gã trai như Heinz.

Bà mẹ đã đi xem phim, và Heinz vào nhà, và con cu của gã ngoe nguẩy chĩa vào Brigitte.

Brigitte ước sao Heinz có con cu xoắn hình lò xo, tha hồ mà có vấn đề. hiện tại thì Brigitte mới là người có vấn đề.

Brigitte không dám nghĩ đến việc nói ra câu: hãy để cho tôi yên.

Brigitte biết có nhiều cô gái mong vợ được một tương lai của người khác, nghĩa là của cô, của Brigitte.

Do vậy mà Brigitte thà tự biến mình thành con cu kéo dài của Heinz, thành một phần cơ thể Heinz.

Vừa lao qua cửa vào phòng Heinz đã tĩa về bộ ghế đệm, chưa cởi xong áo len gã đã nhắm mắt phi, và Brigitte dùng thân mình đón cuộc tấn công đó.

Biết đâu sẽ có lần Heinz lấy đà mạnh quá và đâm xuyên qua Brigitte qua cả bức tường đằng sau. hôm nay Heinz chỉ vừa đủ đà để hạ cánh ngoạn mục trên Brigitte. một sự chính xác tuyệt đỉnh. một đòn hành hạ cho Brigitte.

Brigitte còn không bao giờ dám mở miệng nói gì khi đói hay khát. nếu sau đó Heinz đói bụng thì Brigitte cũng đói, một cơ thể duy nhất với mọi hệ quả. Heinz và Brigitte là một.

Tình cảnh vui vẻ cho hai người trẻ tuổi.

Brigitte căm thù Heinz tận xương tủy.

Giả sử, tại một trong những cảnh hừng hực do Heinz tạo nên mà không thèm suy nghĩ xem nó kinh tởm ra sao đối với Brigitte, thay vì banh hăm ra thì Brigitte banh một cái túi chẳng hạn, trong đó toàn những gai nhọn dài, và Heinz lao vào, dơ ta nào, Heinz tiến đến với đao kiếm sẵn sàng, và lao luôn vào! lao đi chứ, lao thẳng vào đồng gai hay đinh nhọn! chắc là không sướng đâu nhỉ, nằm đấy mà quấy hai cẳng trong không khí một cách tuyệt vọng!

Nghĩ ra cảnh ấy Brigitte phải mỉm cười.

Heinz không biết tại sao Brigitte thấy buồn cười khi gã ập xuống người cô như một vụ nhật thực hay một thiên tai nào khác.

Brigitte cứ để Heinz tin vào chuyện thiên tai.

Mới đầu Brigitte rên khủng khiếp và sau đó thật náo nùng, nguyên nhân: thiên tai Heinz.

Brigitte không cảm thấy gì ngoài một sự cọ xát kỳ quái khó chịu trong mình. Brigitte cảm thấy tình yêu trong mình.

Heinz cũng rên, để Brigitte thấy gã cố gắng ra sao vì cô và gã khoẻ ra sao.

Heinz rên vì sức mạnh chứ không vì yêu.

Trong tình yêu Heinz không đùa, trong sức mạnh lại càng không.

Muốn mở một cửa hàng riêng thì người ta phải tự mình xoay sở lấy, nhiều lắm là có ai đó ban đầu góp thêm vốn (khởi nghiệp).

Trong tình yêu Brigitte không đùa. đó là chuyện nghiêm chỉnh nhất mà cô có thể làm cho cửa hàng riêng của mình, cô có tí vốn khởi nghiệp nào đâu.

Brigitte và Heinz rên hai bè khi yêu.

Trong khi đó Brigitte cảm thấy khó chịu, Heinz cảm thấy dễ chịu trong cơ thể.

Đối với Brigitte thể xác là phương tiện dẫn đến mục đích cao hơn.

Đối với Heinz thể xác rất quan trọng, quan trọng nhất bên cạnh bước tiến thân nghề nghiệp của mình. cả ăn ngon nữa!

Nó đem vui sướng cho Heinz, không cho Brigitte.

Heinz vui sướng, mặc dù gã không biết đùa.

Brigitte chẳng có gì ngoài một niềm hy vọng lơ mơ. nhưng Brigitte có âm hộ. cô sử dụng nó. âm hộ của Brigitte đón lấy doanh nhân trẻ một cách tham lam.

Một sự liên hiệp thể xác diễn ra giữa Brigitte và Heinz. Brigitte nói, anh làm em sướng chết đi được. câu đó làm Heinz rất tự hào, gã nhắc đi nhắc lại nó khi ngồi với bạn bè.

Anh làm em sướng chết đi được, Heinz ạ. em có chết thì không khi nào muốn chết trong công việc, Heinz ạ, nếu chết thì chết trước khi đi làm.

12. Chương 12: Những Si Mê Của Paula

Paula si mê cuộc sống và Erich. cả hai là một đối với Paula. vậy thì lao đến với cả hai!

Tuy nhiên, khi Erich rút cuộc rời khỏi căn phòng khách kiêm bếp sạch sẽ của bố mẹ Paula, trong tim có mô tơ, trong bao tử có bánh ngọt và rượu, trong đầu chẳng có gì, vì gã đã nhấn xong tin mà gã cần nhấn, lúc đó thì gã không còn nhớ gì đến một con người bằng xương bằng thịt là Paula, mà chỉ nhớ đến một cô gái đã làm cho gã một việc mà đàn bà luôn luôn làm cho gã, nghĩa là cho gã ăn, cho gã ăn, cho gã ăn, và tận tụy hầu hạ gã như ông thánh sống. vậy nên không nhớ đến một con người nào đó, mà nhớ đến tác dụng của họ, nghĩa là hơi nóng dễ chịu của rượu trong bao tử và cảm giác no nê ngọt ngào, của bánh ngọt, cũng trong bao tử. và cà phê cũng khá đấy, cà phê hạt chính cống.

Với Erich thì tất cả những thứ ấy hoàn toàn tách khỏi những gì mà gã luôn làm với các bà khách nghỉ hè, họ là những sinh vật sống thật sự hơn đối với gã, vì họ lúc nào cũng được lựa chọn trong nhiều khả năng khác nhau, ví dụ như đi xem thác nước hay lên núi, đi khiêu vũ hay chơi bowling. nhiều lựa chọn tự do đến mức ấy làm Erich sợ.

Song những khách nghỉ hè ấy là một loại phụ nữ khác hẳn, hoặc họ là phụ nữ, còn mẹ gã và Paula có lẽ chẳng phải là phụ nữ, hay ngược lại, nghĩa là một loại phụ nữ khác không liên tục dúi cho ta thứ gì, không sẵn sốc ta, mà chính họ muốn được người khác dúi cho thứ gì, mặc dù họ thường giàu có, chứ không phải phụ nữ để lấy làm vợ như xung quanh vẫn hay nói đến.

Trái với loại đó là: phụ nữ để lấy làm vợ, những người muốn được người khác dúi cho thứ gì sau khi cưới, nhưng dù vậy hi hữu lắm họ mới đợi được đủ lâu đến lúc thành công. vì thế nên: nếu nghĩ tới đàn bà - một sự kiện hiếm hoi ở Erich, chỉ xảy ra khi gã có nhu cầu mà chỉ suy nghĩ không thôi thì quả là không thoả

mãn nỗi nhu cầu đó - Erich nghĩ tới hai loại đàn bà, nghĩa là Erich nghĩ đến đàn bà thuộc loại không phải đàn bà đối với gã, vì họ giống như bà mẹ vô giới tính của gã luôn tống đồ ăn thức uống vào mồm gã, rồi đến những đàn bà thuộc loại không phải đàn bà đối với gã, vì đối với Erich họ không được phép là đàn bà, vì họ ngủ với bất kỳ ai mà không cần yêu, hứa hôn hay cưới người đó và nói chung không biết lau quét cả một ngôi nhà được.

Tuy nhiên rất hiếm người trong số đó có ít nhất một ngôi nhà. tuy nhiên Erich không cần biết đó là đàn bà hay không phải đàn bà hay chẳng là ai cả.

Chẳng bao giờ Erich nghĩ đến đàn bà, còn nếu có thì đó là loại đàn bà không phải là đàn bà, vì vậy mà đối với Erich không có đàn bà, vì những đàn bà mà Erich biết thì thực tế không phải là đàn bà.

Erich cảm nhận được tác dụng của đàn bà chứ không cảm nhận được chính đàn bà. vì vậy và cũng vì nhiều nguyên nhân khác, Erich chỉ nghĩ đến xe cộ của mình.

Vì vậy và cũng vì nhiều nguyên nhân khác, trong giây phút này Paula nghĩ đến Erich và nghĩ cách trở thành vợ gã, sẽ khó đấy, nhưng nhất định phải làm được.

Trong thời gian tiếp theo, nghề may tử tế rên rỉ ca thán vì đột nhiên không rõ tại sao nó biến thành một công việc chán ngắt và tẻ tẻ: Paula, nếu bây giờ mi không chăm chút đến ta thì rồi đây ta sẽ không còn là cuộc sống tươi đẹp cho mi nữa như dự định ban đầu của ta. ta sẽ đột ngột, nhanh đến mức mi không nhận ra, không còn là một phần trong cuộc đời mi nữa.

Nhưng Paula có lắng nghe nghề may tử tế nói gì nữa đâu cơ chứ.

Nghĩa là trong khi Paula ngồi may thì cô nghĩ đến cuộc đời tuyệt hảo sẽ đến với cô nhanh hơn nhiều cùng với Erich, nhanh hơn cuộc đời tử tế mãi hai năm nữa mới đến cùng với nghề may, khi cô học nghề xong. còn cuộc đời tuyệt hảo thì biết đâu mai đã có thể bắt đầu rồi!

Paula, hãy luôn luôn sẵn sàng.

Tuyệt hảo bao giờ cũng hơn tử tế.

Người ta nên bắt gặp hạnh phúc riêng ở một người khác hơn là ở mình, như mẹ cô, bà cô, chị cô đấy, họ đi tìm hạnh phúc của mình ở người khác và chẳng thấy, người ta nên bắt gặp hạnh phúc riêng ở một người khác và cũng tìm thấy hạnh phúc ở họ, hơn là người ta tự kiến tạo hạnh phúc riêng hoặc không tìm thấy hạnh phúc riêng, và tuổi trẻ đã trôi qua mất rồi.

Hạnh phúc làm từ một con người xương thịt thì hơn là từ sợi tơ, chỉ gai hay sợi lanh vô hồn.

Làm sao để thành vợ Erich và cũng được Erich nhận ra là đàn bà? không phải lên gấu, thừa khuyết, may đột, may diềm, may nổi nữa, hay làm qua loa xong chuyện thì thôi.

Erich cắt cổ cho bò.

Erich tiếp tục cắt cổ cho bò.

Erich cắt cổ cho bò hôm nay đã là ngày thứ một tí. bên cạnh công việc trong rừng Erich vẫn luôn phải cắt cổ cho bò. và nhiều nhiều công việc khác nữa, như cắt cổ cho bò, dọn phân trong chuồng, chở phân ra đồng, cắt cổ cho bò, lần nữa, lần cuối cùng, cắt cổ cho bò và khối việc nữa.

Paula đến thăm mẹ Erich và những người xung quanh bà, những người xung quanh Erich thì đúng hơn, mọi thứ đều xoay quanh tâm điểm Erich, người đang cắt cổ cho bò, dường như ngày nào cũng làm việc đó. cháu chào bác, cháu đem bánh ngọt đến, mẹ cháu gửi lời chào. chúc bác ngon miệng.

mẹ của Erich ngạc nhiên, vì đó là chuyện không bình thường, khi người ta có gì đó mà lại Tự nguyện đem cho, dù chỉ là một mẩu bé tí, chuyện đó chưa hề xảy ra, ở đây thì ai cũng cố nhận được gì mà không muốn có đi có lại bao giờ, ở đây ai cũng cố nhận được mọi thứ, miễn phí thì càng tốt. nhưng nói chung người ta biết rằng KHÔNG THỂ bỗng dưng nhận được gì miễn phí cả, kể cả bệnh nặng, cho nên mẹ Erich ngạc nhiên tại sao đột nhiên có cái bánh ngọt miễn phí thản nhiên tiến vào nhà. rất cảm ơn. cho bác gửi lời chào. song, như đã nói, vì cơ may được tặng thứ gì chỉ xảy ra một lần trong thiên niên kỷ, vì vậy mẹ Erich suy nghĩ tiếp. con bé này làm thế với mục đích gì nhỉ? nhà ta có thứ gì giá trị để nó hy vọng một tích tắc là ta

sẽ đưa ra, là nó sẽ được nhận? phải là thứ gì đó, tối thiểu có giá trị cao hơn chiếc bánh chút xíu, nói cho cùng người ta luôn luôn muốn thu hoạch nhiều hơn khoản đầu tư vào. con bé này không thể hy vọng thật sự rằng nhà này lại xuất ra miễn phí bất cứ thứ gì, kể cả ghét bẩn dưới móng tay, con bé này chỉ ra một miếng bánh ngọt thì sẽ thu về nhiều nhất là một miếng mỡ hun khói, miếng nạc nhà này tự ăn lấy, mà nó cũng chưa kể là nó muốn có một miếng mỡ hun khói hay mấy quả trứng hay một lọ mận ngâm đường. hay là nó lại định muốn xin chút mứt như tự nấu lấy? thế thì hãy còng lưng khuôn thêm bánh ngọt nữa đến đây nhé, đến mừng thất nhé, bà mầy đang nhớ lại nấu mứt như vắt vả ra sao đây, đi mà ăn mứt như của nhà mầy ấy!

Paula tự định đoạt cuộc đời mình, và cho đến giờ cô chỉ nhận được thái độ nghi ngại, vô ơn và hiểu lầm.

Kệ, Paula rất năng động. cô hái hoa khi hoa đã nở hoặc có khi sớm hơn, như thế thì chúng sẽ nở ra trong cốc nước hoặc trong chiếc bình sứ đẹp trong phòng kín. chỉ mình ta sẽ được tận hưởng chúng, hoặc một người thân cận.

Nhưng rồi sẽ đến một ngày chứng tỏ vấn đề không phải mứt như. giả sử đó là mứt như thì Paula đã nói gì đựng đến đề tài mứt như sau cái bánh thứ tám. cô đâu có đỡ hơi đến mức khuôn mười cái bánh đến đây đổi lấy một lọ mứt như, khi chỉ cần tám cái bánh là đã được một lọ rồi!

Vậy Paula muốn gì, cô muốn gì nhiều vậy?

Erich lại cắt cổ cho bò. em giúp anh khuôn cổ vào nhé, cô hỏi. Paula không mặc quần áo thích hợp để khuôn cổ, mà hợp với nhà thờ, song cô có đến nhà thờ bao giờ đâu, vì bố mẹ cô cũng chẳng bao giờ đến nhà thờ, vì đến đó có được gì đâu. Erich quan sát Paula như quan sát một con bọ vô hại mà ta không nhất thiết lấy chân di cho chết khi ta đang trong tâm trạng vui vẻ. Erich không quan sát Paula một cách ác ý. Erich quan sát Paula mà lại cũng như không quan sát. em sẽ bị giầy vết cổ lên áo dài đấy, gã nói, trông em như sắp đến nhà thờ, em có thể đến đó ngay được đấy, trông em như thế kia mà. không, em giúp anh, Erich, lúc nào anh cũng phải làm việc vắt vả mà! ừ, việc vắt vả thật đấy, nhưng làm việc ngoài không khí trong lành là tốt, chứ phải làm việc trong không khí tù hãm ở các nhà máy thì anh chết mất, thậm chí cả phụ nữ yếu ớt cũng phải làm việc ở đó, Erich đá thêm. anh nói đúng, Paula đáp lại ý của Erich vừa nói ra, giữa hai người đã nhịp nhàng một âm hưởng mới, âm hưởng của đồng cảm. nghe nói làm việc ngoài không khí trong lành khoẻ hơn làm trong nhà máy, em đã đọc về chuyện đó.

Erich không đọc chuyện đó, vì gã chỉ đọc mấy cuốn sách mỏng về chiến tranh thế giới, nhưng gã cũng nghe nói làm việc ngoài không khí trong lành khoẻ hơn và sáng khoái hơn. anh nói đúng, Paula đá thêm, không khí trong lành và công việc ở đó đem lại cơ bắp, sức khoẻ và má hồng. nhưng anh rất vâm, Erich ạ. và khoẻ mạnh. đó là cuộc trò chuyện thực sự đầu tiên giữa Erich và Paula, một cuộc chuyện trò có người này nói và người kia trả lời một cách hợp ý. trong giây phút ấy Erich bất giác nghĩ rằng Paula có vẻ cũng là một cá nhân, như gã là một cá nhân vậy.

Erich đã lơ mơ nắm được cốt lõi vấn đề.

Về mẹ mình thì Erich lại đi chệch vấn đề. Erich chỉ cảm nhận được những tác động đến từ phía bà: nấu ăn, cọ rửa, chửi bới, dọa đánh, cọ rửa, và lại nấu ăn.

Paula đã có câu trả lời đáp lại ý Erich nói ra.

Erich đã trực tiếp nhìn thấy hệ quả của một trong những hành vi của gã.

Bù lại, Paula được phép giúp khuôn giỏ đựng cỏ.

Đây là khoảnh khắc mà Erich và Paula lần đầu tiên cùng làm việc gì đó với nhau, đó là khuôn giỏ đựng cỏ.

Trong tương lai, khi Erich và Paula làm việc gì đó với nhau thì họ sẽ khoá cửa phòng lại hoặc vào rừng.

Trong tương lai sẽ không ai được chứng kiến họ cùng làm việc gì đó với nhau.

Cũng trong tương lai, đôi khi Erich và Paula tương hỗ cho nhau, ví dụ như Erich ra đòn còn Paula ăn đòn, hoặc Erich ốm và Paula chăm sóc gã, hoặc cả hai cùng cưa gỗ, hoặc Paula nấu và Erich ăn.

Thông thường, dư luận hay đàm tiếu về những người như Paula. về đại ý thì những chuyện tiếu lâm ấy nói lên rằng giống đàn bà ấy ngu bao nhiêu thì ngoan bấy nhiêu.

Nhưng ngoan thật đấy chứ.

Trong giây phút đó, mẹ Erich suy ngẫm về chuyện cùng nhau khuôn giở đựng cỏ. lần này bà nghĩ khá nhanh, mặc dù bộ não bà ít khi hoạt động.

Paula không muốn bơ và pho-mát, không muốn sữa cũng chẳng rượu vang hay mứt nhừ. vậy nghĩa là Paula muốn con người đã dùng tiền bạc và sức lao động của mình để đóng vai trò chủ đạo trong việc tạo ra những sản phẩm ấy: đó là Erich.

Nhưng ngoan thật đấy chứ!

KHÔNG! mẹ Erich nghĩ.

13. Chương 13: Một Ngày Đẹp Trời,

Khi Brigitte và Heinz đang lần nữa vào cuộc, và Heinz mở xong khóa kéo ở lưng áo Brigitte, đột nhiên cả tấm lưng Brigitte hiển hiện nhãn tiền. nó đâu đẹp đến mức phải phơi cả ra ánh sáng như thế này, Heinz nói.

Tuy vậy, do cảm động mạnh mẽ trước sự hăng hái vô dụng, Heinz chở Brigitte bằng ô tô đến nhà vườn của bố mẹ mình.

Khi người ta có một ngôi nhà vườn con con thì đã là chuyện đáng kể, nhưng chuyện còn tiến triển cao nữa, cao như ngôi nhà cho một hay hai gia đình. ngôi nhà vườn này, tuy nhỏ thôi, nhưng là cú kích động cho Heinz vươn cao hơn nữa. không phải mưu sự tại người mà thành sự tại trời, mà hãy để người khác mưu sự còn tự mình làm thành sự. bố mẹ biết cái gì có lợi cho Heinz.

Do đó họ ưa nhìn cảnh Susi từ trường nữ sinh cấp ba tiến vào cuộc sống chung.

Nghĩa là Susi rầm rập tiến vào và đồng thời là mối đe dọa cho cuộc sống chưa-hình-thành nhưng sắp-phải-thành-hình trong bụng Brigitte.

Susi là sự thanh cao, không như Brigitte.

Ta không thể so sánh hai người với nhau. không thể được.

Ta có thể thích thứ này hay thứ kia. Heinz là người phải chọn.

Gã thích thứ này hay thứ kia hơn?

Nếu gã chọn Susi và sự thanh cao, bố mẹ sẽ cho vợ chồng gã một khoản vốn khởi nghiệp tử tế, nghĩa là toàn bộ số tiền tiết kiệm trong đời họ. không nhiều, nhưng tử tế.

Brigitte vào nhà máy với định mức năng suất của cô. Susi đến trường nữ sinh học nấu ăn, Susi đã đích thực là một người đàn bà nho nhỏ, với mọi lỗi lầm và khiếm khuyết nho nhỏ vốn của đàn bà cộng với những thứ được mẹ mình truyền lại một cách bền bỉ, có nghĩa là có rất nhiều khiếm khuyết. ngôi với Susi chưa nóng chỗ là người ta đã phải nghe công thức bếp núc. cô sống trong một thế giới mà công thức bếp núc là chuyện thường tình. ví dụ như hôm nay cô kể về món bánh hạnh nhân mới rồi nom rất ngon mắt nhưng ăn dở khủng khiếp. tuy vậy bố cô vẫn ăn để khỏi làm con gái rượu phật lòng, vì nghệ thuật nấu ăn là toàn bộ niềm kiêu hãnh của cô. cô đã hết sức cố gắng, thậm chí còn phủ lông trắng trứng lên trên để tạo độ bóng, và bây giờ trông bánh đẹp đấy nhưng vị thì dở, khiếp quá đi mất. cả ông anh Hans cũng chăm chọc theo kiểu học sinh cấp ba ưa dùng chữ “cứt” làm Brigitte lợm giọng suốt buổi. nhỏ ra đi Brigitte, nhỏ cứt ra, kéo mi chết ghen đấy.

Bố em nói: học nấu ăn tiếp đi, Susi, món mì hôm qua trông phản cảm thế nhưng bù lại thì ăn rất ngon, ngon như một cô nội trợ chính cống nấu. rồi bố em còn nói là, Susi quang quác. kể cho Heinz đang nằm trên ghế nghe, rồi bố em còn nói là, Susi, con là một phụ nữ đích thực rồi đấy, vì vậy phải rộng lượng với món bánh hạnh nhân, nhưng con vẫn là một cô bé, cô bé tí tẹo của bố, vì vậy con phải bị phạt. tối nay

không được ra khỏi nhà. bố con mình sẽ cùng nhau tập nấu, để con xích lại gần vị trí nội trợ thêm một bước quan trọng nữa.

Chấm hết.

Bố mẹ Heinz rạng rỡ không kém ai, rốt cuộc đã thấy vệt hừng nơi chân trời. gia đình Susi hầu như có tương lai lý tưởng. một đứa con trai học cấp ba, một đứa nữa còn ở đại học! hy vọng thằng Heinz được trang bị xứng đáng với vị thế đó. cơ mà nhà ta đã trang bị cho nó tử tế, với một nghề đào tạo tử tế và ý tưởng lập doanh nghiệp riêng.

Hai người làm quen nhau ở bãi tắm, tụ điểm của nhiều sở thích, giao điểm của mọi giai cấp, quan điểm và chí hướng.

Susi là một người có nhiều sở thích. Susi thích sách bỏ túi và phim. Susi thích những người có sở thích về sách bỏ túi và phim loại giống hệt hay gần giống. có thể thì sau đó người ta mới có thể lựa chọn và quyết định chọn trong các sách bỏ túi và phim khác nhau. Susi thích cái giống hệt, như chính bản thân cô. hạ được quyết định chọn ra phim nào giữa hai phim mà cô đều muốn xem hầu như là trọng trách của cuộc đời. làm xong, ta có ngay cảm giác ta là cái rốn của vũ trụ.

Susi cũng rất thích bếp núc. chuyện ấy không bàn thêm, vì nó đúng là quan trọng. cho cả nhân loại, vì đôi khi Susi cũng có dịp va chạm với nhân loại qua chuyện trò.

Susi có thể va chạm, vì cô có cái nhìn tổng quát.

Nếu ta hỏi Susi, sáng hay tối, cô sẽ trả lời: nhờ nhờ.

Và mỉm cười yêu kiều.

Susi ở bậc trung, đó là khoảng cách an toàn nhất, vì không ở trên cũng chẳng ở dưới. ở giữa chừng người ta không phải chịu quá nhiều áp lực và ngược lại cũng không phải đi tiên phong quá nhiều.

Học ở trường nữ sinh cấp ba là đúng.

Chọn được chồng tử tế là đúng. chồng tử tế là giống ta hoặc hơn ta một ít hoặc lý tưởng hơn là hơn ta rất nhiều. chồng không tử tế là chồng dưới trình độ của ta. Susi cho rằng trình độ của mình cao.

Nhanh như cắt, Susi đã định giá tất cả những gì nằm trong tầm với của cô. đức tính đó cô học được của mẹ cô là người suốt ngày không làm gì khác ngoài cân đo đong đếm. kết quả: kém cân. một chữ khắc nghiệt, nhưng tối hậu.

Dù vậy đối với một cô bé ham hiểu biết như Susi thì rất lý thú khi được gặp nhiều người khác nhau tụ tập thành một đám duy nhất, mà thật ra hầu như họ giống hệt nhau, giống giống nhau, nghĩa là ở cái trình độ thấp hơn Susi nhiều.

trong khi đong đếm, Susi ưỡn người trên ghế nằm. Susi không phải là một bé gái nhỏ nữa, mà là một cô gái chính chắn, nhìn cô ưỡn người thì rõ.

Susi bao dung đối với Brigitte, vì bao dung mà Susi muốn dẫn Brigitte đến với nghệ thuật nấu ăn để rồi chỉ nhận được sự vô ơn và vô cảm, Susi im lặng ra chiều phật ý.

Tiếc thật, vào một hôm đẹp trời như thế.

Chỉ nhìn thấy chiếc áo choàng tắm trắng như tuyết và mái tóc dài vàng hoe của Susi là Brigitte lợm giọng muốn nôn ngay. đó là một phản ứng lý thú, hoàn toàn khác hẳn với phản ứng của Heinz. Heinz tương lai gã sẽ trở thành một doanh nhân tốt. Brigitte thì không biết nhận ra chất lượng, do đó trong tương lai có thể cô sẽ thất bại.

Susi hoàn toàn không cảm thấy lòng căm ghét của Brigitte, vì ý nghĩ của cô xoay quanh bánh ngọt kiểu linz và bánh sô-cô-la hạnh nhân. Susi xa lạ với mọi kiểu căm ghét. Susi thân thiện và đảm đang.

Các chủ nhà vườn tụ họp lại nhận định là Susi mến họ ở mặt nào đó, vì Susi thân thiện thế kia mà. nhưng không đúng. Susi chẳng mến họ ở mặt nào cả.

Chuyện chỉ là Heinz và bố mẹ gã nên có dịp suy nghĩ lại xem tại sao họ thường thô lậu và bất lịch sự, cần gì phải kém thân thiện như thế, trong khi người ta hoàn toàn có thể thân thiện được. Đó là quan điểm của Susi-trong-sáng.

Trong giới giao thiệp của Brigitte người ta ghét mọi kiểu cạnh tranh. trong giới giao thiệp của Brigitte người ta chỉ biết chữ căm thù. Brigitte không thể yêu mến ai ngang mình, toàn là thứ chà đạp thôi.

Trong giới giao thiệp của Susi, tình yêu là thống soái, như tình yêu vẫn thống soái toàn thế giới và không chừa chỗ nào cho căm ghét. Susi đối xử rất dễ thương với Brigitte, vì Brigitte đối với cô như chết rồi. Brigitte ghét Susi như người ta có thể ghét một sinh vật mặc áo choàng tấm như tuyết đến mức ấy là cùng.

Họ bảo Brigitte chỉ cho Susi xem mảnh vườn và các cây ăn quả. Susi vỗ tay sung sướng. Brigitte run lên trước mỗi cây mận, lay chúa, con này định cướp đi của ta những gì sắp thuộc về sở hữu của ta, nghĩa là cây mận này, cây kia, cây kia nữa! ta sẽ giết mi, nếu mi định cướp đi của ta những cây ăn quả tương lai ấy, nó thuộc về ta, nếu mi định cướp đi cuộc sống tương lai của ta mang tên Heinz, ngôi nhà tương lai mang tên Brigitte -và-Heinz, nếu mi định cướp hết của ta, ta sẽ giết mi, chớ tưởng ta đùa!

Susi nhún nhảy đi trên thảm cỏ, vô tư xéo lên cúc tây, thược dược và các cây hoa nhỏ khác. Brigitte lao bổ xuống đất và dựng lại cúc tây, thược dược và các cây hoa nhỏ khác, hy vọng chúng không gãy hẳn. hy vọng người ta tống cổ con Susi này đi vì đã làm mất trò ấy.

Brigitte lấy thân mình ra bảo vệ tài sản của mình hay sắp là của mình. ai chưa từng có tài sản riêng, người ấy phần đầu cho một tài sản hứa hẹn không khác gì như cho mạng sống của mình. cô đổ ập lên bụi phúc bồn tử để bảo vệ nó trước bàn tay của Susi lão toét toan hái một trái. nhưng tấm thân vụng về của cô đã đè nát mấy căn phúc bồn tử đỏ, chết mất thôi!

Susi kinh ngạc. phúc bồn tử có bán khắp nơi, ai muốn mua chả được. Brigitte nói, đúng thế, nhưng những quả này là của ta. CỬA TA. của ta. của ta là của ta.

Và Heinz này là của ta. của ta. của ta.

Và ta sẽ xây một ngôi nhà riêng, đẹp hơn nhiều so với ngôi nhà vườn thô thiển này mà bố mẹ chồng định để lại cho, lúc đó Heinz, Heinz của ta, và ta, ta cũng của ta, sẽ chuyển đến ngôi nhà hoành tráng đó, dưới tầng trệt là một cửa hàng riêng bán đồ điện, đó là Brigitte nghĩ vậy.

Chị lảm hết rồi kìa, Susi vui vẻ nói, cô không quan tâm gì đến Brigitte. đối với cô thì Brigitte có đó hay không cũng vậy. sự hiện diện của Brigitte chẳng đáng gì đến cuộc đời Susi. Susi đối xử rất dễ thương với Brigitte vì có tổn kém gì đâu, và vì Brigitte không thể lấy gì đi của cô được, kể cả tài nghệ nấu ăn của cô.

Trái lại thì Brigitte ghét mọi thứ ở Susi. sự hiện diện của Susi là mối đe dọa thường trực. một khi Heinz nhìn thấy cái gì trội hơn, biết đâu gã cũng muốn chiếm hữu nó. KHÔNG!

Susi định CƯỚP của cô.

Brigitte ước gì được che chở Heinz, mảnh vườn và ngôi nhà cũng như bụi phúc bồn tử trước bàn tay lão toét toét của Susi.

Susi khoát tay chỉ về đẹp của bông hướng dương. xinh quá, Susi nói. xinh như miếng bích-quy.

Brigitte thì mù tịt trước cảnh đẹp thiên nhiên.

Brigitte không miễn cảm trước cái đẹp, Brigitte vặn vẹo và đánh lại như sợi dây thừng. Brigitte là một khối cẩm hờn sắt đá. đối với cô không có gì đẹp, chỉ có cái để chiếm được và phải chiếm được.

Susi đếm những vẻ đẹp và mấy vị ngon của hoa quả với nhịp điệu ngẫu hứng.

Susi có giác quan đặc biệt cho cái đẹp, bố cô cũng nói thế. Brigitte thì chỉ muốn vợ vào. Susi không muốn mất gì. Brigitte muốn chiếm hữu, ngoài ra không cần gì thêm. Brigitte tranh đấu. Susi quá nữ tính để tranh đấu.

Susi là một phụ nữ chính cống

Susi được.

Brigitte là con số 0.

14. Chương 14: Tiếp: Cảm Xúc Của Paula

Paula cảm thấy lần thứ mười rằng trong cô có gì đó mà người ta vẫn gọi là tình yêu.

Cô còn cảm thấy gì đó trong cô tha thiết muốn có con, và cô không được phép cự tuyệt.

Chậm nhất là vào thời điểm ta được làm mẹ, nghề may sẽ mất hết mọi cơ hội. trong nghề này mọi thứ sẽ chết, trong đứa con là sự sống dồi dào. đó là tình yêu hóa thành diện mạo. nghề may chết làm sao được so với đứa trẻ sống.

Hy vọng không phải là cái thai chết lưu!

Trước tiên một công cụ sống ra đời, sau đó tiếp đến các công cụ vô hồn.

Để khi về già không đến nỗi cô đơn.

Erich nghĩ tới những gì có động cơ, động cơ cũng rất sống động. một chiếc ô tô đua mạnh bằng mấy con hổ. Đó là sự thống nhất đẹp mắt của hình dáng và chuyển động.

Trong những lúc sáng suốt nhất Erich tưởng tượng ra cuộc sống với đôi tay sạch sẽ, sơ mi trắng tinh, quần bò bó sát và công việc nhàn hạ. hoặc không cần làm việc.

Erich không nghĩ một giây tới Paula, Paula với gã là chuyện đương nhiên như không khí để thở. Paula không thích mình là thứ gì đương nhiên, mà là thứ gì đặc biệt.

Vì vậy Paula mặc một chiếc áo dài yếm tự may lấy khi ra đường. hàm răng Paula kín mít vì sạch. tóc cô, áo cô, túi đi chợ của cô, cặp đùi trắng của cô, tất cả thì nhau khoe vẻ sạch sẽ, như cơn lốc tinh khôi!

Như thế đã là hết toàn bộ vẻ đặc biệt của Paula. mọi lúc mọi nơi, đàn bà ngồi trên bậu cửa như những con phù du nát bấy chết mòn, họ ngồi đó như dính bằng nhựa đường lỏng, quan sát không ngơi nghỉ lãnh địa nội trợ nhỏ bé của mình mà trong đó họ là hoàng hậu. đôi khi xà phòng rửa bát, đôi khi chiếc nồi áp suất đưa họ lên ngôi hoàng hậu.

Mảnh vườn trước nhà rào gọn ghẽ, ngăn với thế giới bên ngoài, hoa hướng dương và mấy bụi cây chia cách thế giới bên trong và thế giới thù địch bên ngoài.

Với gia đình ở chung những căn nhà nhỏ. Paula cũng sẽ có một ngôi nhà như thế, trong đó Paula thống trị căn bếp, mọi thứ đều sạch sẽ bóng loáng, ai nhìn thấy cũng phải sướng.

Paula đi qua và tưởng tượng ra sự sạch sẽ ở nhiều cấp độ. ở đây thì một bà chết mòn đi vú vào mồm hậu duệ của bà, đứa con trai hay con gái, đẩy nó ra như một pháo đài hay đội quân tiên phong chống lại cô gái Paula sạch sẽ son rồi. ở kia thì một bà chặn họng đứa con trai vừa hỏi Paula chuyện trường lớp. bà ngắt lời nó và kiêu hãnh kể về nỗi lo lắng về thằng con bà, bà kiêu hãnh về nỗi lo bởi thằng con ngỗ nghịch, bà xấu hổ vì nỗi lo với đứa con gái. bà nói là ai không có con thì làm sao biết được phải lo lắng ra sao khi có con.

Bà cũng giảng giải rằng bà vui mừng không phải làm nghề bán hàng nữa, vì phục vụ người lạ thì không sướng. bà được đưa thẳng từ quầy hàng đến phòng cưới.

Hiện bà đang có mấy chứng bệnh nom có vẻ nguy hiểm.

Bác sĩ không tìm ra bệnh gì.

Bà đã tìm thấy hạnh phúc riêng.

Hạnh phúc là tất cả gì bà làm cho chồng đồng thời cũng là làm cho mình, bít tất mới giặt, sơ mi, quần lót và giấy dếp sạch sẽ, những cái đó bà cũng làm cho chính mình và các con đấp chứ. không thể chỉ làm riêng cho mình được.

Thỉnh thoảng bà ra hiệu uốn tóc, để làm đẹp.

Nếu Paula hỏi một bà trong số họ mong ước gì thì họ mong ước cho cả gia đình, một chiếc ô tô chẳng hạn cho cả nhà ngồi vừa, và bà mẹ lúc nào cũng chăm chăm chờ dịp quất nạt con để chứng tỏ là bà đang hiện diện.

Thêm nữa, người ta có thể trang hoàng chiếc ô tô bằng lọ cắm hoa và gối tựa lưng, để làm đẹp.

Lúc nào cũng có tiếng la hét của một đứa bé bị quất nạt trong một ngôi nhà nào đó. đứa này vừa im thì đứa khác bắt đầu

Có tiếng đét đét văng qua cửa sổ như gương.

Paula nói: đừng quất thẳng karli mạnh tay như thế, nó có làm gì đến nỗi, tha cho nó đi.

Lập tức cô được nghe: hãy cầm mồm đi, cô đã để đái bao giờ mà biết.

Vai trò của người bà là vai trò xoa dịu.

Vì vậy các cháu rất yêu bà. bố mẹ thì không phải lúc nào cũng yêu bà, vì bà hay can thiệp.

Chồng của bà, tức là ông, thì ghét bà, thứ nhất là vì hồi còn trẻ ông đã luôn ghét bà rồi, đó là một thói quen đáng yêu người ta không dễ gì từ bỏ được, và lòng căm ghét ấy đến già vẫn giữ, vì ở tuổi già người ta còn có gì nữa đâu, chẳng có gì cả, ngoài lòng căm ghét xưa xưa đã qua thử thách.

Và lòng căn ghét ấy lại còn tăng lên ngày một, vì từ lâu bà đã mất đi cái vốn duy nhất có thể đã từng có, đó là sắc đẹp. bà bị mất giá. còn những phụ nữ khác trẻ hơn, thì ông, bộ xương già tàn tạ, đã từ lâu mất vào tay lũ đàn ông khác, cũng tàn tạ nhưng trẻ hơn, còn sức kiếm ra tiền.

Chỉ vì một thằng lụ khụ như ông, phụ nữ trẻ sẽ không đem cuộc sống được đảm bảo bên cạnh người chồng trẻ vào canh bạc.

Nghĩa là ông cũng chết dần chết mòn, tuy chậm chạp và chùng chình hơn so với bà vợ hấp hối, nhưng chết là chết, đi tong là đi tong và chấm hết. và bà vợ lúc nào cũng phải nhắc mọi người nhớ đến cảnh điêu tàn từ một chàng trai ngon mắt trở thành lão già khốn khiếp.

Ông thì tàn tạ, bà thì mòn mỏi. chẳng thấy thủ phạm gây chuyện đó, nhưng người ta vẫn cứ tàn tạ đi.

Nhưng bà biết rõ là kể từ một độ tuổi nhất định trở đi chồng bà sẽ mãi mãi và vĩnh viễn ở lại với bà, cho đến khi có trọng bệnh và sau đó chầu trời. ông không thể thoát khỏi tay bà, không thể chạy khỏi bếp lò, bàn ăn, chậu rửa bát và máng lợn.

Lão già yếu tim kia còn đi đâu được nữa.

Lão già yếu tim phụ thuộc vào bữa ăn khốn nạn của bà.

Và thế là vô số quần ỉa đùn và tất đấm mồ hôi tiếp tục qua tay bà.

Về già, bà trả thù bằng mấy chuyện lật vặt. bà có nhiều cơ hội để trả thù một cách có ý nghĩa.

Và thế là vô số đau đớn mà người ta gây ra cho bà tiếp tục qua tay ông, vô số ngày tháng khủng khiếp. ông sẽ tự đón nhận mỗi ngày trong cuộc sống mà bà còn phải sống. chính ông. không ai được chia sẻ cả.

Nhưng ông thì lại quen thói, từ khi còn bé ông đã quen được bà nội bà ngoại của ông lo cho trăm thứ hàng ngày, được mẹ hay bà lo cho cũng thế. đến món trứng xào ông cũng không tự làm lấy được.

Ông thiếu tự lập như một đứa bé khi mó đến những việc lật vặt dễ chịu như việc nội trợ nặng nhọc, người ta có thể làm ông nổi đóa lên bởi những việc lật vặt, những điều khó chịu tí xiu, những quấy quả phá phách.

Vợ chồng già cắn chặt lấy nhau như hai côn trùng. như hai con thú ăn thịt nhau, con này đã chui một nửa vào họng con kia.

Thịt chứa chất bổ, và rất kiên nhẫn.

Đằng xa kia, các cô gái trẻ diễu qua như một đoàn lạc đà, bóng họ in thẫm lên đường chân trời. họ khoác những túi đi chợ nặng trĩu và lôi lũ nhóc xềnh xệch theo sau.

Ông bố thêm thường quan sát họ qua ống nhòm.

Chút nam tính sót lại quây cựa trong quần ông.

Bà mẹ hét lên trong bếp, và chút gì sót lại phải im re.

Rồi thì mặt trời cũng sắp lặn.

Thế nhưng con bé ngu xuẩn Paula lại phải đắm đầu vào yêu!

Cứ như là khi người ta có nhà và vườn riêng, kể cả khi không có, chưa đủ một hay sao. nhưng có nhà rồi, biết đâu lại đỡ mệt hơn, Paula nghĩ bụng.

Cơ thể Paula sẽ cố làm được mức tối đa.

Giờ thì mặt trời đã lặn rồi.

Tuy vậy, màn đêm cũng sẽ đưa lại cho đàn ông và đàn bà khối thứ khủng khiếp.

Thế nhưng con bé ngu xuẩn Paula lại phải đắm đầu vào yêu!

15. Chương 15: Brigitte Ghét Heinz

Mặc dù Brigitte ghét Heinz, cô vẫn muốn lấy được gã. để gã hằn của cô chứ không của ai khác.

Nếu Brigitte đã ghét Heinz ngay từ bây giờ, trước khi cô lấy được gã, thì cô sẽ ghét gã đến mức nào, một khi đã xảy ra chuyện hiện còn rất mong manh là cô mãi mãi và vĩnh viễn có gã chứ không còn phải nỗ lực để lấy được gã.

Tạm thời thì cô vẫn cứ phải cẩn thận che giấu lòng căm ghét của mình, vì cô vẫn chưa là thứ gì, là một cô thợ may nịt vú thôi, mà cô thì đang muốn đạt được vị thế tử tế, muốn làm vợ Heinz.

Nhiều thợ may khác đến từ nam tư, hungary, cộng hòa séc hay các nước khác của khối đông âu.

Hoặc họ cưới chồng. hoặc họ tàn lụi.

Là một trong rất nhiều thì chẳng có vị thế gì.

Brigitte cho rằng, là một trong số rất nhiều, trong đó thậm chí lại có nhiều người cũng may đường chỉ giống mình thì cô chẳng có vị thế gì. Brigitte cho rằng, là một trong rất nhiều các bà vợ thì cô có vị thế tử tế. Brigitte cho rằng Heinz có vị thế tử tế, nghĩa là tương lai có vị thế tử tế và có doanh nghiệp riêng, do đó tự khắc cô cũng có vị thế tử tế. khi từ các nịt vú không có hào quang tỏa ra thì mọi hào quang trong đời phải đến từ Heinz.

Vì ánh hào quang mà ta đọc thấy hay xem trong tivi đến từ những người khác xa lắc, vì ánh hào quang trong tạp chí và phim ảnh thuộc về những người lạ hoặc chẳng mấy khi đeo nịt vú chứ đâu có chuyện họ làm nghề may nịt vú, vì ngay từ đầu đã chẳng thấy ánh hào quang nào nên Brigitte chăm chỉ tạo hào quang. hàng giờ liền. và luôn xoay quanh Heinz.

Cô hy vọng rằng một chút hào quang sẽ phản chiếu trở lại cô. nhưng ai có hào quang thì người ấy giữ cho mình, chuyện đó mẹ Brigitte đã phải nhận ra. hào quang của bà đến từ một tay chào hàng. và tắt từ bao giờ? trước đây nhiều năm rồi. cùng với ô tô của hần.

Mẹ Brigitte nói, Brigitte nên dong Heinz bằng dây cương dài, nhưng đừng thả ra, hiện giờ chưa giam lại, nhưng vẫn giữ chân gã và buộc vào mình bằng muôn vàn chuyện nhỏ, bằng một đứa con chẳng hạn. nhưng cũng bằng những khả năng và khiếu thủ công đặc chủng: ví dụ như giặt quần áo.

Rõ ràng là mẹ Brigitte vẫn chưa ngán đến tận cổ.

Rõ ràng là mẹ Brigitte vẫn còn một chỗ bé xíu còn trống trong cổ.

Một cuộc săn đuổi không khoan nhượng.

Cả con thú săn Heinz lẫn người đi săn mệt mỏi đáng thương Brigitte đều không được nghỉ lấy hơi. đôi khi người thợ săn sa vào thế tồ tệt hơn cả con mồi.

Trong trường hợp Brigitte thì tình cảnh cô tồ tệt hơn Heinz.

Susi làm một người đầy hào quang. trong vòng sáng của vầng dương, cô tung tẩy đuổi theo một con bướm vàng lấp lánh huỳnh quang. mái tóc vàng của cô đúng là tóc vàng.

Có những người chỉ cần chút nắng là sinh hào quang, những người khác thì cần cả một cửa hàng đồ điện.

Brigitte không nên đòi hỏi quá đáng mà hãy vừa lòng với ánh nắng, giống như Susi.

Susi tắm mình trong ánh sáng của vầng dương ngoài vườn. vườn không phải là của cô, mà của Heinz, nghĩa là của Brigitte. Brigitte lao vào Susi và quật cô xuống đất, ra khỏi tầm hào quang. cô chỉ ước sao chôn susu hẳn xuống đất, xuống lớp bùn ướt.

Brigitte nằm đè lên Susi, vừa thở hổn hển vừa giải thích tại sao người ta muốn làm gì với cửa cái riêng của mình thì làm, còn của cái cửa người khác thì người ta chỉ được phép làm gì mà chủ sở hữu cho phép, trong trường hợp này đó là cô, là Brigitte. đơn cử ví dụ: ở nhà máy, Brigitte nói, tôi phải làm những gì người ta nói với tôi. nhưng trong tủ thay quần áo vách tôn thì tôi muốn làm gì cũng được, vì đó là tủ CỦA TÔI, tôi muốn trật tự hay mất trật tự là hoàn toàn tùy tôi. tất nhiên tôi muốn trật tự. vào căng-tin là của chung, nhưng ra đến bàn làm việc thì tôi muốn làm gì cũng được. đó là bàn CỦA TÔI. thế đấy, hãy bắt đầu từ việc nhỏ.

Và cô nhấn đầu Susi vào một vũng nước, cho tới khi Heinz chạy đến và giằng Susi ra khỏi tay cô.

Và, giả sử ông chủ nhà máy đến nhà tôi, Brigitte tiếp tục, thì chính ông ấy cũng chỉ được làm gì tôi muốn, vì nhà tôi là vương quốc của tôi. nhỏ vậy thôi, song tôi là người quyết định ở đó.

Chủ nhà máy CỦA CHỊ sẽ chẳng bao giờ tới nhà CHỊ, CHỊ là người rất khó chịu, Susi lầm bầm một mình.

Thật chứ? biết đâu ông ấy sẽ đến. và không ai cản được ông ấy, kể cả cô là loại người muốn cản phá nhiều thứ. cô không dọa được ông chủ nhà máy tôi đâu.

Biết đâu ông ấy sẽ có lần đến thăm tôi hay mẹ tôi! không khi nào, Susi đáp lời. vì CHỊ vô danh tiểu tốt. vì chị là đồ mặt hạng nhất và vô danh tiểu tốt nhất trên đời.

Nhưng giả sử NẾU ông ấy đến thì trong nhà tôi ông ấy PHẢI làm những gì chúng tôi muốn, chuyện đó thậm chí do luật định, Brigitte nức nở. cô biết hơn chứ.

Năm phút sau, hai con gà chọi cùng ngồi bên bàn ăn.

Brigitte nói năng thú vị, đầy những tiên đoán, như trong cuộc sống kinh tế vốn thế.

Có thể Brigitte sẽ ứng dụng được kết quả của cuộc trò chuyện này, khi cô trong tương lai đã có trong tay một cửa hàng riêng và Heinz.

16. Chương 16: Giờ Thì Tình Yêu Đến Rồi

Giờ thì tình yêu đã đến lần thứ x, nhưng đối với Paula cuộc sống tử tế hơn vẫn chưa chịu bắt đầu. rốt cuộc đã tới lúc hoàn cảnh rối ren này phải sống động và phát triển lên!

Paula chưa thể thật sự tận hưởng tình yêu lớn, vì năm giờ sáng đã phải dậy chuẩn bị bữa sáng cho bố.

Paula biết rằng tình yêu lớn cần thời gian để nảy nở, để lớn thêm. Paula không có thời gian.

Cùng giờ đó, mẹ Paula vác bàn cào tre lên đồng cỏ trên núi để làm kinh tế trên giang sơn nhỏ bé của mình. mẹ thường xuyên quan sát giang sơn của mình, từ biên giới nội trợ này đến biên giới nội trợ kia. mẹ lúc lắc đầu nhìn qua nhìn lại, mẹ sung sướng chiếm hữu một giang sơn nội trợ.

Có thể những người khác chiếm hữu nhiều hơn. có thể những người khác làm thợ mộc, thợ điện, thợ lắp ráp, thợ nề, chữa đồng hồ, bán thịt, hay bán xúc xích!

Bù lại thì ai nấy trong nhà bà đều khỏe mạnh.

Hôm nào có một ngày không suôn sẻ thì mẹ nghĩ ngợi, vợ ông hàng xúc xích chẳng hạn, bà ấy có một giang sơn nội trợ riêng, nhưng lại có cả một xưởng xúc xích. thế rồi bà thúc đẩy cháu franzi một cú với răng bàn cào sắc nhọn. tiếng franzi ngằn ngặt quấy đều bù cho bà vụ bà vợ ông hàng xúc xích có những giang sơn riêng, giang sơn nội trợ và giang sơn xúc xích. song tiếng franzi khóc lại làm bà nhớ đến cốt lõi vấn đề, đó là bà có tất cả những gì người đàn bà được phép mong ước. và ai nấy đều khỏe mạnh. quên đi bà vợ ông hàng xúc xích. franzi được vỗ về tử tế. người mẹ còn mong gì hơn nữa cơ chứ!

Mẹ Paula không thể mong ước gì hơn, vì bà đã tiêu hóa số phận của mình mà không xảy ra chuyện gì. nghĩa là vì mẹ Paula không thể mong ước gì hơn nữa, vì đã quá muộn, cho nên bà hạnh phúc đến mức không mong ước gì nữa.

Trong tình trạng hạnh phúc đến mức không mong ước gì nữa, bà ra đồng. bà lắng nghe trong cơ thể mình xem có một bài ca hay tiếng con chim kết ngân lên, nhưng tất cả những gì bà nghe được chỉ là chứng ung thư đang gặm nhấm và cào xé bà. để dùng độc trị độc chống lại ung thư, rượu cũng không ăn thua.

Bệnh ung thư đã được chứng kiến nhiều thứ đẹp hơn là phần bụng dưới be bét của bà, nơi diễn ra nhiều chuyện trong những năm tháng vợ chồng. đây là chưa kể đến những bận ngồi trong nước nóng sôi để đẩy thai ra ngoài.

Những gì ông bác sĩ không nhìn thấy được, nay còn chừa lại cho căn bệnh nguy hiểm chết người. nom có vẻ như suốt đời ta đã cất giữ những năng lượng nhỏ nhoi cuối cùng, để rồi nay bị sát hại một cách chậm chạp và đau đớn, bị tàn phá.

Nói cho cùng thì ông bố đã tàn phá phần bụng dưới ấy cho ai? cho căn bệnh. căn bệnh thu hoạch những gì còn thu hoạch được. chẳng nhiều nhận gì nữa.

Trong những số báo cuối tuần, bà mẹ đã đọc nhiều về chứng bệnh hiểm độc này, mặc dù vậy cơn sợ vẫn ập đến như trời sập. mặc dù bà đã đọc thấy sợ hãi chỉ làm cho mọi sự tồi tệ thêm và người ta phải giữ trạng thái cân bằng, bà vẫn sợ khủng khiếp và mất hết cân bằng.

Một hôm, Paula nói là khi nào cần cô sẽ đến bác sĩ phụ khoa xin thuốc ngừa thai, để không đẻ nhiều con. đồ chó, mẹ nói, mày để một thằng lạ hoắc chọc ngoáy trong mày à, tởm quá. chừng nào còn sống trong giang sơn nội trợ của mẹ thì Paula sẽ không làm chuyện ấy.

Paula yên tâm, vì cô sẽ không sống lâu nữa trong giang sơn của mẹ, mà sắp sống trong giang sơn riêng của mình.

Song từ phía Erich vẫn chưa thấy động thái gì.

Nghề may làm Paula rất chộn rộn bất ổn. những chuyến đi tới chỗ cô giáo ở trung tâm chỉ để Paula tạm không nghĩ đến Erich. Paula chỉ sốt ruột đợi giờ về nhà. tiếc quá, chúng ta sẽ không nhận được dữ liệu nào về cuộc thí nghiệm Paula. Paula muốn lui về cuộc sống riêng tư. tạm biệt Paula nhé, hẹn gặp lại ở nơi ẩm cúng, riêng tư hơn.

Vừa từ nơi học may về đến nhà, Paula chui tọt vào chiếc áo dài đỏ đẹp nhất và hành quân lên núi, đến chỗ Erich. trên đó cô được đón bắt như chiếc boomerang, chưa kịp nghỉ lấy hơi sau cuộc chạy thì, đằng sau quay, một cú đá dít, về nhà khẩn trương.

Paula chạy lên núi, bị xoay vòng quanh trục đứng, và lại lao xuống núi, như kẻ truyền tin hỏa hoạn. nói cách khác là uống công.

Trên đó, quyền tư lệnh nằm trong tay mẹ và bà của Erich.

Quyền tư lệnh thật sự thì nằm trong tay người đàn ông duy nhất trong nhà, bố dượng Erich, nguyên công chức-không phải ai cũng có tiểu sử như thế để đọc lên trong món thanh toán lớn cuối đời.

Lão Hen, bố dượng Erich tên như thế vì lão có bệnh hen suyễn, lão Hen điều khiển mấy mụ đàn bà còm cõi, trông đến vui mắt.

Đối với lão Hen đó là một niềm vui. đối với hai mụ đó là một niềm vui nho nhỏ, nhưng vẫn là niềm vui.

Lão hành động một cách tinh vi, kiểu công chức.

Lão hành động mà không hé lời, chỉ qua sự hiện diện của mình. lão Hen về hưu bệnh tật ngồi như con cóc cụ ở chỗ của mình và được cung cấp đồ ăn thức uống và chương trình tivi.

Giấu tiếng đao kiếm xoang xoảng dữ tợn, lão Hen lượn lờ trên mọi vật như một cơn ác mộng.

Lão Hen thống trị mọi thứ một cách tuyệt đối, như lão đã từng thống trị một phần nhỏ nhưng rất quan trọng trong đường sắt liên bang. lão Hen thường kể về hồi ấy, và ai cũng nín thở hồi hộp lắng nghe.

Trong khi lão Hen kể những chuyện khó tin nhưng có thật trong quãng đời đường sắt, gián đoạn bởi những cơn khô khè, bà mẹ tay nắm tay mười lau chùi dọn dẹp nom sướng cả mắt.

Từ nhiều năm nay, bà mẹ không biết sướng là gì. ngày xưa thỉnh thoảng bà đã biết đến sướng, cái giá bà phải trả rất cao, đó là một đàn con.

Tiếp theo sướng là đến một niềm hạnh phúc lâu dài hơn, niềm hạnh phúc không lớn lao nhưng bù lại thì bền vững: hạnh phúc được có con.

Lão Hen sung sướng sai người khác chăm sóc mình như một con gà đẻ trứng vàng.

Lão Hen muốn bà mẹ hãy xóa sạch mọi kỷ niệm về những sung sướng ngày xưa đi. nếu được thì lão thích nhất khi thấy bà dùng móng tay cạy những dơ dáy trên nền nhà. tiếc thay, chỉ có cái chết mới xóa sạch được mọi điều bất hảo mà bà đã làm ngày xưa.

Lão Hen canh giữ nghiêm ngặt bà vợ vốn hay sa ngã ngày xưa. lão Hen và vợ đã chọn con đường đúng, họ sắp bước chân xuống mồ. chỉ còn vài bước nữa thôi.

Trong khung cảnh thanh bình của núi non, lão Hen ngắm vợ làm việc. khớp hông bệnh tật của bà mẹ lục cục phản đối sự hành hạ thô bạo, vô ích. ai đó phải làm việc ấy chứ. và ai đó chính là bà mẹ. bà được sự trợ giúp bởi sự hàm ơn.

Sự hàm ơn vắt miếng giẻ ướt cho bà.

Và làm chứng thấp khớp vui sướng.

Bà mẹ như miếng vỏ đồ rong hay cái túi lưới đi chợ rong mà mọi thứ đã rơi ra hết từ lâu. như cái túi lưới, đã thế lại còn rách toang toác.

Trong lúc đó Paula chạy lên núi.

Khi chiếc xe chở thư nhả còi thì đó cũng là dấu hiệu nhắc nhở mẹ Erich là Paula đã rời nơi làm việc.

Bà đã đứng đợi trên đó rồi. thế hả. Paula mặc đồ lót mới, Paula chải mấy sợi tóc xám lông chuột, Paula lấy bút kẻ môi, đôi giày nhựa, đồ rẻ tiền nhưng trông đẹp. bây giờ lấy cái túi con, màu trắng rất hợp. và: xuất quân!

Đến chỗ Erich.

Bây giờ bà mẹ cũng bắt đầu khởi hành, rất từ từ, không vội vã, nguyên tắc hôm nay là vậy.

Paula đã hiện ra sau khúc ngoặt, xô phải bà già, lì lợm và bướng bỉnh. đến với trai thì được, làm việc thì bỗng dưng không được, bà nghĩ cay đắng và căm hờn.

Paula chạy xô vào mẹ Erich như một con chim lao vào cửa kính, lao vào tường bê tông. hiệu ứng như nhau. đến đây là hết.

Bước ngay, đi xuống núi, ngược trở lại, khăn trương lên nào thưa cô.

Bà mẹ nói, Paula tìm gì ở đây cơ chứ. trong khi Paula tìm tình yêu ở đây chứ tìm gì!

Bà mẹ muốn Erich chăm sóc con bò duy nhất cho sữa để bố uống cà phê, rồi cho lợn uống. bà mẹ bị lao xương, số thật khổ, Erich phải giúp bà một tay. xét kiểu sống bê tha thì bà xứng đáng vợ phải thứ gì tệ hơn cả lao xương, thế mà lại vợ được ông công chức. Paula xứng đáng vợ phải thứ gì tồi tệ hơn, và Paula sẽ vợ phải đúng như thế.

Người ta cần Erich để làm việc nặng, và làm việc tinh xảo nếu đủ trí khôn.

Chào bác, cháu đến chỗ Erich, Paula chỉ kịp lú lú nói rồi cầm miệng. chạy theo đuôi thằng Erich mà không biết xấu hổ à, Erich là của riêng, là nhân lực của cả nhà ta.

Như thứ đồ chơi lên dây cót, Paula lại phi xuống núi. mỗi bước chân đưa cô đi xa hơn khỏi đích, khỏi Erich.

Nếu không đang bận làm việc thì bà mẹ luôn ngồi bên cửa sổ và đánh hơi quan sát con đường len giữa hai vách đá.

Nếu không đang bận làm việc thì Paula luôn ngồi dưới chân dốc và đánh hơi quan sát con đường len giữa hai vách đá dẫn lên núi.

Còn bà ngoại thì ngồi nhìn từ cửa sổ phòng ra, bà ngoại già đến mức chỉ còn được dung thứ và sẽ hoàn toàn bơ vơ nếu không có con gái và lão con rể hen suyễn nuôi con gái. cuộc sống của bà như ngàn cân treo sợi tóc, vì thêm một mồm ăn là thừa một mồm ăn, khi lão Hen hầu như một mình ngốn hết mọi thứ.

Bà ngoại và mẹ luôn phiên thay ca nhau, canh không cho ai cuỗm đi mất Erich của họ. lão Hen thì chẳng nào cũng chẳng ai thèm cuỗm đi, lão ở lại với họ. bây giờ thì không chỉ ai cũng ghét ai, bây giờ tất cả bọn họ đoàn kết nhất trí chuyển sang ghét Paula, cô chẳng có gì để đem cho, ngoài tình yêu và chính bản thân cô.

Thế là quá ít.

Nếu được thì Paula nhất định sẽ bóc lột sức lao động của Erich cho mục đích riêng bản thân của mình, cho căn nhà nhỏ xinh, cho một đứa bé nhỏ xinh, vài đứa bé nhỏ xinh, và một chiếc ô tô. lợi lộc mà Paula có được từ Erich sẽ không thể đem so với những trận đòn Erich dành cho Paula. đòn roi không bao giờ cân bằng được tiền. tiền nặng hơn. trái lại thì Paula chẳng có gì để đem cho, ngoài tình yêu và chính bản thân cô.

Thế là quá ít.

17. Chương 17: Những Khác Biệt Giữa Susi Và Brigitte Nét Đồng Điệu Hú Họa Giữa Susi Và Brigitte

Giữa Susi và Brigitte có một giới tuyến bất di bất dịch: ẩm cà phê. đó là một đường cắt sắc lẹm và đau thương, ấn định ai về chỗ nấy, phân cách hai cá tính không thể hòa hợp. nhưng nếu một người nâng ẩm lên để rót cà phê thì đột nhiên Susi và Brigitte lại đồng điệu và không bị phân cách.

Một ví dụ về sự phân cách là Susi muốn vươn tới cái thiện cho toàn bộ nhân loại, cho tất cả già trẻ lớn bé, nhất là cho những đứa trẻ nghèo đói trên toàn thế giới, vì Susi là một phụ nữ và sắp thành người mẹ. Susi

thấy hình ảnh những đứa trẻ nghèo đói thật kinh khủng. người phụ nữ trong cô nổi giận, người mẹ tương lai trong cô vùng lên.

Vì lý do ấy và nhằm mục đích ấy, thậm chí cô còn tham gia chút ít vào một hội chính trị của học sinh và tham gia rất nhiều vào một nhóm múa dân tộc. chuyện hội chính trị của học sinh cô khéo léo giấu bố mẹ, chuyện nhóm múa cô trưng ra như huy chương vàng.

Brigitte thích Heinz. Susi thích nhất là thảo luận và tranh cãi. trong óc cô nảy ra bao nhiêu là từ ngữ và đề tài phù hợp, và trong khoảnh khắc nghĩ ra những thứ đó là cô tuôn ra bằng hết.

Cứ mỗi khi mở mồm là Susi lại nôn ra hàng đống người nghèo đói trên toàn thế gian. Brigitte cứu đĩa kem văng sữa khỏi tầm nôn của Susi. Susi cũng thích học nấu ăn, đó là môn người ta học ở trường nữ sinh cấp ba để sau này, khi Susi có gia đình thì ít nhất chồng con cô không bị đói như nhiều người khác mà Susi có thể nêu ra. Susi tìm ra rất nhiều thuật ngữ khác nhau cho người nghèo đói và bất công. còn Brigitte chỉ thấy bất công khi Heinz đi lại với Susi. Susi thấy bất công khi Heinz nê thỏa mãn trong khi ng người nghèo đói. cô nói thêm là, múa dân tộc ở nhóm múa dân tộc là rất tốt, nhưng rõ ràng đối nghịch với múa dân tộc, nghĩa là làm con người có suy nghĩ, biết lo lắng cho mọi bần hàn của thế gian cũng rất tốt.

Brigitte chỉ biết một chữ duy nhất: Heinz. chữ “công việc” thì cô cũng biết, nhưng không nói ra mồm, vì nó không liên quan đến cô. cô hãnh diện nói rằng cô không bao giờ bị đói và sẽ không bao giờ bị đói, ngược lại với những người khác mà cô không muốn nêu ra, bởi họ đói là đáng đời, nghèo đói đâu nhất thiết xảy ra khi ta chăm chỉ. khi nói câu đó cô ám chỉ tính chăm chỉ của Heinz chứ không nghĩ đến chính mình.

Brigitte kiêu hãnh kể rằng cô luôn đầy đủ mọi thứ, và Heinz trong tương lai thậm chí sẽ trên mức đầy đủ, đến mức thậm chí trên mức đầy đủ cho cả hai người.

Đôi khi Brigitte có đủ mọi thứ. đôi khi đến mức chán chê. song trong những lúc ấy quan sát Heinz thì cô lại thấy mình có quá ít, lúc ấy cô chỉ muốn thúc Heinz hãy xông lên, hãy khởi động máy cho nóng, hãy tạo ra công suất.

Công suất mà ai cũng có thể thấy được.

Heinz có năng khiếu kỹ thuật, vì vậy công suất của Heinz nên ở trong lĩnh vực kỹ thuật. Susi và Brigitte tự hào về thành tựu kỹ thuật đạt được hằng ngày. Brigitte tự hào hơn Susi, vì Heinz là một trong số những người chinh phục được kỹ thuật và biết cách sử dụng kỹ thuật. Heinz và Brigitte sẽ bán được nhiều đồ điện, thậm chí Heinz còn biết sửa chữa chúng.

Susi tự hào hơn Brigitte, vì cô sẽ có tiền mua được vô số những đồ điện ấy. lúc ấy cô sẽ sai gã Heinz kia phải sửa chữa những thứ gì bị hỏng.

Có một sự khác biệt lớn giữa niềm-tự-hào-người-thợ của Brigitte và niềm-tự-hào-sở-hữu của Susi. Brigitte không phải là thợ, Heinz mới là thợ. cả Heinz cũng tự hào.

Heinz tự hào sẽ có ngày tuyển thợ học nghề để làm thay cho gã công việc sửa chữa lăm lem. lúc đó Heinz chủ yếu chỉ giám sát doanh nghiệp.

Trong lúc ấy Susi tiếp tục thương hại những người nghèo khổ hơn cô.

Trong lúc ấy Brigitte vẫn chẳng thương hại bất cứ ai cả, vì cô phải hoàn toàn tập trung vào Heinz.

Susi không quan tâm đến Heinz. rõ ràng là cô đã có mọi thứ.

Susi thương hại cả Brigitte.

Brigitte thương hại Susi, vì Susi không biết nhận ra những chất lượng của Heinz.

Tuy nhiên, mặc dù cô không muốn hướng Susi chú ý vào những chất lượng ấy và không muốn làm Susi ứa nước dãi, Brigitte vẫn không kể đến gì khác ngoài các chất lượng của Heinz.

Susi tiếp tục thương hại Brigitte, bởi Brigitte tưởng như không nhận ra rằng trên đời có những chứng chỉ chất lượng cao hơn Heinz.

Ta thấy một rào cản tự nhiên giữa hai người, mạnh đến nỗi ta không thể kéo đổ được.

Brigitte thù địch với Susi hơn là Susi thù địch với Brigitte.

Heinz chăm chú theo dõi những gì Susi giảng giải.

Heinz quay đi quay lại, tìm sự nghèo đói mà nghe nói rất phổ biến. sau đó gã pha trò là sau khi nghe nói nhiều về nghèo và đói, bây giờ anh thèm một miếng thịt rán quá.

Heinz thỏa mãn xoa tay lên cái bụng mỡ của mình. như bị điện giật, Susi và be nhảy dựng dậy. người này tìm cách vượt người kia trên đường vào bếp. Susi vì tham vọng. Brigitte vì sợ khả năng của Susi.

Cả hai quang quác nhảy xổ vào nhau. họ gây cho nhau thương tích và vết bầm, Brigitte thậm chí bị trầy da. Heinz nằm trong ghế tựa và tận hưởng sự tĩnh lặng và thiên nhiên và mùi thơm trong bếp. gã muốn thực sự một miếng thịt rán ngon lành kiểu vienna với gỏi dưa chuột.

Gã khoái chí nghe tiếng Brigitte chửi bới và gầm gào trong khi túm tóc Susi kéo khỏi bếp. nhưng không xong, vì Susi tập thể thao và chơi cả tennis và bóng rổ. Brigitte bị ăn đòn. Brigitte nức lên. cô hú như sói. mọi niềm vui trong một ngày đẹp tan vào mỡ sôi. trong lúc đó Susi ra tay.

Susi đập trứng, cô bình thản và lạnh lùng và chín chắn như thần chết.

Cả bà mẹ cũng dờ cười dờ khóc theo dõi diễn biến trong bếp. ông bố nói là bọn con gái lúc nào chẳng quang quác như gà. bà mẹ khóc vì bà sẽ mất Heinz của bà vào tay Susi. bà đã nuôi nó lớn, giờ thì Susi vớ được nó, song con bé sẽ chăm sóc nó tử tế và cái bụng mỡ của nó tử tế, không lo. bà cười vì Brigitte sẽ chịu thua.

Ngoài chuyện nhà dưỡng lão, mẹ Heinz sẽ đoán sai hết. Heinz tin là sắp tới Susi sẽ chẳng còn đếm xỉa gì đến nạn đói trên thế giới nữa, vì cô sẽ hoàn toàn bận bịu với cái bụng đói của gã. cuộc sống của Susi sẽ tất bật hơn nhiều.

Susi sẽ gắn chặt con cu vào cái hăm và cuộc sống gia đình trên vai.

Heinz nắm chặt trong tay các dây điều khiển.

Xong, thịt rán đã chín.

Susi đã hoàn thành công việc. nhờ vậy cô cũng được phép bùng đồ ăn vào. Brigitte toan giăng từ tay cô ra, nhưng mẹ Heinz đã nhanh tay hơn và đập đánh bốp lên ngón tay Brigitte.

Tôi muốn yên tĩnh khi ăn, Heinz uể oải nói với Brigitte đang khóc. im đi, không thì tôi lại cho cô một cái tát tai nữa bây giờ. ăn hai cái tát dễ nhớ lâu hơn.

Ăn hai cái tát dễ nhớ lâu hơn. Brigitte im ngay, cô nghĩ tới niềm hạnh phúc sống đôi của mình, ngôi nhà và cửa hàng đồ điện. Brigitte im mồm để khỏi ảnh hưởng đến hạnh phúc.

Susi phồng mũi lên vì kiêu hãnh. ý nghĩ của cô rất trong sáng và thuần khiết.

Chú lớn béo Heinz có những ý nghĩ rất tốt, nhưng tạm thời chúng bị gạt qua một bên trong khi hốc. mặc dù Susi khéo che đậy cái mà cô có giữa hai đùi, song ở đó phải có cái gì chứ, gì nhỉ? sau bánh ngọt và cà phê, khi Heinz đã no say, gã sẽ nghĩ tới cái hăm của Susi.

Bây giờ Heinz hoàn toàn không nghĩ gì, hàm răng của gã nghiền chậm rãi nhưng kỹ lưỡng.

Brigitte ứ đầy căm thù đến nỗi không còn chỗ nào cho thức ăn. cô cố hạ thấp món thịt rán của Susi. Heinz lại nâng tầm món thịt rán của Susi. gã xơi luôn cả suất của Brigitte. ngon thế.

Heinz cho mình là cái rồn vũ trụ, bố mẹ yêu quý của Heinz đã dạy gã như thế.

Heinz tin rằng giữa gã và một cô gái nòi như Susi thì phải có một mối quan hệ lý tưởng mới đúng. Susi thì tuy tin rằng cô là một cô gái nòi, nhưng không tin có mối quan hệ nào với Heinz được. cô muốn có một gã trai nòi làm chồng, Heinz thì không phải thế. đối với Susi, Heinz là một thằng cu li háu đói. đối với Susi, Susi là một đầu bếp tuyệt vời, cũng như đối với bố Susi.

Susi cố tiếp tục giải thích cảnh bản hàn trong thế giới xung quanh và cố sùy gia đình Heinz chống lại cảnh bản hàn đó.

Bố Heinz nói rất thân mật rằng cô hãy cầm mõm đi, vì thằng Heinz của ông trong lúc hốc không muốn nghe chuyện buồn, chỉ nghe chuyện vui vẻ thôi. và hiện tại thằng Heinz của ông lại vừa đang hốc, chẳng lẽ Susi lại không nhìn thấy hay sao.

Susi kinh hoàng ngậm mõm, cô xấu hổ thay cho đám quần chúng bàng quan hiện thân ở đây qua bố Heinz. Susi im lặng và bắt đầu mơ màng: lại hai giờ trôi qua, và vẫn chưa tìm thấy tay bác sĩ trưởng nào.

Heinz băng khuâng mơ đến những chuyện nho nhỏ: Susi nho nhỏ mặc chiếc yếm nho nhỏ đứng trong bếp của Heinz.

Lấy vợ lấy chồng rồi thì quý bà sẽ quên hết thôi, Heinz đùa cợt. Heinz, đầy kinh nghiệm sống, chuyên gia, người biết chuyện đó từ bố mẹ mình, Heinz luôn nói những câu chung chung, làm như mình hiểu rõ, học được, hay từng trải nghiệm chuyện đang nói. thực ra Heinz chỉ nghe bố mẹ hay đồng nghiệp nói. bản thân bố mẹ Heinz chẳng biết tí gì, chẳng phải vô cớ mà bố Heinz phải làm lái xe đường dài, chẳng phải vô cớ mà mẹ Heinz cứ phải làm nội trợ. chẳng sao, chồng là gì cũng được, nội trợ vẫn là việc của bà. Heinz nói cứ như mình có lắm kinh nghiệm sống, cái mà Heinz không có.

Susi kể về những sở thích của cô: người lạ và đất lạ, chuyên gia Heinz nói, ở quê nhà ta mới là đẹp nhất. Susi khinh mạn. mặc dù vậy Heinz vẫn biết rõ hơn, vì Heinz là đàn ông. trong lúc đó Brigitte tỏ ra rất cẩn thận khi sử dụng đồ sứ và những cái thìa nhỏ của gia đình Heinz.

Brigitte che chỗ đồ sứ không cho ai làm hư hại.

Cô tỏ ra rất yêu quý đồ sứ vẽ hoa, cô nâng tách cà phê lên tay như con gà mới nở. rất nhẹ nhàng. không ai tin bàn tay vô học ấy lại làm được. bố mẹ Heinz áy náy. có lẽ Brigitte tưởng rằng đồ sứ ấy là cái gì đặc biệt đối với gia đình Heinz, trong khi nó chỉ khác biệt với nữ công nhân Brigitte. bố mẹ Heinz vội vàng quả quyết là ngày nào họ cũng ăn uống bằng đồ sứ vẽ hoa, nếu có gì vỡ thì, chẳng sao, mua đồ mới thay vào thôi.

Brigitte tin là được âu yếm chăm sóc như thế thì những tư tưởng ngoại quốc mà cô thỉnh thoảng mà cô phát hiện ở Heinz phải biến mất, nhưng lại không phải vậy, vì đó là những tư tưởng nội địa do bố mẹ già truyền lại. Brigitte đã nhầm.

Susi thân thiện giờ tay vớ cái ấm cà phê, cứ như nó bằng sắt và là của riêng cô rồi. ta đâu phải ở chốn tù tội dùng bát sắt, mà dùng đồ sứ trong gia đình chồng chưa cưới tương lai của tôi. chồng chưa cưới! Brigitte muốn giăng lại chiếc ấm, vòng tay che, áp vào tim đung đưa như một đứa mới đẻ, để ai cũng thấy cô quý trọng đến mức nào những tài sản sắp thuộc về cô. hai ông bà già run lập cập hãy cầm mõm, ở trại dưỡng lão tha hồ mà hốc từ bát sắt.

Một trong hai cô gái đã nhầm tai hại, đó luôn là Brigitte.

Brigitte tỏ vẻ đáng yêu và nữ tính. Susi thành công, vì cô thực sự nữ tính, và cô chẳng việc gì phải cố gắng tỏ ra nữ tính vì nó chẳng tốn xu nào và làm mọi người quanh cô vui vẻ. ngay cả khi tốn kém đi nữa thì Susi cũng sẵn tiền.

Brigitte không thành công, vì trên con đường đau khổ đến với Heinz tự cô đã trở nên đau khổ và cay đắng. Brigitte không muốn mất xu nào, chỉ mất sức là cùng. giờ đây đã có tương đối lắm vị khách không mời làm tổn sức của Brigitte mà trong đó bằng chuyện nịt vú vô cảm là khách không đáng được mời nhất. sức cô đã mỏng đi như lụa bị cọ mòn.

Chỉ còn lòng kiên tâm cố thủ thành trì. tình yêu đã thiếp đi từ lâu. ai thức lâu thế được.

Lại một lần nữa tình yêu phải bó tay và bạo lực chiến thắng.

Susi phải chiến thắng, vì cô đáng yêu và tốt. vì cô có lòng nhân đạo. Brigitte thì bất nhân.

Vận dụng hết sức mình, Brigitte chiến thắng cuộc tranh giành ấm cà phê. Susi mềm yếu nữ tính phải buông chiếc ấm ra. Brigitte thô bạo thiếu nữ tính hân hoan giành chiếc ấm về mình, chiếc ấm áp vào ngực Brigitte: chiến thắng. Susi nói ở nhà cô có một chiếc ấm đẹp hơn nhiều, cô về với nó đây.

Mẹ Heinz lao ra cản đường Susi, khiến cô chững lại. bà hứa sẽ mua chiếc ấm đẹp nhất nếu Susi ở lại. bà ôm Susi vào ngực, bộ ngực trước đây nhiều năm đã cho Heinz bú và làm gã thành một đàn ông sau này biết

hướng tới điều cơ bản. chứ không hướng tới tiểu tiết-Brigitte.

Mẹ Heinz nói với Susi, chúng ta nữ tính phải đoàn kết chống lại sự thô bạo thiếu nữ tính-Brigitte. rốt cuộc thì Susi thắng trận, nhờ vào nữ tính và mềm yếu. cứ giữ nguyên như thế nhé, Susi, đừng trở nên thô bạo.

Heinz chỉ muốn cho Brigitte một cái bạt tai. liền đó gã bạt tai Brigitte thật. là đàn ông thì phải thực thi những gì đã dự định chứ. bất công đau đớn quá! đúng ra là Brigitte đã bảo vệ chiếc ấm của gia đình trước kẻ xâm lăng. cô vẫn ghì chặt chiếc ấm, ấm sứ nóng hơi cơ thể, khác với Heinz, kẻ luôn lạnh lùng với Brigitte.

Trên khăn trải bàn là một vết nâu lớn. Susi bỏ vào bếp, theo tiếng gọi của bản năng vừa nói với cô rằng: làm sạch khăn bàn đi!

Cái giẻ ướt xuất hiện. thành công cá nhân rực rỡ của Susi là khiến nó lướt trên khăn trải bàn. Brigitte nói, tôi chỉ đưa chiếc ấm cho mẹ chồng hay Heinz, không đưa cho cô đâu. song chẳng ai chú ý đến cô. đám quần chúng hân hoan bao gồm Heinz và bố mẹ gã vỗ tay cổ vũ Susi.

Brigitte không có đấy. giả sử cô không tiếp tục túm chặt chiếc ấm trong tay thì chẳng ai nhìn thấy cô.

Những gì Brigitte làm sai với tính thô bạo của cô thì Susi đã gỡ lại được.

Cô không muốn làm vậy để được nghe cảm ơn, không không.

Không thể thế được.

18. Chương 18: Đã Yêu Là Sẽ Tìm Được Cách

Ông linh mục nói, tình yêu là con đường dẫn đến bản ngã. Paula tìm cách tiếp cận Erich. nghĩa là Paula tìm con đường trần tục hơn đến với bản ngã. Paula tìm cơ sở để gặp được Erich, để sau đó hai người làm trò đời bại của mình.

Một hệ thống nghiêm ngặt đến mấy thì cũng có khe hở để ta lách qua. nhiều khi tình yêu chỉ là tìm ra những khe hở đó. tình yêu của Paula nghĩ ngay đến cửa hàng mua bán. mẹ chồng tương lai của cô đã quên mất cửa hàng mua bán, nơi Erich vẫn phải mua nhiều đồ cho cả tuần. bà đưa gã một quyển sổ nhỏ ghi những thứ cần mua. Erich đưa những ghi chép đó cho ông phụ trách cửa hàng, ông chất đồ vào ba lô, ba lô nặng dần lên và nghiêng về phía quán rượu.

Vây đầy xung quanh và hầu như lẫn cả vào trong Erich là bức tường những tấm thân đàn bà, toàn là các bà mẹ, ở mỗi lứa tuổi tối thiểu một bà mẹ, hàng tá sản phẩm để dãi của họ bu đầy trước cửa hàng, phóng xe đẩy vào xe buýt, xe chở gỗ, xe ô tô, lăn xuống gầm xe mô tô, xe du lịch và xe tải kéo moóc, ít khi xuống gầm máy kéo chậm chạp vì chúng còn kịp nhảy tránh qua một bên. một sự năng động tự nhiên trong đám nhãi con. nhưng không sao, rơi rụng đứa nào thì sản xuất vài đứa mới lúc nào cũng được mà. sản xuất thì không dễ chịu lắm, rặn ra có khi còn khó hơn, nhận được thì chẳng vui vẻ gì, có chúng rồi thì tha hồ nhức đầu. nhưng tuy vậy: vị trí người mẹ thế là được biện minh và bảo đảm trong vài năm liền.

Ai cũng nhận ra: đó là một gia đình toàn vẹn. ông chồng nhận ra: bên cạnh vợ ta bây giờ ta có thêm một tạo vật nữa để quất tháo và đánh đập, thịt trẻ con thì mềm nhưng diện tích nhỏ.

Bà vợ nhận ra: ta đã làm được một việc, đó là nguồn động viên để làm tiếp.

Còn đứa bé: nhân vật chính, nguồn động viên bằng xương bằng thịt cho tất cả thời gian phí phạm vô ích, cho hàng đồng thời gian để làm những việc vô ích, những việc chẳng bao giờ làm cho mình mà chỉ làm cho người khác, với ẩn ý tẩm tói là việc đó rồi sẽ có ngày phản chiếu xuống mình trong vầng hào quang đức mẹ của bài thuyết giáo chủ nhật, mà đó là chuyện hão, vì những việc ấy tuy có phản chiếu xuống ta thật, song không phải là vầng hào quang linh thiêng mà là gánh nặng hàng tấn rốt cuộc sẽ nghiền ta nát như tương. và trong tương lai, một năm nhoe nhoét tên là mẹ trèo lên giường lần cuối cùng với một kẻ đã xuống mồ từ lâu tên là bố.

Còn nhân vật chính, đứa bé, được quần tã và chăm bẵm cho đến khi nó biết chạy và đi xe đẩy, sau đó nó bị ăn bạt tai, bị xách túi đi chợ nặng, bị lưỡi hái tiện ngang, bị ô tô nghiêng bẹp, rơi xuống suối chảy xiết hoặc vào tay ông bố say rượu, xuống dưới đồng củi hay vào bàn tay quỷ râu xanh nào đó. nếu nó còn sống sót thoát khỏi thì vẫn có thể say khướt lao xe máy vào trụ cầu bê tông ở tuổi 15.

Nhiều lúc ta thấy một đứa bé đang đập chũm tập chơi nghịch thì bị lôi bắn ra, ăn cốc đầu hay đá đít. khoác ba lô lên và đi mua thức ăn cho lợn đi, mua cám và muối.

Chuyện ấy thì Paula của chúng ta chưa hề biết đến trong khi cô phân phát kẹo dưới cửa hàng dưới ánh nhìn ngờ vực của các bà mẹ, đồng thời hy vọng thấy cặp mắt ngưỡng mộ của Erich. tất cả những đứa lớn chưa được ăn kẹo, mà phải đem về nhà cho các em bé và bé nữa của chúng. đứa nào dứt trộm một cái vào mồm thì có mà ăn tát gãy răng.

Lắm khi người ta bỏ cả nồi đang sôi trên bếp, và người mẹ lao như gió đến đứa hài nhi nhu nhược để giặt phất quần áo đầy cứt khỏi người nó và hùng hục quần đồ mới trắng như tuyết lên người đứa nhỏ ngô nghê ấy. rồi bao nhiêu cái hôn từ nhiều mồm ấn lên cái quần đầy ụ. cứt được chuyển tới máy giặt. quả là một điều kỳ diệu liên tục lặp lại liên tục mới mẻ của thiên nhiên khi một bãi vàng vàng xấu xí thối khắm được thay bởi những thứ trắng hơn cả trắng, cứt đã biến mất, vàng dương lại tỏa sáng trở lại. nhiều cái mồm đến chơi để ca tụng nựng “đồ chó con” với đứa nhỏ và “mẹ nó chăm quá nhỉ” với người mẹ hạnh phúc.

Paula thường nhức nhối nghĩ đến Erich. bà mẹ thường nhức nhối đòi giặt giũ.

Và gã đã đến kia kìa: Erich, niềm nhức nhối. gã trai tráng đặc biệt nổi bật trên nền thân xác của đàn bà, các cụ hưu trí lấy bẫy, trẻ vị thành niên vác nặng, Erich rõ không khí tù hãm như màn sân khấu và xuất hiện.

Đằng sau quầy hàng, các cô gái không có nhãn cười đứng yên đánh rụp, trong bọn họ có một bà để ngoài giá thú, con bà cũng sắp đi rừng rồi. bà uốn sóng, áo len hàng chợ mới tinh dưới yếm, giày buộc dây để thấp và trên đó là bắp chân trắng mập mạp, răng vàng và dây chuyền vàng đeo thánh giá. hàng loạt câu hỏi phức tạp đổ xuống đầu Erich, hỏi thăm mẹ, bà và bố, Erich trả lời chậm hơn nhiều so với câu hỏi. Erich đứng ngẩn người trước câu hỏi như con bò đứng trước hàng rào. cảm ơn, khỏe ạ. ánh sáng đèn ống không hợp với đôi mắt vốn quen không khí nông thôn trong lành. ánh sáng đèn ống không tự nhiên và không khỏe. Erich đẹp trai và cao cả.

Các cô bàn hàng lập tức khao khát muốn có chút tình yêu.

Erich không chỉ có ít, mà chẳng có tí tình yêu nào để phân phát. ngay cả gia quyến gần gũi nhất đã thường xuyên khốn đốn vì gã hay đồn roi của gã cũng chớ mong đến tình yêu của Erich. Erich muốn đập chết bố mẹ gã, nhưng không dám. thay vào đó thì hành hạ con chó con mèo cho sướng, hay một đứa bé, nếu không ai nhìn thấy.

Nếu Paula biết được chuyện ấy nhỉ.

Paula mong tình yêu như nắng hạn chờ mưa rào.

Paula khịt mũi đánh hơi từng kẻ hở để tìm Erich, để tặng gã thân xác của mình.

Quán rượu lặng lẽ quan sát, nhưng sắp tích cực nhúng tay vào cuộc đấu tranh giới tính.

Khi người ta say rượu thì dễ đánh nhau hơn khi không say, nhưng không thú bằng, vì người ta ra đòn như trong sương mù và sau này có nhớ lại cũng không rõ rệt. Erich còn phải tìm một con đường trung dung hợp ý, gã còn nhiều năm để làm việc đó, để tập luyện.

Paula vẫn tin rằng cuộc đời và tình yêu còn nằm phía trước mình, cô chưa hay rằng phía trước thì nhiều lắm là tình yêu đơn phương của cô. người ta phải tự tạo cho mình tất cả. bù lại thì nó có giá trị. những gì người ta tự tạo ra đều đúng, nói cho cùng chẳng tin vào ai được nữa.

Có tiếng phanh kít ngoài kia. lại một đứa thoát nạn.

Paula hộ tống Erich và cỗ đồ mới mua vào kho chứa cỏ khô. trước cô đã có hàng đồng thanh niên nông thôn khỏe mạnh đi vào đây và ốm yếu khi trở ra. một vài đứa tìm thấy sự vui vẻ ở đó. lẽ thường không phải cảm giác hạnh phúc, ở đây chỉ có tính toán ngự trị, cộng và trừ. lạnh lùng băng giá.

Ở đây có nhiều mong đợi không được đáp ứng. ở đây có mấy người nói, sắp tới chúng ta sẽ là bộ ba. ở đây có vài đôi lứa và vài trái tim tan vỡ. ở đây sự nồng nàn trĩu vì, nhưng chưa ai thấy mặt nó cả. ở đây, người ta bước vào với tư cách một tâm hồn què quặt và khi ra khỏi vẫn là một tâm hồn què quặt. giữa hai thời điểm đó không là gì, chẳng thay đổi được gì. ở đây luật của bụng dưới trĩu vì, khác với luật rừng được áp dụng trong công việc.sau đó những dung dịch pha omo sẽ tẩy sạch những chiếc quần lót bẩn thỉu, để chúng sạch sẽ tiến vào kho chứa cỏ lần nữa.

Erich hơi vấp chân vì đeo ba lô nặng và ảnh hưởng của con ma men. Paula nhói tim và ngộp thở, vì cô đợi một sự kiện vĩ đại. Erich vĩ đại có mặt đó rồi, ngoài ra không còn gì vĩ đại tiếp chân nữa.

Paula đã rất sung sướng chờ đợi tình yêu, nhưng đó là thứ mà cô không được nhận, rất lâu sau khi Erich đã đi khỏi, Paula còn tìm tình yêu giữa những cây cột, trong máng ăn cáu bẩn, trong cỏ khô và rãnh tháo phân.

Nhưng Paula chỉ thấy đau cái hĩm.

Và Erich đi lên núi-ha ha!

Paula được dậy là tình yêu đau đớn khi mất mát, khi gặp rủi ro, khi lái ô tô thể thao bị tai nạn, khi chết dưới lưỡi dao của bác sĩ ngoại khoa hay khi tự sát thảm thương.

Vậy thì tại sao tình yêu gây đau đớn khi đến với ta? không chỉ khi rời ta?

Paula ngồi trong cỏ khô, lau máu với chiếc khăn tay chủ nhật. hầu như tức khắc, đứa con cầu tự trong đầu Paula biến thành nỗi sợ khủng khiếp và nỗi nguy hiểm cấp tính. đứa con cầu tự thành đứa con nặng nợ. Paula và những hậu quả.

Một khi Paula đã không trối nổi Erich bằng thân hình kém phát triển, trí óc nghèo nàn, lớp học may bỏ dở và áo dài đỏ mới tinh, ít nhất là hai phút, làm sao Paula trối được Erich bằng một đứa bé?

Chúng ta không miêu tả tình yêu giữa Erich và Paula vì lý do là nó không tồn tại. nó như cái lỗ mà ta sa chân vào rồi sau đó khắp khiêng đi tiếp. không gây vỡ gì, ngoài một người đời trong lứa tuổi hoa niên.

Máy giặt ở nhà không ngần ngại nuốt cả chiếc khăn tay đỏ. hệt như nuốt cái áo sơ mi lao động đầm mồ hôi của bố và anh. niềm vui, nỗi khổ và công việc sát cạnh nhau như thế đấy.

Có Erich và giữ được gã là việc khó khăn đối với Paula. bây giờ tình yêu không nằm trong bụng dưới nữa, chỉ ở trong đầu. trong bụng dưới tất cả đã chết, không cảm thấy gì nữa.

Thế là cái bụng dưới đỡ được khối việc.

Thà có bộ bếp mới tinh láng bóng hơn là một niềm vui trong bụng. niềm vui qua đi, nhưng bộ bếp vẫn còn đó.

Cần cả một chiếc máy giặt nữa.

Giờ thì Paula phải kết hợp công năng của chiếc máy giặt với sự khéo léo của một người nghệ sĩ đi trên dây.

Mối đe dọa đang chờ cô còn lớn hơn cả nỗi thất vọng. mối đe dọa là nỗi khó chịu hàng tháng của cô vắng bóng.

Khi một nỗi khó chịu vắng bóng, không phải lúc nào cũng hay.

19. Chương 19: Tiếc Rằng

Cuộc đời không chỉ là những ngày nghỉ cuối tuần ở nhà vườn, Brigitte nghỉ bụng sau khi nghe tiếng nghĩa vụ gọi: Brigitte, lại đây!

Nhiều người đi làm trong trạng thái không đổi, và khi rời công việc họ đã được tôi luyện và làm cho tệ đi.

Brigitte không muốn được tôi luyện, mà chỉ muốn được làm cho chữa.

Trong đầu Brigitte không có gì ngoài Heinz.

Heinz ngồi cuối bãi lầy dài dằng dặc, tương tự như trong đầu nhiều nữ đồng nghiệp của Brigitte. chỉ khác là không ở cuối bãi lầy nào cũng có một gã Heinz ngồi đó vẫy tay, cũng không có vòi nước mạ kền, buồng tắm, bình nước nóng, bồn vệ sinh.

Phía cuối nhiều bãi lầy khác là những người kém xa Heinz về trí óc, thể lực và cá tính ngời đời.

Nhiều khi họ cũng chẳng có ý thức trách nhiệm.

Brigitte cũng không có ý thức trách nhiệm. khi có gia đình cô sẽ học ý thức trách nhiệm, như nhiều cô gái trẻ khác đã làm, sau khi đã sống khá nhẹ nhàng và tung tẩy.

Heinz đòi đi chơi bowling, xuất phát từ ý thức trách nhiệm đối với cơ thể cần nghỉ ngơi của gã và đối với bạn bè. Brigitte cũng đi chơi bowling vì ngờ vực và ác cảm với Heinz. ở chỗ chơi bowling, Heinz thường thấy phụ nữ lạ, đôi khi thậm chí phụ nữ không trong sở hữu hợp pháp.

Đàn bà vô chủ rất nguy hiểm cho một người trẻ tuổi chưa chín chắn như Heinz, gã sẽ còn phải chín chắn lên sau khi có vợ.

Sau đó, khi Brigitte đã hoàn toàn có Heinz của cô trên giường và mùi bia hôi hám phun tứ tung, lúc đó cô thực sự có cảm giác hàm ơn, và cặp đùi ếch tự động dăng ra như có bàn tay thần điều khiển.

Tuy là vẫn chưa thấy sung sướng gì, nhưng được xoa dịu êm ái làm Brigitte nhẹ cả người.

Tốt đấy, vì một ngày làm việc nặng nề lại đời cô.

20. Chương 20: Thế Rồi

Thế rồi Paula không thấy.

Nỗi tiếp sợ hãi không thấy nỗi khó chịu hàng tháng mà không phụ nữ nào trong thế giới xung quanh Paula gọi nó bằng cái tên gì khác là nỗi khó chịu, hay là sự vắng bóng của nó.

Cho đến nay chưa thấy gì đến từ tình yêu, bây giờ sự vắng bóng báo hiệu sẽ có gì đến. nó sẽ phát động công năng của Paula. một sự kiện VĨ ĐẠI.

Hơi thở của cuộc sống hay con cu của Erich đã quẹt qua Paula và không chỉ quẹt qua.

Nghề may còn đó, chỉ Erich là biến mất.

Paula không được lên núi, nhưng không hề hấn gì, vì điều bí mật ngọt ngào của cô, như người ta vẫn hay gọi thế, vẫn quần quanh cô dưới thung lũng. điều bí mật ngọt ngào của Paula trước tiên phải được thổ lộ với người đàn ông cô yêu và yêu cô, để sau đó đám cưới tiếp bước.

Chẳng mấy chốc, điều bí mật làm khuôn mặt Paula dịu dàng hơn, ánh mắt cô đầm thắm hơn, bụng cô to hơn, vú cô nặng hơn, lưng cô đau hơn và quần cô ướt hơn. lý do: cô sợ đến vải ra quần trước bố mẹ, những người thô bạo. nhưng điều bí mật thì vẫn ngọt ngào.

Paula vẫn chưa nói với Erich câu em yêu anh, vì cô chưa quen Erich mấy, giờ thì đám đồ giặt mẹt luôn: em yêu anh, và em mang đứa con của anh trong người.

Paula cũng phải báo tin đó cho mẹ và bố, ôi khủng khiếp quá.

Trong thời điểm mong đợi này, Paula cực kỳ cần Erich, vì đó là tình huống khủng hoảng cho mỗi phụ nữ và áp lực đối với mỗi cơ thể đàn bà, nhưng là một thứ áp lực vui sướng. trong thời điểm của hy vọng ấy, Paula cần cực nhiều cảm thông, chăm sóc và che chở trước thú dữ, việc nặng, đòn đau và cách hành xử vô nhân

đạo. mỗi hành xử vô nhân đạo, dù chỉ rất nhỏ, khiến Paula nghĩ rằng các người sẽ hối hận nếu biết rằng ta cảm thấy trong ta một sự sống đang hình thành. sự sống chưa ra đời trong Paula vươn tới ánh mặt trời.

Trong những cơn ác mộng hại sức khỏe, Paula tưởng tượng cái gì sẽ xảy ra khi cô nói với bố: bố ơi, giờ con cần được chăm sóc và thăm hỏi nhiều, vì trong con có một bào thai đang cựa quậy và vươn tới ánh mặt trời. lúc đó có một bàn tay sắt kinh hoàng sẽ túm lấy Paula, mặc dù bản thân bố Paula đã làm ra trẻ con và vẫn làm tiếp và làm nữa.

Liệu bố sẽ nói, hoan hô, cháu tôi đang từ trong bụng con gái tôi chui ra kìa, ông chào cháu, ra đi chứ! thế là nhà ta lại có thêm một đứa nhỏ, hạnh phúc là chính?

Còn mẹ, liệu mẹ sẽ đưa ra một bản thảo định chuyên môn về tình trạng vui vẻ, lâu dài nhưng không vô tận ấy? liệu mẹ sẽ chăm bẵm con gái? liệu mẹ sẽ giúp Paula kiếm đồ trẻ con? xanh hay hồng? hay vàng? vui quá. thế thì không chỉ Paula, mà một cuộc sống thứ hai được vui sống. hai cuộc sống hạnh phúc cùng một lúc, thay vì một nghề may duy nhất.

Và Erich, người cha diễm phúc, liệu Erich sẽ mỗi phút rảnh rỗi bên mẹ con, mỗi phút rảnh rỗi chăm vợ trẻ, bỏ rượu, không ghét ai, không hoang phí tiền và vân vân?

Paula định mở cả tấm lòng nặng trĩu cho mẹ xem. lý do: chính mẹ cũng đã nhiều lần sinh hạ và do đó sẽ hiểu tình huống chấp chới của Paula. thậm chí bà hiểu tình huống ấy rõ hơn người đàn ông chỉ được gọi là bố chứ chẳng muốn dây dưa đến chuyện ngớ ngẩn này, đó là chuyện đàn bà. chuyện đàn bà thì Paula kể cho đàn bà nghe, nghĩa là kể với mẹ, vì mẹ là đàn bà.

Paula tin tưởng vào tính nữ của mẹ mình, và bị thất vọng.

Mẹ vót nhọn Paula và dùng búa đóng cô xuống đất. tưởng như tất cả những đứa bé từng bắt bà mang nặng đẻ đau cùng đồng lòng cầm vào cán búa, vì đột nhiên bà có nhiều sức thế.

Cho đến nay Paula mới chỉ nghe tiếng vang của nhát rìu trong rừng to đến thế. kể ra đập chết Paula cũng là một việc hay, nếu như không được làm với nhiều cảm hờn đến thế. tình yêu gắn bó, nhưng cảm hờn chia cắt, mẹ Paula ghét Paula vì đứa con trong bụng cô. cách đối xử như vậy làm hỏng nhiều nội tạng quan trọng của Paula.

Mẹ Paula đã nhiều lần ghét chồng vì những đứa con trong bụng mình, vì thêm công việc và vì quá trình đẻ đẻ ghê tởm, bà cũng đã nhiều lần ghét những đứa con trong bụng mình và sau đó những đứa con ngoài bụng mình, giờ đây bà hoàn toàn lên cơn đến nỗi không chỉ ghét một đứa con ngoài bụng mình trong bụng con gái mình, mà ghét kèm luôn cả con gái mình nữa. người ngoài sẽ cho rằng bà không biết dạy con tử tế. thật nhục nhã. mẹ Paula có thể ngẫu hứng kể ra hàng tá, toàn bọn thợ rừng thôi, chúng nó sẽ ngẫu hứng đắc chí về nỗi bất hạnh của con gái bà ra sao.

Một phần trong đó là những kẻ mà chính ta đã từng cực kỳ sung sướng về nỗi bất hạnh của chúng (có đứa con đần độn, bố đi tù vì trò đùa bại với trẻ con, mẹ bị cắt buồng trứng, bố bị cây đè chết, mẹ bỏ nhà và đi vào nhà máy, con lại bị đúp lần nữa, bị thu bằng lái xe vì say xỉn, ngã trên núi, ghé mới tỉnh bị thẳng con rạch v..v)

Rồi thì cái bọn thiếu năng trí tuệ ấy sẽ sung sướng hơn nữa về tai họa của mình thôi, nghĩ đến đã thấy rừng mình.

Con Paula chữa.

Con Paula chữa!

Một nỗi căm ghét từng bùng trong thung lũng này.

Căm ghét lan truyền như cháy rừng, từ núi này qua núi nọ.

Và Paula đứng giữa đám cháy ấy, thậm chí có khi là kẻ châm lửa cũng nên.

Paula dịu dàng rón rén đến với người-cũng-làm-mẹ, rúc mái tóc không uốn vào nách mẹ như những ngày thơ ngây bắt hạnh hời hợt vẫn làm, cô muốn khê khằng xưng tội và xin mẹ mấy cái mẩu đan và móc cho

trẻ con màu xanh hay hồng dễ thương mà cô sắp đan hoặc móc cho trái ngọt của Erich. lòng tin cậy của Paula, như mọi khi, được đền bù bằng những trận đòn khủng khiếp và tiếng chửi chối tai.

Đầu Paula treo trên sợi dây, cả tấm thân người-mẹ-tương-lai của cô không còn chỗ nào không bầm tím.

Và hãy đợi đến khi ông bố lực lưỡng của cô xuất hiện trên cái sân khấu tên là thực tại!

Bố đến rồi kìa, ông nghe bản tin mới mẽ rút gọn kiểu điện tín, không phí thời gian vốn dành để đánh đòn, trong khi bà mẹ còn hỏn hển lấy hơi sau khi đánh con và chưa thể báo cáo một cánh chĩnh chu và thể hiện thành câu tử tế, bà lại phải đảbgs và tiếp tục đánh bồi thêm.

Cứ thế tiếp tục, hãy cùng gia nhập cuộc săn vui vẻ, đang đúng thời điểm thuận lợi, thằng chó nào là thủ phạm hả, thằng chó nào, thằng chó nào phải cưỡi dù muốn hay không?

Kỳ lạ là sau ngày kích động ấy Paula không bị sẩy thai.

Erich là đồ chó má.

Trong những hôm sau, không có gì xảy ra thêm với Paula. bình thường cũng chẳng có gì nhiều nhận xảy ra với Paula. người ta nói là vết thương tâm hồn thường đau hơn vết thương thể xác, song trong trường hợp này những vết thương thể xác của Paula cũng không phải nhẹ nhàng gì, cô cần được chăm sóc nhiều và ít thuốc mỡ.

Paula thấy mình bị đối xử như một đồ vật gai mắt chứ không phải con người, trong khi cô đúng là con người. nếu bố mẹ cô đánh lên một đồ vật cứng thì có lẽ họ đã gãy tay rồi.

Về tình trạng tinh thần của Paula có lẽ ta không cần nói thêm lời nào. cô trở thành một con người cứng như đá, lạnh như băng.

Chẳng có Erich nào tới giúp cả. Erich thuộc về rừng, chứ rừng đâu thuộc về Erich.

Vậy là không có chuyện trò gì giữa phụ nữ với nhau. mẫu móc đan cắt ra nằm nhàu nhĩ, bẩn thỉu và nhục nhã trên nền đất.

Paula thì tuy không bị làm nhục, nhưng hết cả nhục khí. đứa nhỏ trong bụng cô bị đe dọa bởi bồn nước xà phòng hiệu nghiệm và ưa dùng, khả dĩ biến nó thành một thiên thần, nhưng không phải lúc nào cũng thành công, vì cuộc sống tương lai quá bám chặt vào đáy lòng người mẹ.

Bồn nước xà phòng nóng sôi pha từ các gói bột giặt sặc sỡ tinh khôi chứa nhiều độc tố. đến bố cô ăn vào cũng chết. nhưng bố cô thích ăn loại xúc xích thợ rừng hơn.

Một nhân viên đàm phán băng qua rừng qua ruộng qua suối đến chỗ Erich. tình cảnh không lãng mạn chút nào.

Từ giờ đến lúc cưới, hy vọng những vết trầy da, tím tái, tụ máu và bầm dập sẽ lành rồi.

Trong Paula vang lên một bài ca, nhưng rất khê.

Thay cho các vết thương là chiếc áo dài trắng dài đến đất và khăn choàng.

Không có nước xà phòng, mà là hoa tét vòng.

Không phá thai, mà có bánh ngọt của nhà trai.

Không có thai chết uơn, mà nướng thêm món sườn.

Những tia mắt căm hờn phóng ra như lao từ trong bếp, nhiều lao đến nỗi không còn chỗ bước chân vào bếp.

Giờ thì cuộc đời và hy vọng tan vỡ đồng thời trả hận đến Paula.

Chút khiêu gợi cuối cùng còn sót trong Paula chảy tụt xuống đất. quả là sự vô cảm thể xác ở mức hoàn chỉnh.

Mười sáu bé Susanne trong bụng Paula không thành, tính chai lỳ của bố và mẹ đã có từ nhiều năm, trong Paula, cả thể giới sụp đổ, nhưng chẳng sao, vì có chút nào trong thể giới ấy thuộc về Paula bao giờ đâu.

21. Chương 21: Thậm Chí Tôi Có Một Cô Bạn Gái

Tôi có một cô bạn gái học cấp ba, Brigitte khai với bà thư ký và quần đảo canarias của bà. nghĩ đến kẻ thù tự nhiên Susi là bao tử Brigitte thất cả lại, suýt nữa trào cả cà phê trong đó ra đằng mũi đằng mồm. Brigitte hy vọng lần này sẽ có bầu, nhưng trong bụng cô chỉ có Susi.

Brigitte cho biết là cô được Susi đối xử như một con người.

Bà thư ký giang tay về chiếm hữu, đẩy các đồ vật văn phòng về đúng chỗ. bà cảm thấy mình thuộc về ông chủ, không phút nào bà cảm thấy mình thuộc về Brigitte. giữa bà và Brigitte là một vực thẳm. vực thẳm giữa bà và Brigitte tên là trường thương nghiệp.

Không còn gì để nói thêm, chỉ để cảm thấy mà thôi.

Còn gì để làm, chỉ đợi thôi.

Brigitte và Susi đợi cưới.

Heinz là một người tốt, gã sẽ cưới Brigitte vì đứa con cô và sắp xếp cho cô một cuộc sống trong cuộc sống doanh nghiệp của gã.

Ở đây thời gian chờ đợi không thể khóa lấp nhờ nghe nhạc hay đọc một quyển sách hấp dẫn, xem tivi, chơi bowling. thời gian đợi có lẽ là thời gian của những trang giấy không chữ.

Lại một lần nữa ông bố thiệt thòi của Heinz khóa tay gã kiểu cảnh sát để dè gã xuống, và những đĩa đệm cột sống nỗ lực hỗ trợ. chúng bắn tín hiệu đau lên não ông bố. ông nói với trọng lượng của toàn bộ kinh nghiệm sống thảm hại. Heinz ngáp lấy hơi gọi Susi.

Susi ngáp ngáp lấy hơi trong vòng tay thể thao rắn chắc của ông bố thể thao biết chơi tennis. bố Susi ôm con, vì cô đã hoàn toàn một mình làm được chiếc bánh kem.

Bố Heinz vẫn chưa sống hết đời, mặc dù cột sống hư hại của ông chẳng làm được việc gì hữu ích nữa cho ông chủ công ty lẫn cho chính mình. Heinz còn cả cuộc đời mình phía trước, gã muốn tin như vậy.

Brigitte có cuộc đời của Heinz phía trước.

Nghĩa là trong khi bố Heinz khóa tay gã với toàn bộ năng lượng không dùng của một lái xe đường dài không còn khả năng lái xe đường dài, thì mẹ Heinz quỳ gối lên ngực Heinz và van nài Heinz chớ có cướp đi thành quả tiết kiệm của họ bằng cách lôi một con bé như Brigitte vào cuộc. một con bé như Susi họ ưa hơn. ngược lại, một người như Susi lại không ưa họ hơn, song họ lại không linh cảm được điều đó. họ đánh giá Susi thấp, vì Susi là đàn bà và kém Heinz. là đàn bà, Susi thấp hơn. là người có vị thế trong xã hội thì cô lại cao hơn Heinz một chút. điều đó quá phức tạp đối với một người gần như suốt đời chỉ thấy toàn biển báo giao thông trước mắt.

Điều đó hoàn toàn không thông đối với một người suốt đời chỉ nhìn thấy bát đĩa và Heinz.

Cảnh tượng trên xảy ra vì ông bố về hưu non, trong vũ hội hóa trang của đau đớn đã có chỗ dành cho ông, và vì do đó mức tiết kiệm tối đa của vợ chồng đã bị vượt quá. ông bố không vững cả hai chân trong cuộc đời như trước nữa. ông đứng ngập trong bùn đến tận cổ. đó là một chỗ đứng rất lung lay.

Cuộc sống lần tiếp, nhưng không kéo bố mẹ Heinz đi cùng.

Mọi hy vọng chỉ còn gửi vào Heinz, và gã sẽ làm họ thất vọng.

Những gì họ chất bóp và kiếm được, bây giờ thuộc về Heinz, gọi là thành đạt thì không phải. quan trọng nhất đối với Heinz đó là thi tay nghề, thi thợ cả, cửa hàng đồ điện.

Con đường của tiền tiết kiệm bây giờ là: đổ vào Heinz, phanh lại trước Brigitte!

Trong phòng khách của mẹ cô, Brigitte trò chuyện tay đôi với bụng dưới của mình. Brigitte hỏi xem bào thai nhỏ bé đã trong đó chưa.

Chưa, dạ con của Brigitte nói, vẫn còn trống. tiếc thật, có thể tháng tới sẽ đậu.

Nghĩa là Brigitte vẫn bình tĩnh. và dù thế nào cô vẫn còn việc cơ mà, nó là của riêng cô. không bao giờ cô đơn nữa!

Xác bà mẹ Brigitte nằm trên ghế đệm và đọc tờ báo huyện, ở nhà bà thì bà là nữ hoàng. còn nhà riêng của Brigitte thì, tiếc rằng chưa có.

22. Chương 22: Thiên Nhiên Trên Kia

Trong nông trại trên kia, quyền lợi của những người lao động nông nghiệp xô xát nhau. quyền lợi của những người chẳng bao giờ đánh thức quyền lợi của người khác và bản thân mình cũng không biết là mình được phép có thứ gì đó gọi là quyền lợi. tuy vậy, họ tự coi mình là xăng trong cỗ máy, và coi Paula là cát sạn trong đó.

Lão Hen thở rít qua mũi như một con chuột bị giẫm phải. lão Hen không cần nói mà vẫn khiến được mấy người liên tục chạy đi chạy lại, chạy xung quanh lão. cái bụng lép kẹp và sắp tới sẽ to lên của Paula sẽ đem bán đấu giá, vì vẫn cùng số tiền mà lại được nhiều cân Paula hơn. nhưng không ai muốn mua cái bụng. nếu là con lợn thì giá trị trội lên đáng kể đấy. ở Paula thì đó là dấu hiệu báo rằng dễ mua được, quá dễ, đâm ra lại càng khó rao mời.

Không ai muốn lấy riêng cái trong bụng Paula đẻ nuôi nấng và yêu dấu. không ai muốn con người Paula, kèm hay không kèm bụng. đến cái vỏ ngoài của Paula cũng không thấy ai hỏi mua. lấy ra may vỏ gối hay bện thảm cũng không xong.

Đầu Paula thì không tính đến. ai lấy cơ thể và sức lao động của Paula sẽ được tặng thêm cái đầu. một kiểu quà khuyến mãi hay được đem tặng cho khách hàng mua lâu năm. những ai nhìn xa trông rộng, họ xem xét kỹ của cải riêng và tài sản sinh lợi tên là Erich, có thể sẽ cho rằng đầu Paula là một cản trở, nó tư duy nhiều quá và do vậy khó điều khiển.

Lão Hen khó nhọc hít qua mang và ậm ạch ra chỗ ăn trưa. một cựu công chức có quyền đòi hỏi. Paula thì đòi hỏi Erich, cô cũng được đòi hỏi nhưng không được nhận. mẹ Erich xông ra phía bếp lò đang nấu và rán. ông bố nói đã khó nhọc, chưa dứt lời khò khè ra lệnh thì món thịt kho đã bày trước mặt ông.

Tóm lại: Paula chỉ được vào nhà máy nếu bước qua xác của ba người trưởng thành. không có thừa việc gì đâu mà làm, công việc của chúng tôi thì chúng tôi tự làm. đàn bà làm việc đàn bà, đàn ông Erich làm việc đàn ông nặng nhọc. ngoài ra Erich còn đóng vai trò quan trọng là kiếm tiền. kiếm tiền gần như quan trọng hơn và khó hơn kiếm việc. chẳng bao giờ nhà chúng tôi thiếu việc, nhưng thường xuyên thiếu tiền.

Tổng chỉ huy là lão Hen nhạc trưởng. không cần mở mồm, lão chỉ huy giàn nhạc của những kẻ què cụt. gia vì rắc lên trên là chứng đau khớp hông của bà mẹ, nó làm cho không khí trong bếp, dưới hầm, trong chuồng trại và trên giường không bao giờ tẻ nhạt. công việc trở nên tươi vui và phong phú.

Nguyên là công chức, lão Hen được đào tạo để ra lệnh. song lão Hen cũng có khả năng đó thật. lão Hen không thở ra hơi, nhưng các học viên được đào tạo tử tế của lão vẫn làm việc tốt. bài giảng kỹ lưỡng ở đường sắt khắc sâu cả đời người, lâu hơn cả tuổi thọ của đường sắt liên bang. ở đây Paula không có quyền hỏi gì, không có quyền muốn gì, không có quyền nói gì.

Trong bộ áo dài chủ nhật, Paula ngồi quanh quẩn, giấu cái đầu ăn bạt tai vào cái bụng bị đập, cô cuộn tròn như con nhím. chỉ có điều thiếu gai nhọn. đôi tay chưa từng trải qua cuộc thi cắt may của cô giữ cho tấm vải lông léo khỏi tuột ra. nghề may không tặng vòng hoa nào, nó và cô còn quen nhau quá ít. tựa như một nụ hoa nhỏ, trong đầu Paula xuất hiện nỗi ngờ vực, biết đâu nghề may hay hơn Erich cũng nên, lập tức nụ hoa bị vật ngoéo và giẫm nát. tình yêu câm lặng trong tim Paula còn đầy những cuống hoa cuối cùng héo rũ. trong bồn rửa, bát đĩa ngái ngủ trong khung cảnh quen thuộc. lại sắp có một trận bạt tai dưới dạng mỡ khét bám trong chảo nếu Paula không nhanh tay dề ra rửa ngay. Erich đã nhanh tay dề được Paula ra từ

những chuyện đó không đưa họ đến đâu, trừ đưa Paula tới bất hạnh là nơi cô đã có mặt từ trước. còn nói đúng ra thì Erich thậm chí còn bị xô ngược lại trên con đường hoạn lộ của một tay lái ô tô và xe máy. để một cái tàu há mồm thì có mà chết đói.

Trong cuộc xung đột quyền lợi này, Erich hy vọng chiếc xe máy sẽ thắng. vậy là sau khi Erich công bố quyết định đó trước cặp mắt ếch của lão Hen, một quyết định phản lại Paula và lợi cho xe máy, gã leo lên kẻ chiến thắng là chiếc xe máy và phóng về phía tây theo hướng mặt trời lặn. lão Hen thở phào. cái xe máy vô dụng tốn tiền ấy thì lão sẽ tước của thằng nhãi sau, xong bước một sẽ đến bước hai.

Bố mẹ Paula giận dữ lao bổ xuống núi, lao thẳng vào Paula, lao vào rồi lại lao ra vài lần, và lúc họ rời đồng điều tàn mang tên Paula chưa kịp rửa bát thì Paula chỉ còn lại vài cái xương và nhúm lông.

Phía tây chỉ thấy Erich. phía tây khách nghỉ hè đã đến, có cả đàn bà trong đó.

Rốt cuộc nghệ thuật làm tình của Erich cũng đến lượt tỏa sáng.

Paula đau đớn gần như phát điên. cô cho là trí khôn rỉ ra từ mọi lỗ hổng trên cơ thể, mỗi lỗ rỉ ra một chút cho đến khi cạn kiệt. cô liên tục đập cái đầu tội nghiệp vào tường. bố mẹ yêu dấu của cô cũng mừng vì đỡ mất công đánh cô, nó tự đánh nó, hoan hô.

Không thể mong đợi tình đoàn kết phụ nữ từ mẹ. một khi bà đã phải chết quằn quại vì ung thư thì ít nhất Paula cũng phải đau đớn tinh thần một tí chứ, đỡ kinh khủng hơn nhiều so với những đau đớn thể xác mà bà mẹ sắp phải đón nhận. ông bố nói, giờ thì cô phải tiếp tục học may để có tiền mà nuôi con.

Paula đau khổ rên lên: không, cô muốn ở cạnh con khi nó đã ra đời, cô muốn đón nó ở ga và cả ngày xung quanh nó. cô không muốn là một người mẹ đi làm. đứa bé sẽ chịu thiệt thòi, thà tự Paula thiệt thòi còn hơn.

Hôm nay thì ông bố hối hận đã không đập chết Paula từ hồi xin đi học may, giờ thì muộn mất rồi. Paula nhìn Erich. cô không làm chuyện đó cho mình nữa, cô làm chuyện đó cho đứa bé sắp ra đời, và nó còn quan trọng hơn cô.

Đối với Paula thì Erich hầu như chết rồi, nhưng đối với đứa bé thì không, nếu nó nói ra được thì Erich là bố.

Paula nhìn sau bụi dẻ, sau hàng cây cơm cháy hay dây bạch dương.

Từ trong bụi cô nhảy ra với tiếng thét xung trận khi Erich mệt mỏi tả tơi từ chỗ làm việc về. gã mệt quá mệt quá mệt quá. đôi tay gã không phải tay người nữa mà giống khúc củi hay rễ cây hơn. Erich đang thất thểu về nhà. Paula tiêu hao nốt sức lực còn lại của Erich. lúc này cô không quan tâm đến Erich là con người nữa, mà chỉ chú ý đến Erich là người cha tương lai. cô xông ra, nhảy lên lưng Erich và kể lể về tình yêu và đứa con. cô kể về những tình cảm của cô đối với Erich đang hiện hữu. tình cảm Paula đối với Erich là con số không, tình cảm của Erich đối với Paula còn ít hơn con số không. nhưng Paula vừa mới rời ghế nhà trường có mấy hôm thôi, cô còn chưa đủ chữ nghĩa để biểu đạt tình cảm. Erich chưa bao giờ ngồi đủ lâu trên ghế nhà trường để có chữ nghĩa nói về sự mê say.

Trừ phi nói về bia rượu, haha. lúc nào động đến say là y như rằng nói về bia và rượu.

Chơi chữ được đấy chứ.

Paula nói em cần anh, Erich ạ, và con của chúng ta cũng cần anh, thậm chí nó còn cần anh nhiều hơn em cần anh, Erich ạ, mặc dù em đã cần anh ghê lắm rồi!

Erich từ từ nổi cơn thịnh nộ khi nhiều người cần gã. do gã quá ư lì để đẩy nhiều người ấy ra nên gã đâm đá vung vút như một thằng điên, song lắm khi chỉ đánh trúng vào mình. dạo này lắm khi gã đánh trúng Paula, và lấy đó làm thỏa mãn đôi chút.

Erich ngộ ra rằng, bỗng dưng quyết định và hành vi của gã trở nên quan trọng đối với một người khác. rằng người khác PHỤ THUỘC vào gã. rằng một người khác xét về khía cạnh nào đó bị gã NẮM GẮY. nó đưa lại cho gã một cảm giác thích thú mới lạ. Erich muốn thử xem cảm giác thích thú mới lạ ấy công dụng ra sao.

Niki Lauda cũng thử nhiều, thậm chí cả những chiếc xe công thức 1 hoành tráng.

Ý nghĩ đó vụt qua đầu Erich.

Cả hai đi vào kho chứa cỏ khô ngày xưa, giờ thì chẳng có gì hệ trọng. Paula đã chịu đựng nhiều. so sánh thế thì bây giờ được coi là thư giãn. rốt cuộc là được ngả lưng và nghỉ ngơi.

Một đàn chim bay ngang cánh đồng mới gặt vào rừng, con nọ nối đuôi con kia, mùa thu sắp đến rồi. không phải quý vị cứ trả tiền là được nghe miêu tả thiên nhiên đâu nhé! đây không phải rạp xem phim.

Paula nằm ngửa thật yên, trong khoảng tầm nhìn cô thấy mảng lưng tàn tạ của Erich loay hoay nhấp nhô, nhưng cô cũng được nghỉ ngơi đôi chút và nhìn lên trời xanh, trời đã lạnh, sắp có mây tuyết xuất hiện rồi. chỉ có trong tương lai không xuất hiện. sương mù dâng từ mặt đất, rừng nhạt nhòa thành một bức tường, những gốc cây sáng màu biến vào bóng tối. thiên nhiên quả là sắt đá, Paula nghĩ, thiên nhiên vượt trội hơn con người, thiên nhiên là mãnh lực vô song.

Có phải chú nai con kia không? sắp đến mục thời sự buổi tối trên tivi rồi!

Rốt cuộc Paula được dịp nghỉ ngơi và đồng thời có thể trối được cả Erich.

Hơi đau một chút chẳng hề hấn gì, Paula có thể kể ra các nỗi đau kinh khủng hơn. tình yêu là một nỗi đau nhỏ nhoi trong thứ bậc đau. vì, khi Erich tung trối nhóm dậy khỏi bụng cô, hầu như vô cảm, chùi và ấn nó vào, cài khuy, thì thêm một niềm hy vọng của Paula rơi tuột xuống nền cỏ ngai ngái. khi người ta mất một hy vọng thì ít nhất cũng được dịp nghỉ ngơi. nằm cũng tốt cho bào thai.

Trong Paula không có chút may mắn nào. trong Paula tuyệt đối không có gì. khi rốt cuộc mọi hy vọng đã rơi tuột khỏi Paula thì cô trở nên nhẹ như lông hồng, nhu con mèo con hay gà mới nở.

Bọn hàng thịt! hàng xúc xích! thợ mộc, thợ đồng hồ, thợ bánh mì, thợ nạo ống khói biến mất nơi chân trời. theo đuôi bầy quạ.

Nghe may đang đóng đồ vào va li, nó còn phải kịp chuyển xe buýt cuối cùng.

Tình yêu còn chưa mở va li và dọn đồ ra.

Công việc thành kẻ liệt giường, nó vuốt khăn trải giường bệnh cho phẳng.

Trong Paula không có chút may mắn tình yêu.

Nếu trong Paula có chút gì đó thì đó là lòng căm thù, ngày càng chất cao.

Cảm xúc ấy không tự nó xâm nhập vào Paula, đã nhiều người phải khó nhọc tạo ra tình cảnh này.

Màn đêm buông xuống, vài con thú bắt đầu sột soạt trong rừng, có gì động dậy trong hang cáo, hai người đàn ông mệt mỏi rảo bước trên đường làng, họ muốn về nhà với gia đình và xem tivi. lẻ tẻ vài nhà lên đèn. tiếng vài đứa trẻ con khóc trong bếp. bà mẹ dọn đồ ăn tối lên bàn. có ánh đèn pha khó nhọc khoan vào màn sương. không ai coi rừng là phong cảnh. rừng là nơi làm việc, ta đâu phải ở trong một tiểu thuyết phong hóa!

Trong Paula không còn một chút hy vọng nào nữa.

23. Chương 23: Đến Đoạn Đây Ta Phải Ngắt Số Phận Brigitte Một Cách Khá Đột Ngột

Đang nắm số phận của Brigitte trong tay ta có thể ngắt nó ở bất kỳ đoạn nào chẳng được. cảm xúc của Brigitte không trải qua thăng trầm, chúng luôn là nhịp đập đều đều hướng về Heinz, và Heinz luôn đập trả miến.

Nhưng ở đây đang nói về cảm xúc chứ không nói về sự thật. trong Brigitte không sinh ra cảm xúc. do vậy không kể gì về Brigitte được.

Brigitte không làm ra sự thật. sự thật ập xuống đầu Brigitte.

Brigitte đang đan áo len cho Heinz.

Áo len chậm xong quá, vì Brigitte phải sử dụng giờ làm việc và giờ rảnh rỗi để canh gác, chăm sóc và phục vụ tình dục cho Heinz.

Nghe nói là mỗi người phụ nữ mặc chiếc nịt vú của Brigitte may đều cảm thấy mình như một nữ hoàng.

Brigitte phải đợi có nhà đẹp mới cảm thấy được mình trong đó như một nữ hoàng.

Ngoài ra Brigitte có khả năng sinh con, không phải ai cũng có. cô hy vọng sắp đẻ một đứa như thế.

Từ khi biết Heinz, Brigitte chỉ chực đẻ. nếu đó không phải là một cảm xúc thì thế nào là cảm xúc?

Trái tim của Brigitte đã lên tiếng, nó nói tên Heinz. Brigitte theo tiếng gọi trái tim, theo nó dẫn dắt, nghĩa là đến với Heinz.

Ở đó cô xơi một trăm phát đá dít, nhưng khi bị cú thứ một trăm thì Brigitte được báo tin vui là sẽ có con. lúc đó vàng dương sẽ tỏa sáng cho cả Brigitte. hôm nay Brigitte đã mua cho mình một bộ bikini cho ngày nắng đó.

Đứa bé sẽ là hoa trái của mong ước. Brigitte mong có nó, chứ Heinz thì không.

Như thế nghe có vẻ không thuận lợi, bù lại thì bước vào đời của đứa bé sẽ rất nhẹ nhàng nhờ cửa hàng đồ điện.

Bước vào đời của Brigitte vất vả hơn nhiều.

Nhiều khi Brigitte cảm thấy mình có lỗi, trong khi nguyên nhân gây ra tội lỗi không phải do cô.

Ví dụ như cô tin rằng phải làm việc bên băng chuyền là lỗi của cô. trong khi đó, lỗi này hoàn toàn thuộc về Heinz, gã không chịu cưới cô để giải thoát cô khỏi băng chuyền.

Brigitte hay xem trong phim thấy cuộc sống nặng nề khi có lỗi.

Đường đời của Brigitte không có sự kiện gì đáng nói, ngày càng ngắn đi. trong tương lai ta hạn chế công việc bằng cách đưa ra vài gạch đầu dòng về tình cảnh chung, và tình cảnh cực kỳ ngắn ngủm của Brigitte chỉ nhắc thoáng qua thôi.

Tất cả những gì sẽ còn xảy ra chỉ bao gồm chờ đợi và nghe ngóng trong người xem ở đó có gì động đậy và vội vã.

Trận tuyến đã rạch ròi.

Chẳng còn sự kiện nào xảy ra tiếp nữa, trừ một sự kiện lớn. công việc thì vẫn tiếp tục.

Thế là đủ đau đớn rồi.

Sinh nở cũng là một trải nghiệm đau đớn nhưng bắt buộc phải kinh qua, có thể mới gọi là trao tặng sự sống.

Nói cho cùng thì sinh đẻ không để đứa bé vui sướng, mà để ông chồng được nhận quà tặng vui sướng. đối với đứa bé, được mang họ của Heinz và sự đảm bảo chắc chắn từ cái họ đó là quá đủ tặng tặng vật rồi.

Con và mẹ sẽ luôn mắc nợ Heinz.

Ngay từ bây giờ ta có thể quả quyết với đứa trẻ là sau này nó sẽ chẳng có niềm vui nữa đâu, trừ lúc ông bà thông gia đến thăm hay một khách hàng quan trọng. chắc chắn nó sẽ lĩnh đủ từ việc mẹ nó bị hành hạ. đâm đá một người xong thì người kia đến lượt. đứa trẻ có thể thành nạn nhân của hư hao chung thủy hay của xe cộ trong thành phố lớn, cứ thêm một đứa dự phòng. nên đẻ thêm một đứa để dự trữ hoặc dự tính hư hao.

Cũng có khi đứa bé hay hơn chiếc máy khâu. người ta có thể đưa con đi dạo mát chứ máy khâu thì không. máy khâu không có tình cảm, đứa bé thì có.

Thêm nữa, máy khâu ở trong nhà máy, còn đứa bé ở nhà trong khung cảnh chính chu.

Sẽ còn nhiều tháng trôi qua, trong vụ này là còn nhiều trang sách, cho đến khi đứa trẻ thò đầu ra khỏi bụng mẹ nó như con sâu chui ra quả táo. có thể ta sẽ không tiến xa như vậy. có thể ta phải chấm dứt sớm. nhưng không sao, ta thừa biết chuyện sẽ tiếp diễn ra sao. không có gì bất ngờ cả, cuộc sống tiếp tục trôi đi một cách trật tự.

Hôm nay, tuyệt vọng như mọi khi, Brigitte bước chân đến ngôi nhà khốn khổ của bà mẹ khốn khổ.

Heinz đang đứng bên bồn cầu và thủ dâm phát đầu tiên để sau đó trong lần thứ hai gã không háu tấu nữa và cẩn trọng hơn, không để một giọt thừa nào vào nhằm lỗ nhằm thời điểm, không để bị trói và biến thành một doanh nhân cầm tù thay vì doanh nhân tự do.

Brigitte rên rỉ cào cào Heinz, vì say mê-như cô kể với Heinz sau đó. rồi cô lặn ra và lặn Heinz lên trên, theo kiểu truyền thống. cô đem theo một gói kẹo, và sẽ quăng nó đi ngay để rảnh tay giữ chặt Heinz, để không buông gã ra, để gây cảm giác sung mãn. những viên kẹo lặn lặn trên ván nền bẩn thỉu. trong toàn bộ thời gian hùng hục tìn nhau với Heinz, Brigitte nghĩ đến những viên kẹo bấy giờ bị bẩn và phải vứt đi, tiếc quá. Heinz thoáng nghĩ, liệu viễn cảnh của mình có bẩn thỉu như thế không, nếu gã có thể buộc phải cưới?

Brigitte đoán ra ý nghĩ của Heinz, trả lời: không, nếu đó là của riêng mình thì mình làm việc để chăm sóc và giữ gìn nó.

Chỉ cho cái của riêng mình thôi.

Heinz cũng chỉ nghĩ đến cái của riêng mình. thế là trùng ý nhau.

Có điều, cái của riêng mình là cái duy nhất mà người ta có. có gì cũng là có, cái gì không có thì phải cố kiếm lấy. không kiếm được thì cũng chẳng liên quan đến ai.

Sở hữu của người khác thì cấm chạm đến. Heinz là vật sở hữu của Brigitte, đừng ai chạm đến, Susi cũng không, không ai cả.

Heinz muốn lui quân sớm, trước khi quá muộn và quá sâu trong Brigitte, nhưng Brigitte giữ chặt. dù tâm trí cô còn vương vấn nơi mấy viên kẹo tội nghiệp và cái túi mới bị đè bẹp trên sàn, nhưng sức lực cô tự khắc tập trung hết vào Heinz.

Heinz thấy sung sướng và gào lên.

Brigitte chỉ ước sao tọng đồng rác rưởi dưới gầm ghế đệm vào mồm Heinz cho đến khi tòi ra đằng tai.

Heinz gào lên lần nữa, ai cũng thấy gã khoái trá ra sao trong hành vi và hành hạ này.

Brigitte rên gượng gạo. mắt cô dõi theo đường lặn của kẹo đến tận đồng rác trên nền nhà. bà già đứng là đồ lợn, không chịu quét dọn nó đi, trong khi chẳng có lấy một ông chồng để phục vụ.

Heinz gào to, nhanh hơn, gấp gấp hơn. con vật này đúng là sướng thật.

Brigitte chỉ muốn đập cái đầu gào thét ấy vào tường, nếu phải gào lên thì không khe khẽ được sao? Gã phụt ra đứa trẻ, bất kể gào to hay khẽ.

Lúc đó, bà mẹ ỷ tứ và lạc lõng ngồi trong bếp, bà ngồi thật im, không để làm nguy hại đến hạnh phúc của con mình qua một phát biểu quá sớm.

Trong phòng khách, hạnh phúc của Brigitte vẫn tiếp diễn.

Heinz kết thúc với tiếng hét kinh thiên động địa.

Hàng xóm rồi sẽ phàn nàn. song trước mặt doanh nhân trẻ họ sẽ ngượng ngịu cụp đuôi rút lui. còn xin lỗi nữa.

Tiếng thét kinh thiên động địa chứng tỏ rằng chỉ có tình yêu làm rung chuyển thế giới. rằng tình yêu và Heinz, chỉ hai người đó, tự tay họ làm rung chuyển thế giới.

Brigitte không rung chuyển, nhưng người cô nhầy nhụa, thứ chất nhầy tanh tưởi. vậy thì không phải Brigitte làm rung chuyển thế giới, mà tình yêu làm rung chuyển thế giới.

Brigitte suýt phát nôn, lâu lắm chưa thấy tởm như thế. Heinz chạy ra chỗ các bạn ngoài sân vận động. Brigitte lau những viên kẹo tội nghiệp, cô thương chúng quá.

24. Chương 24: Bây Giờ Paula

Bây giờ Paula dần dần mập ra, trông rất xấu. Paula cảm thấy xấu hổ. lâu lắm mới thấy có cảm xúc, nhưng không phải cảm xúc tốt.

Ẩn dưới áo gió thùng thình thình nhưng thật ra không hề được che chở, khi Paula vào làng đi chợ, lần lúc có hòn sỏi ném trúng vào gáy cô, trúng đít, trúng bụng, trúng bắp chân hay túi đi chợ, tệ nhất là trúng chai lọ trong túi khiến chúng vỡ tan.

Thoạt tiên, có gì đó trong Paula đổ vỡ, giờ lại vỡ thêm cả chai lọ nữa.

Paula cảm thấy cả làng tận dụng thời điểm tệ hại này để trưng ra lũ trẻ con và những lo âu tốt đẹp hợp pháp mà họ có với chồng. một đồng tiền bạc và của nả tụ bọ trên đường.

Paula không có tiền, cũng chẳng có của nả.

Paula được xem như sắp làm mẹ, nhưng không sắp làm nội trợ.

Paula coi như chết rồi.

Đàn bà khác hầu như còn sống, có nghĩa là không hẳn sống. chồng họ luôn tỏ ra rất rất sinh động.

Nếu ai đó chết vì sơ gan chứ không vì ung thư thì coi là chuyện mới. có thể thay cho những chứng bệnh ngoại quốc. đôi khi đúng vào giờ đi chợ người ta đưa một thợ rừng máu me bằng xe jeep tới bệnh viện.

Nghe có tiếng thét phần nộ đồng thanh phát ra từ mồm những bà chữa hợp pháp. họ ép chặt tay lên bờ bụng dưới mắt cảm của mình và nhảy tông tốc về với mẹ và họ hàng giống cái của mình ở nhà. Ở đó họ dúi đầu vào lòng những người kia và lo sợ cho hài nhi trong bụng chẳng may sau khi nhìn thấy thứ ấy biết đâu lại ra đời với mọi tật nguyên. lập tức các bà chữa hợp pháp được đặt lên giường, nghe nhắc nhở đến hoa trái sắp đơm kết và đắp chăn cho ấm.

Vang vang.

Nghe có tiếng an ủi, đa số nói rằng may mà chuyện không xảy ra với chồng mình và ơn chúa lại trúng vào một thằng khác, giờ thì con vợ ngoan của nó tha hồ mà khóc hết nước mắt. nước mắt rồi cũng cạn ngay, nhưng cái bụng pháp phồng yên trở lại, nghe tiếng sụt sịt mũi được an ủi.

Paula không có người chồng như thế, cô thu người nhỏ tí và lẩn vào bóng râm dưới mái nhà, cô tan biến ra hư không trong khung cảnh quanh mình.

Trong khi các nữ đồng nghiệp của Paula ngã người xuống gối và tận hưởng sức nặng cơ thể mình thì Paula hòa nhập với tầm tối.

Trong gia đình, nhiều bà cụ làm việc nặng hộ con gái họ đang tận hưởng thời kiêu cưỡi. Paula không tận hưởng gì, kiêu cưỡi lại càng không.

Vì Paula đã tận hưởng một điều cấm trước đây lâu lâu, bây giờ cô không được phép hưởng gì nữa.

Trong khi mọi người quan sát lũ trai trẻ độc thân húc cho rụng sừng non và họ vỗ tay khen ngợi mỗi khi có một chiếc sừng lớn rụng ra thì Paula lẳng lặng rời khỏi bóng râm đi về nhà. đôi khi một chiếc sừng rơi hiểm hóc trúng Paula.

Cả đàn ông lớn tuổi, cái lũ không nhấc nổi chân tay rời khỏi bệ lò sưởi cũng rạng rỡ mặt mày một cách quái đản và vui mừng thấy Paula bị sừng ném trúng.

Lúc đó họ nhớ đến thời rụng sừng non của mình. thời đó qua lâu rồi, quả là một bi kịch.

Những con bê non tụ tập trên ghế băng dọc đường quốc lộ, các trục giao thông lớn và trước cửa hàng mua bán. đôi khi một con thật can đảm húc đầu vào một chiếc ô tô loại cực hiếm. tiếng hò reo nổi dậy. thậm chí đôi khi một cái đầu máu me nằm cạnh cái sừng mà vừa lúc này được húc rụng một cách thích thú. thậm chí đôi khi một thân thể máu me nằm cạnh đầu và sừng. thế là bên lâm nghiệp lại phải tìm người mới. một đồng máu và thịt, ai trông thấy chả sướng, hoan hô!

Paula vẫn cố tàng hình.

Nhưng cô lại là trung tâm mọi sự kiện, nơi mọi chuyện ồn ã nhất và vui vẻ nhất. Paula, người hùng trên trang bìa.

Mặc dù Paula liên tục cố tìm cách trốn thoát, người ta cứ lại bởi cô ra. và lũ trai trẻ luôn bám riết Paula để húc cho rụng sừng non. chúng muốn húc rụng sừng và húc luôn cả Paula, vì thời điểm này không sợ hậu quả.

Chúng sẽ không bao giờ phải trả tiền nuôi con, nhưng chơi bà chữa sướng nửa đời người.

Paula đau đớn phát hiện ra Erich cũng ở giữa bầy đàn đó. Erich luôn tham gia vào nơi nào mọi người cùng đến và làm cái nhiều người nghĩ, như thế thì sẽ nghĩ đúng và làm còn đúng hơn, Erich nghĩ đúng thế. bàn tay sinh ra và đào tạo cho công việc nặng nhọc của Erich quắp chặt ghi đông xe máy, xe máy là người bạn tốt nhất của Erich trong vui sướng hay hoạn nạn. bàn tay kia quắp chặt chai bia, chai bia sắp làm gã quên đi cả vui sướng và hoạn nạn.

Cách hành xử ấy thì Paula không thể biến chuyển được.

Cô muốn bên cạnh Erich. cô chỉ tìm thấy Erich trong bầy đàn. lập tức mọi cái sừng cứng nhọn chìa vào cô.

Paula đòi Erich phải có quyết định trong quan hệ với cô.

Khi lão Hen ở xa, tận trên núi, và bà mẹ ở vị trí của mình, nghĩa là trên núi bên cạnh lão Hen dưới quyền lão Hen và đang pha cho lão nước nóng ngâm chân để nhúng những ngón chân xấu xí không thông máu của lão vào đó, đột nhiên lúc đó Erich phải ra quyết định cho Paula. Erich ngó xuống vai bia, và bia ngó từ trong vai bia ra với chiếc đầu lâu để nhắc nhở là rượu bia trong hoàn cảnh nào đó có thể giết người, nếu trước đó công việc và hoàn cảnh không giết ta rồi, nghĩa là lúc Erich ngó vào vai bia thì đột nhiên gã có cảm tưởng như là mình có quyền quyết định ra quyết định thật sự.

Đúng ra thì Erich không ra quyết định riêng, mà đó là quyết định của lão Hen.

Erich ra quyết định: không.

Không phải Erich hoàn toàn không thương hại Paula. công việc mà gã thi hành để đưa Paula tới tình cảnh này không để lại trong gã chút hồi tưởng nào. Erich không thể nói việc đó hay hoặc không hay. Erich không thể nhận thấy gì là hay, ngoài những chiếc xe máy mà gã làm hỏng hết chiếc này đến chiếc khác.

Nó làm sướng con cu chứ không lên đến não như tốc độ cao để làm sướng cả người.

Khi ta phóng thật nhanh, có vẻ như mọi thứ tồi tệ rụng khỏi đầu ta, đầu tiên là công việc, cái tồi tệ nhất. nhưng ta buộc phải làm việc. Paula tuy cũng khổ nhưng không nhất thiết phải cưới về làm vợ.

Paula là một trong những thứ tồi tệ rụng khỏi người khi ta phóng với tốc độ tối đa trên đường.

Rồi thì người ta cũng để cho Paula về nhà. Từ xa có thể nhận ra một người đàn bà đang về nhà với ánh mắt hướng nội da diết, nụ cười mầu tử, bước chân cẩn trọng và nỗi đau rút ruột.

Paula của chúng ta đấy.

Paula nhếch mép cười như cái đầu lâu, nhưng là cái đầu lâu mới 15 tuổi thôi. chào mừng con về đến nhà, Paula, như mọi hôm, công việc nội trợ nặng như phá thai đang đợi.

Bà mẹ hy vọng cháu bà chưa thành hình và không đủ sức sống sót khi trôi tuột ra khỏi Paula, chỉ cần cô quỳ xuống và oằn oại thật mạnh, khuôn xô nước xà phòng nóng bắn nặng trĩu, chỉ cần Paula hành xác thật dữ. nhưng chẳng có gì trôi với tuột cả, trừ mồ hôi rịn ra từ mọi lỗ chân lông. ở phía dưới nhất định có một ổ khóa cùng chìa khóa treo đằng trước, bà mẹ đoán vậy.

Ý tưởng nuôi ăn nuôi mặc cho con bằng nghề may ngày xưa bị Paula đẩy thật xa. nhầm. Erich là ông bố trụ cột. đó là cái mà Paula học được của mẹ. cả của bố nữa, ông ấy tuy đánh Paula gần chết nhưng vẫn đều đặn nuôi cô ăn. bố Paula luôn đảm trách đầy đủ nghĩa vụ của mình với gia đình, Erich cũng nên làm thế.

Khi Paula vẫn vợ suy nghĩ thật xa thì cô nghĩ đến những mãnh lực thiên nhiên mà cô biết rằng chúng mạnh hơn con người. giống như ta không thể chống lại mãnh lực thiên nhiên, ta không thể chống lại một định luật tất yếu của thiên nhiên, Paula hiểu từ khi đi học. trong trường hợp này, định luật tất yếu ấy tên là Erich, song gã chưa bao giờ nghe thấy chữ định luật cả.

Nghĩa là Paula nhận ra mình nhỏ bé xiết bao trước định luật thiên nhiên ấy. như hạt cát. hạt cát trong sa mạc.

Con người có thể làm gì chống lại sức mạnh nguyên thủy của thiên nhiên? chẳng làm được gì. một phim văn hóa trên tivi hôm qua đã nói thế. mà Paula cũng thường nói thế rồi.

25. Chương 25: Số Phận Của Brigitte

Số phận của Brigitte thật ra đã chấm dứt và không cần nhắc đến nữa. lý do tại sao chúng ta vẫn nhắc đến nó là vì dễ dàng đem nó ra để kể, vì nó tập trung vào mỗi một điểm: Heinz. đi lạc đường và vào những lối vòng nhỏ thì có, song ta luôn tìm được con đường dẫn đến điểm đó. số phận Brigitte đến đây là hết, chỉ còn kể ra nữa thôi. ngày hôm nay là một trong những ngày mà Brigitte đầy tin tưởng tiến về đích, cô ra khỏi giường vì phải đến nhà máy. nhà máy là lối vòng nhỏ, đích đến là tối nay bên Heinz. Brigitte luôn vào áo dài, đó là váy liền áo làm nổi bật những hình dáng nữ tính đầy ý nghĩa và chủ định.

Nhà máy là phòng chờ, nơi là việc là Heinz.

Paula thì ngược lại.

Paula còn những mối quan tâm khác mà cô sẽ thực thi được với sự trợ giúp của Erich. Paula quan tâm đến xem phim, nghỉ hè italia, xem tivi ở nhà, giáo dục con ở nhà và ngoài xã hội. Paula không chỉ muốn có được Erich, mà muốn xây đắp cùng Erich một cái chung: gia đình. một gang sơn chung nhỏ bé để trị vì và cai quản, ý nghĩa của gia đình là thế. tình yêu của Paula cho Erich tuy nhỏ đi nhưng vẫn tồn tại, vì cô nghe nói là người ta phải nắm lấy tình yêu đối với một người duy nhất, vì đó là cha những đứa con ta mà ta cũng phải yêu như một người chồng, tình yêu ấy sẽ đổi chỗ và thay thế cho tình yêu dành cho bố mẹ yêu quý.

Paula chẳng yêu gì bố mẹ mình.

dù vậy Paula nhìn thấy đằng trước một tương lai tràn trề yêu thương.

Paula tạo ra trong mình tình yêu như một loại hormone.

Brigitte thì ngược lại.

Brigitte chỉ cần Heinz, và Brigitte cần cửa hàng tương lai của Heinz, và Brigitte cần loại bố mẹ chồng ra khỏi vòng, sau đó cô cần công việc, công việc và công việc, để làm cho cửa hàng đẹp hơn và to hơn.

Những gì Brigitte có trong tay hôm nay: đó là công việc, công việc và công việc. khi ta đầu tư sức lực vào cái gì đó của riêng ta, ta sẽ có lãi bội phần, thế thì ta sẵn sàng quên lãng tình yêu cũng những biến chứng và dạng thức của nó.

Nghĩa là Brigitte muốn cải thiện triệt để tình cảnh của mình.

Paula muốn cải thiện triệt để tình cảnh của mình, đồng thời lại kiếm được cả hạnh phúc nữa.

Brigitte không cần biết đến hạnh phúc như giá trị tự thân, có nghĩa là, cô cho rằng ảm nọ với Heinz và hạnh phúc tuy hai mà một, do đó Heinz là quá đủ với cô, Brigitte vốn khiêm nhường.

Paula không khiêm nhường, cô muốn hết như Brigitte, nhưng xung quanh đó một vầng hào quang chói lọi nữa. cô muốn phô ra cho mọi người cô yêu quý con cô, chồng cô, nhà cô, máy giặt, tủ lạnh và mảnh vườn đến chùng nào. TẤT CẢ. tình yêu có sức chuyển núi, nhưng không chuyển được Erich. tình yêu có sức chuyển núi, nhưng không chuyển được Erich thành một người biết yêu. Erich chưa biết thế nào là được yêu, gã chưa hề được tự mình trải nghiệm chuyện đó.

Ngoài ra, tình yêu không đem lại tủ lạnh. một khi tủ lạnh và các thứ khác không có đấy, ta chỉ còn chồng và con để yêu, thế thì quá ít đối tượng cho tình yêu lớn lao vĩ đại của Paula. trong Paula ẩn chứa vô cùng nhiều tình yêu đang yên lặng mai phục chờ những đối tượng đáng giá.

Brigitte chỉ muốn chiếm hữu, càng nhiều càng ít. Brigitte chỉ muốn CÓ và GIỮ.

Paula muốn có và yêu, và phô cho mọi người biết là cô, là cô có gì và yêu gì.

Ngay cả khi giả sử Paula không yêu Erich nữa thì cô vẫn phải phô cho mọi người thấy là cô yêu Erich. giả đồ như thế mệt lắm, nhưng vẫn phải làm. ngay cả khi người ta không yêu nổi Erich thì hãy còn nhiều thứ mà Erich đã mua bằng tiền của mình để người ta yêu thay vào đó.

Brigitte muốn có và nhân lên tối đa. một mục tiêu đơn giản, đến trẻ con cũng hiểu.

Và cộng đồng sống sót xung quanh đã quen chuyện đó từ xưa, họ tụ tập lại, vỗ tay và cá cược xem ai được nhất được nhì. đôi khi cũng có người thua cuộc.

Hôm nay, lại một lần nữa Brigitte chưa chữa.

Chỉ cái bụng chữa của Brigitte mới đưa lại sự thay đổi cho cuộc đời cô và tuyến hành động này.

Hôm nay, như đã nhiều khi, Brigitte lại sồn tóc gáy khi lo cô học trò trường nữ sinh Susi kịp chữa trước cô, trong khi những giả thiết tối giản tiếc thay vẫn còn thiếu.

Vì Susi chưa là đàn bà, mà còn là gái đồng trinh.

Susi còn giữ. Susi hãy còn có thể vui vẻ khoan thai soạn túi thể thao đi đánh tennis, chưa có gì gợn bấn đời cô.

Heinz không cho mình là bẩn, mà là một trang nam nhi trong sạch. môn bowling của gã cũng không phải kém trong sạch.

Thứ kém trong sạch nhất trong đời Heinz chắc chắn là Brigitte, vết đen trên chiếc áo trắng của gã.

Nhà doanh nhân trẻ rõ ràng hướng kỳ vọng của mình vào Susi.

Brigitte rõ ràng muốn hướng kỳ vọng của Heinz vào mình.

Brigitte quên mất là người ta không cần kỳ vọng để có được cô. cứ ra khỏi cửa nhà là Heinz và phải Brigitte rồi.

Rồi cũng đến lúc thậm chí mẹ Susi cũng phát hiện ra một bóng đen phía sau cô, Heinz của chúng ta đấy. với linh cảm của một người mẹ. bà nhận ra là cái bóng đen ấy sở dĩ đen vì bẩn.

Bà hỏi, mẹ can thiệp nhé, nhưng Susi chỉ cười duyên và bảo, con tự làm lấy được.

Sau đó bà mẹ nói với chồng, hy vọng Susi còn giữ được tính thơ ngây và vui tươi của mình lâu nữa. trong lúc Heinz lò dò bám theo Susi và đổ bóng lên bộ đồ tennis của cô, Brigitte chỉ sợ không thụ thai. song nhất định Brigitte sẽ chữa, vì cơ thể cô đáng tin, ngay cả khi đầu cô có vấn đề. nỗi sợ ấy còn kéo dài nữa. thôi không kể nữa. chấm dứt số phận Brigitte.

Chỉ còn mấy sự kiện trong cuộc sống của Paula đáng đem ra kể. chúng có một thượng tầng vĩ đại, hoàn toàn không tương xứng tí nào với ý nghĩa của câu chuyện này. trong đầu Paula hoàn trọn mọi mong ước, mơ mộng và ý tưởng thành một mớ hổ lốn khó tiêu, trông thấy Paula liên tục ngã dập mặt mà tức cười.

những người còn đứng thẳng lấy làm tức cười khi thấy Paula ngã dập mặt theo định luật trọng lực và tình yêu.

Khi Brigitte ngắm nghía những vi-la triệu phú trong họa báo, lập tức cô tính nhẩm căn nhà tương lai của mình dài rộng bao nhiêu, đồng thời cô suy tính xem những phòng làm việc ở đâu và trở cửa chỗ nào.

Khi Paula đọc những thứ giống hệt thì cô đã đứng giữa tình huống ấy rồi, nhà đã xong xuôi nhà trên trời rơi xuống giữa một khung cảnh tinh tươm, tựa như cảnh trí sân khấu, và những người hạnh phúc tung tăng bên trong: Erich và gia đình trẻ của mình, thêm hai con chó béc-giê đức nữa.

Một bầu không khí nhộn nhịp bao trùm tất cả, và dân làng đứng bên hàng rào trở mắt ghen tị.

Paula hay nghĩ đến cảm giác được ghen tị và trầm trồ, Brigitte hay nghĩ đến cảm giác được sở hữu, nhất nhạnh chiếm lĩnh.

Paula nghĩ đến tác động mà không thể tạo ra tiền đề. cả Erich cũng sẽ không thể đạt nổi, chuyện đó thì Paula chưa muốn tưởng ra.

Brigitte quan tâm đến nguyên nhân, Brigitte tin tưởng vào doanh nhân Heinz, kết quả tự nó sẽ đến. Brigitte-gái thành thị.

Paula-gái nhà quê.

Sau đó Paula và Brigitte nhất loạt cũng nghĩ đến đám cưới. chuyện ấy cũng mất thì giờ phết.

Ở Brigitte là cả thời gian làm việc và hầu hết thời gian rảnh.

Ở Paula là cả ngày, và đó cũng là thời gian làm việc.

26. Chương 26: Ngày Lại Ngày

Ngày lại ngày uể oải trôi đi, và cứ thế sắp đến lúc Paula sinh hạ. các bà đỡ đã sẵn sàng.

Toàn bộ những cố gắng vô vọng của Paula tập trung vào Erich, chúng trôi đi nhanh hơn bất kỳ ai đã từng đi qua đây.

Khi trời tối, mọi người chiếm lấy hàng ghế lô. họ dắt theo con cái lóc nhóc. từ hàng ghế đó họ ngắm nghía quan sát những biện pháp phòng vệ ngu xuẩn của Paula.

Dân làng đồng nghĩa với xã hội.

Xã hội dung thứ những nỗ lực ngược đời và nhẫn nhục của Paula nhằm săn đuổi một con thú quý.

Con thú quý đó tên là Erich.

Paula phải hợp pháp hóa tình trạng khó chịu của mình.

Muốn thế cô phải có Erich. đốn gỗ quý xây nhà hay đóng đồ gỗ thì con thú quý Erich chỉ cần chính mình: Erich.

Paula ỉa ra đấy thì bây giờ ăn hết đi. tự ăn lấy. Erich, con thú quý hiếm chính ra phải giúp cô cùng ăn cứt để đĩa cứt nhanh hết hơn.

Erich ngồi trên ngôi báu, chính giữa quán rượu. Paula lên sân khấu, trình diễn những tiểu phẩm, kiến thức và khả năng, tất cả đều tầm thường.

Như trong rạp xiếc vậy, có điều vui hơn.

Tiếc là Erich không xem được mấy, vì khi Paula lấy đà để nhảy cú đúp lộn ngược với một vòng xoay quanh trục thân thì gã đã biến thành một con ma men hôn mê sâu từ lâu.

Không vỗ vai, không đập lưng, không thúc sườn, không động tác kính cẩn nào dù có thô bạo đến mấy khả dĩ lôi Erich khỏi thế giới mộng mơ quay trở lại thực tại phũ phàng với sự hiện diện của Paula.

Cho đến giờ chẳng ai cho Erich vào hàng nặng ký. Giờ thì Erich đã làm cho Paula một cái bụng nặng, thế là gã được vào hàng nặng ký. Cho đến giờ tất cả cho Erich là đứa quá đần độn và ngu si để có thể vét sạch ví tiền của lũ đàn bà nhĩ hê, quá tâm thần để lấy được cái bằng lái xe khi đã thi sát hạch đến lần thứ ba, quá cảm hấp và dở hơi để bỏ rìu trúng gốc cây. Tất cả cứ tưởng là thay vì bỏ rìu vào cây gã sẽ bỏ trúng vào đầu mình, song gã chỉ bỏ trúng tim con bé Paula. Cho đến giờ tất cả cho rằng Erich là một thằng chỉ biết cày như trâu, khác với chính họ, vì tuy họ cũng là đồ trâu bò cả thôi nhưng không chịu để ai xỏ mũi dắt đi. Giờ thì tất cả tỏ lòng tôn kính Erich trong vụ tốc được vấy Paula lên.

Paula bị tốc vấy lên, không nghi ngờ gì nữa.

Thế là khớp vai của Erich kéo kẹt gượng gạo ở phần bản lề, nắm tay quen cầm rìu phải chuyển sang tư thế bắt tay lạ lẫm. Erich, xin chúc mừng cậu!

Thế là một loạt bia mời, rượu mời, vang mời, chưa kể đến xoa đầu không thanh toán và thúc sườn không mất tiền, còn cợt nhả đá đít miễn phí là chuyện đương nhiên.

Lại thêm một cú sút thâm hiểm nhưng thiện chí làm Erich tung khỏi bản lề kêu đánh rầm.

Xong đó Erich lại rơi ục xuống bên bàn rượu dành cho khách quen, như một cơ bắp hết sinh khí.

Chưa bao giờ Erich được liên hoan mừng thành công nhiều như thế.

Tiếc rằng Erich-cũng giống như Paula-không thể nhớ lại nguyên nhân của hành vi đã nâng Erich lên bậc anh hùng tốc vấy, nặn óc cũng chẳng nhớ ra, cũng không phải một cú phóng xe máy dẫn đến đó, mà chỉ là con đường rừng im ắng.

Erich quên tiết.

Nhưng được thể hiện vai trò khả kính giữa đám đàn ông và thanh niên cũng sướng đấy chứ. Erich chưa bao giờ được sướng, bây giờ lại được sướng nhiều. tưởng nhỏ hóa ra to.

Mười giờ tối, giờ trình diễn của Paula chưa vượt mặt, người mẹ tương lai không chồng bước vào quán.

Hồ la, giậm chân, huyết sáo. giờ mới thật là vui.

Những cuộc cá cược cuối cùng được hoàn tất.

Paula không còn chứng chỉ chất lượng nữa, thậm chí mấy quả táo cũng cần phải có nó. Paula không còn giá trị thương mại nữa.

Paula vác cái hậu quả hành động của mình vào quán. Paula muốn ngâm một bài thơ. đại ý những vần tự do là: Erich ơi về nhà đi, vì đã muộn rồi và sáng mai Erich phải dậy đi làm việc nặng, Paula sắp dậy đi đẻ rồi, Paula và đứa bé chưa ra đời vẫn đợi Erich, bao lâu cũng được, nói cách khác là: vợ anh và con anh đang đợi anh đấy, Erich ạ, xin anh, xin anh cho em cái tên của anh.

Nhưng Erich không đọc nổi tên mình nữa, lại một lần nữa Paula đến muộn quá rồi.

Tất cả cho rằng nếu Erich đã phải nhượng bộ thì hãy nhượng bộ lúc đứa trẻ đã ra đời, nghĩa là sự xuống giá của Paula đã tới mức mất giá.

Khi một người xuống giá thì qua đó tất cả lên giá một chút. nỗi nhục nhã của Paula đền bù cho những nỗi nhục nhã nhiều khi còn khủng khiếp hơn nhiều của họ.

Đột nhiên, tất cả trở thành người trước mặt một con ngợm.

Hôm nay chúng ta họp mặt ở đây để xem xét và chấm điểm cho nỗ lực của Paula muốn lôi Erich về nhà. các trọng tài chấm điểm đã giơ cao bảng ghi điểm.

Paula dựa vào Erich và cố gắng tuyệt vọng nhằm kéo về nhà cái sinh vật say mềm và chuẩn bị nôn mửa. Paula giằng những bộ phận cơ thể nhô ra của Erich rúm lại như dây chun, đôi khi chúng đập đánh chất vào Paula. xung quanh họ, những cặp mắt và khe quần như bung ra vì khoái chí.

Paula nghĩ rằng cô có quyền chiếm Erich.

Bầu không khí đặc quánh khói, hơi bia, mùi hôi và tiểu lâm đàn ông.

Paula, bụng chứa và sắp đủ 16 tuổi, lấy gân sức như một con ngựa kéo cày và nâng bổng đàn ông say rượu lên, nhưng cô không đi được xa với cái đồng nặng yêu dấu của mình.

Đôi tay những bạn thợ rừng của Erich kéo tuột con mồi béo bở ra khỏi tay Paula. đoàn kết là sức mạnh.

Sức lực lẻ loi của Paula không thể chọi lại sức mạnh đoàn kết của các ông chúa rừng. Paula chịu thua và phải nhả Erich ra. trong cái rủi Paula lại có cái may, không bị ai đập vào bụng và gây tổn hại gì.

Mẹ Paula ắt sẽ rất đồng tình cho đứa trẻ trong bụng bị tổn hại. hay nhất là đẻ non hay chết lưu thì tốt.

Song tiếc thay, với chừng ấy tháng tuổi thì có ra ngoài cơ thể Paula đứa bé vẫn sống được.

Vậy thì Erich lại được lôi xềnh xệch lên ghế băng quán rượu, Erich hầu như không biết được chuyện gì đã xảy ra. nặng nề bởi đứa con, Paula bỏ về nhà. thà nặng nề bởi Erich và mất đứa con thì Paula có lẽ còn thích hơn. cô ngã sóng xoài mấy lần vì trời tối. tuy vậy, những tai biến chết người ấy vẫn không giết nổi thiên thần nhí trong bụng.

Paula lên giường, ngần ngật nức nở, đứa bé trong bụng đã lôi Paula đi cả quãng đường về đến nhà cô. như con chó săn đánh hơi, đầu gục xuống đất, Paula về đến bếp lò trong tổ ấm của cô, vốn chẳng còn gì ấm áp đối với Paula.

Paula khoanh tay dưới đầu, đôi tay sắp dùng để ôm con dưới cái đầu sắp cúi xuống nhìn con. cô hy vọng ít nhất cũng là một thằng cu chứ không phải một cái hăm.

Hy vọng sẽ là một thằng cu chứ không phải cái hăm, Paula hy vọng.

Hôm sau, mới bánh mắt Paula đã bị dọa để đau, đau lắm.

Giả sử nếu Paula có chồng thì cô sẽ được an ủi đừng sợ để đau, sẽ được nựng nịu và trấn an.

Và một ngày đẹp trời, không khí dịu mát, Paula đến bệnh viện và khó nhọc tỉ mỉ rặn một đứa nhỏ ra với thể giới sáng sủa. trên xe cấp cứu Paula đã ấn định nếu là con trai thì mang tên bố là Erich, nhưng là con gái thì phải mang một cái tên thành thị là Susanne. ra con gái. con gái Susanne đã chào đời.

Đẻ con gái thì thằng Erich khó mà cưới mày như đẻ con trai, bậc cha mẹ thất vọng dọa bên giường đẻ. song mẹ Paula cũng yêu cháu, vì nó là một thiên thần dễ thương. người ta cũng mong đợi bà yêu cháu.

Susanne là đứa con ngoài giá thú.

Paula là người mẹ không giá thú.

Cả hai đều là phái nữ.

Đó là vận may và đồng thời cũng là nghĩa vụ hãy hành xử như một con người chứ không phải một con thú giống cái.

Đó là một nghĩa vụ cao cả, cao hơn nghĩa vụ của Erich là đón gở.

Paula chỉ hơn con gái mình 16 tuổi, nhưng cô đã gấp ghé muốn buông xuôi tất cả.

Đầu tiên là một bà cô cảnh báo: mày không khác gì thú rừng cả, vì đẻ thì con vật nào chả đẻ được, nhưng không ai cưới một con vật cả. bà này cưới chồng thành phố, vội vã chạy từ đâu đó đến bên giường bệnh viện với Paula. Paula nằm trên giường đẻ, nghe lời cảnh báo và khóc rú lên.

Bà cô thành phố có quyền ăn to nói lớn và bà cùng với chồng bà có ô tô.

Vậy là bà cô thành phố hứa sẽ nói chuyện với Erich và sờ gáy gã, phải làm chuyện đó với lũ đàn ông khi họ không tự nguyện hành động.

Ngoài ra thì thỉnh thoảng đàn ông cũng có lúc hiền lành chứ.

Nước chảy đá mòn, Erich chắc cũng phải mòn!

Hạ mình và mài mòn: giải pháp duy nhất.

Bà cô thành phố cũng cho rằng đứa bé là một thiên thần đáng yêu, đừng để nó phải chịu tội.

Và ngoài ra nó xinh như cô tiên, còn Paula thì xấu như quạ.

Đầu tiên Erich bị công việc mài mòn, giờ thì gã bị bà cô sờ gáy.

Chúng ta sẽ quay lại chuyện này, xem Erich sau khi bị sờ gáy sẽ làm gì.

27. Chương 27: Báo Cáo Sơ Kết

Chút hạnh phúc le lói cho người đàn bà và người mẹ Brigitte hôm nay vẫn vắng mặt.

Hôm nay có một cuộc dạo chơi trong công viên để trưng diện (áo măng-tô mới!). trong khi dạo chơi, tình cờ gặp Susi. Susi trông như thể cả người bằng vàng ròng, cô đẩy xe đưa con trai chị cô đi chơi và dắt một con chó béc-giê to tướng thuộc loại thuần chủng có giấy tờ chứng nhận gia phả.

Một hình ảnh không thể sắp đặt khôn khéo hơn.

Thiên nhiên đã thể hiện trong dáng vẻ tối ưu, con thú thuần chủng sang trọng và Susi cũng tương tự, chỉ thuộc một chủng khác. trong ánh sáng lọt qua tán cây chiếu xuống đầu, Susi trông như hình tượng hiện sinh của các bà mẹ đã từng làm mẹ. vậy mà Brigitte cho rằng không bao giờ Susi có thể là một người mẹ tốt, bởi cô là người ích kỷ và chẳng bao giờ hy sinh lợi ích của mình vì con cái cả.

Những lầm lẫn của Brigitte nằm ở chỗ Susi hoàn toàn có thể hy sinh lợi ích của mình cho một đứa trẻ nhỏ, nếu đứa trẻ đó tòi ra từ con cu đúng ý cô. con cu của Heinz không đúng ý. nó hầu như không đánh thức cảm xúc nào ngay cả đối với một người thô thiển như Brigitte.

Làm sao so được với Susi tinh tế!

Susi không có áo măng-tô mới như Brigitte, nhưng bộ đồ thể thao thoáng mát để đi dạo của cô làm bằng vật liệu đắt tiền gây ấn tượng hoàn hảo hơn nhiều so với cái măng-tô mùa xuân. trông cô như mẹ dẫn con đi dạo.

Con chó đẹp làm cho bức tranh toàn vẹn, có vẻ như sức mạnh của nó được chinh phục một cách khó hiểu và trở nên mỏng manh bên chiếc xe trẻ con và Susi.

Susi, hãy cho anh làm người đàn ông cuồng nhiệt mà em đóng vào xiềng xích, Heinz nghĩ một cách tham lam với chút bần thủ trong đầu.

Ai cũng thấy ngay là Susi yêu đứa trẻ xiết bao. một bức tranh không lời.

Đẹp và tinh khiết, thể mới đúng.

Brigitte chợt thấy mình thô lậu và rỗng tuếch trong cái măng-tô bằng len pha sợi nhân tạo. thế mà trong cửa hàng thì cô thích nó thế, Brigitte, con người dao động.

Heinz bắt chuyện ngay với Susi, thiên thần nhỏ hợp với em quá.

Bất chấp hào quang người mẹ tỏa sáng từ Susi, Heinz chỉ muốn đưa con cu của mình ngay tại chỗ vào tư thế xuất phát.

Heinz hơi vội vàng có cảm xúc của tay đua công thức 1 trước lúc xuất phát.

Brigitte lại nổi cảm phẫn. kỳ thi thợ cả, doanh nghiệp tương lai, khoản tiền tiết kiệm của bố mẹ chồng, dường như tất cả lại lùi xa, dường như Heinz lại tập trung hoàn toàn cảm giác của vận động viên trượt tuyết khi xuất phát vào Susi, cảm giác mà gã chẳng bao giờ có với Brigitte.

Susi sắm vai mẹ tuyệt vời như thế, làm mẹ thực sự chắc còn tuyệt đến đâu.

Susi xuất thân từ tầng lớp khác hẳn. Heinz được sinh ra để vượt mặt những tầng lớp sang trọng như thế.

Nếu có một người thích hợp với nhiệm vụ khó nhọc này thì đó là Heinz.

Cả Susi hôm nay cũng không hiểu chiến như mọi khi.

Không có nhóm múa dân tộc nào bị giải thể mà ta phải phản đối, không có câu lạc bộ tranh luận nào để ta phát biểu ý kiến, không có cuộc biểu tình nào để ta tham gia.

Susi kể là đứa trẻ trong xe chưa biết tí gì về những chuyện ấy, và cô quyết giữ nó tránh xa mọi thứ xấu xa.

Còn Brigitte thì ngập đến cổ trong vũng xấu xa.

Cứt thì không đẹp được rồi.

Susi cho Brigitte biết mấy mẹo nội trợ, cả mẹo dạy con nữa, cô dùng những thuật ngữ tâm lý học chuyên môn lạ tai mà Brigitte không hiểu.

Dù vậy, Brigitte nghĩ rằng mình có lẽ vẫn là một người mẹ tốt hơn Susi. đồng thời Susi đã thêm là cô còn quá trẻ để có con, nhưng chỉ một người duy nhất nào đó sẽ đánh bật ý tưởng ngớ ngẩn ấy khỏi đầu cô, và bấp chập tuổi hoa niên sẽ chọn cô đưa vào ngạch làm mẹ.

Lúc đó cô sẽ trả lời ĐỒNG Ý.

Chính xác từng lời Susi là: có thể ai đó sẽ đánh bật ý tưởng ấy khỏi đầu mình.

Brigitte không hiểu lắm những lời Susi nói.

Nhưng Brigitte hiểu Heinz muốn sắm vai người duy nhất kia và Susi sắm vai vật sở hữu của gã. Mà cô, Brigitte, thì lại đang là vật sở hữu của Heinz.

Ơn chúa, Susi không chấp nhận lời mời này, vì cô chưa biết là một doanh nghiệp riêng có thể có ý nghĩa gì.

Có nghĩa là Susi chưa biết thế nào là người đàn ông chính cống, và anh ta nom ra sao: như Heinz.

Heinz lịch thiệp dắt con chó cho Susi. sức đôi chap một kèm với lịch thiệp.

Nhờ đó Heinz tạo ra giữa mình và Susi một mối liên kết quá kiên cố và bền vững với Brigitte.

Bị những nhân vật sáng lấp lánh đẩy tới bờ vực, Brigitte vẽ ra một cảnh tượng trong cái đầu tăm tối thiếu giáo dục của mình: hôm nay cô sẽ quét cứt trong bồn vệ sinh bằng tóc Heinz. cô sẽ nhúng hẳn đầu gã vào đấy.

Thế mà hôm nay lại là một thời điểm thuận tiện và quần áo thì mới. Nếu hôm nay không thành công thì sẽ chẳng bao giờ. hôm nay hay chẳng bao giờ nữa.

Nếu Brigitte hiến cho gã một kẻ nổi dãi bằng xương bằng thịt thì Susi và đứa cháu sẽ chẳng cạnh tranh nổi. Lúc đó Heinz sẽ biết phân biệt giữa đứa con thật và con ảo, giữa giọt máu của chính gã và cháu của Susi.

Nói là làm.

Mãi mới về đến nhà. Heinz, em yêu anh quá đi mất, Brigitte nói giọng đều đều. tóc cô lấp lánh đỏ trong nắng, đó là nhờ thuốc nhuộm tóc. trong búi của Heinz từ lâu đã có thêm muốn phải được giải quyết hôm nay.

Cởi khuy và vào trong Brigitte chỉ là việc làm trong nháy mắt.

Và hôm nay chúng ta có thể thông báo rằng rốt cuộc đã có tia chớp phóng giữa hai người trẻ tuổi ấy, vài tuần nữa sẽ nhận ra.

Và thế là rốt cuộc số phận cũng đã bắt đầu. rốt cuộc có chút ánh sáng của Heinz tỏa sang Brigitte.

Hôm nay Heinz đã làm cho Brigitte một đứa con, xin chúc mừng.

Và thế là Brigitte sẽ không phải khép đời mình trong lạnh lẽo và cô liêu như đáng lẽ cô suýt phải chịu.

Sự lên ngôi của Brigitte là kết quả của công việc tỉ mỉ nhọc nhằn. Brigitte đã giành được chiến thắng trong cuộc chiến giữa hai giới.

Ở cửa hàng, nhất định Brigitte sẽ là một nhân lực hoàn hảo và người bán hàng chính chu.

Hạnh phúc của Brigitte không phải ngẫu nhiên đến, mà cô đã khổ nhọc vật lộn giành được.

Brigitte từng tin là có một cuộc đời khác ngoài cuộc đời bên băng chuyền, và cô có lý: có một cuộc đời khác với cuộc đời bên băng chuyền, đó là Heinz.

Có ý chí sẽ tìm ra đường.

Brigitte đã tìm ra đường. ơn chúa đã cho Brigitte khỏe mạnh chứ không vô sinh, nếu không thì cuối cùng cũng xôi hỏng bỏng không.

Cơ thể Brigitte ngoan quá, kẻ chiến thắng tên là khả năng sinh đẻ, cụ thể là dạ con và ống dẫn trứng.

Có thể Susi cũng có những bộ phận ấy, nhưng cô phải chứng minh đã.

Ít nhất thì bây giờ Brigitte đang thắng thế.

Tiến lên Brigitte, hãy tiến tới công việc để đãi và công việc trong cửa hàng điện!

Các bạn có dạ con không? hy vọng là có! Trong ví dụ Brigitte chúng ta thấy cô không để bộ phận nữ giới quan trọng này thoái hóa bên băng chuyền, mà biết phát triển rực rỡ công năng sử dụng của nó nhờ Heinz.

Kết thúc tốt nghĩa là mọi sự đều tốt.

28. Chương 28: Cái Chết Của Lão Hen Lại Được Việc

Sở dĩ cuộc trò chuyện giữa bà cô thành phố và bà cô nhà quê đâm hoa kết trái - tựa như quan hệ tình dục giữa Erich và Paula đâm hoa kết trái vậy - là lão Hen đột ngột lăn ra nghèo. bỗng dưng lão Hen nằm trong lớp đất tối đen của bãi tha ma, ở đấy thì lão chẳng còn ra lệnh gì cho ai được nữa.

Ngược lại thì bà mẹ của Erich cảm nhận xung quanh mình một điều hoàn toàn ngược lại, nghĩa là một khoảng trống không tưởng tượng nổi đột ngột xuất hiện, một khoảng không còn bị những mệnh lệnh vang vang của cự công chức nào xuyên thủng.

Bà mẹ đặt bộ xương biến dạng của mình lên cái ghế bành và chỉ thỉnh thoảng giật giật như con chó săn, tưởng như từ đâu đó vang lên tiếng giao việc, yêu cầu, ra lệnh, nhưng sẽ chẳng bao giờ có tiếng gì nữa.

Cả tiếng phì phò, hít hà và khò khè cũng biến mất im lặng hẳn.

Không có tiếng động nào vang lên và vọng lại từ trong phòng khách kiêm bếp.

Thế là chỉ từ hôm nay qua ngày mai là người ta bước vào một cuộc đời trống trải, trong khi xác lão Hen vừa được đưa đến nơi yên nghỉ cuối cùng.

Với sự thịnh nộ cuồng dại, bà mẹ lao vào chuẩn bị mai táng, dường như một lần nữa muốn làm mọi việc cho cái mục đích chính đáng duy nhất: lão Hen. rồi kết thúc và yên lặng.

Bà ngoại Erich vẫn sống. bà đã tống mẹ Erich lúc còn chưa đầy 14 tuổi đến với công việc và con cu ngỗng lên đầu tiên trong đời. giờ thì mẹ trả thù bà đâu ra đó.

Bản thân bà mới 12 tuổi đã bị tống đến với công việc và con cu ngỗng lên đầu tiên tình cờ ghé qua, chuyện ấy thì dân làng có trí nhớ kém đã quên từ lâu. chỉ có bà còn nhớ, nhưng ai thèm lắng nghe bà nữa.

Hành hạ bà mẹ lúc không còn chồng để phục vụ nữa thì ít nhất cũng vui hơn là chẳng có việc gì làm. những từ ngữ thậm tệ và câu rủa chết đi cho rồi vang lên vào tận trong núi.

Giữa lúc bà ngoại đang khóc ngằn ngặt bởi con gái vừa thành quả phụ của lão Hen khuât núi thì bà cô thành phố ập đến. Chúng ta nhớ lại, bà này muốn gỡ Erich ra khỏi tổ ấm gia đình để gắn vào Paula. Bà ta nói đại loại là thiên thần tội nghiệp kia phải lớn lên mà thiếu bố, chẳng lẽ các con chị phần lớn là thiếu bố chưa đủ hay sao? Đứa bé cần bố cũng như nó cần mẹ, trẻ con cần bàn tay cứng rắn của bố cũng giống như bàn tay mềm mại của mẹ trẻ con cần cả bố lẫn mẹ ở với nhau chứ không xa nhau, Như thế có lợi cho trẻ con hơn, tất nhiên Paula sai sót và ngu xuẩn nhưng nó còn trẻ người non dạ, chị cũng đã có lúc trẻ chứ và con bé Paula trong tương lai sẽ xử sự tử tế và không làm gì sai sót cả.

Với lại thằng Erich đâu có vô tội, làm chuyện đó thì phải có hai người, mặc dù đàn ông bị áp lực hơn nên vì vậy cũng không nên trách nó nhiều.

Nhưng đàn ông thì một mình xoay sở thế nào cũng xong, trong khi đàn bà, Paula với đứa con không dễ gì xoay sở được, và nó cũng cần ăn đòn của Erich, thỉnh thoảng nó cũng cần bàn tay cứng rắn của đàn ông.

Và đứa bé cần bố: Erich.

Ai biết được Erich liệu có đúng là bố đứa bé không, bà mẹ thịnh nộ trả lời cay độc. Đàn bà ngủ được với một thằng đàn ông thì lúc cần lên cũng ngủ với nhiều thằng được. Ai biết được, có thể thằng Erich nhà tôi chẳng phải là bố, ai biết được.

Sau cú hạ nhục thường tình này là sự im lặng thường tình. Bà cô thành phố vô tội hóa ra cũng bị lây chút nhục nhã của Paula. Paula vì vậy sẽ được ăn một cái bạt tai trời giáng, bà cô hạ quyết tâm sắt đá.

Nhưng sắp có tiếng chuông đám cưới ngân nga!

Nhưng sắp có tiếng chuông đám cưới ngân nga!

Coong coong, coong coong.

Mẹ Erich cắn răng xô các rào cản, song thay vì bức tường bê tông (lão Hen) như mọi khi thì bây giờ mọi thứ mềm như bún và ngã rạp ra, quả là một chuyện mới mẻ mà ở lứa tuổi này người ta không sao chịu đựng nổi. bỗng dưng rơi vào thế được người khác cầu xin, bỗng dưng được ban phát, bỗng dưng được lên vị trí cao hơn kẻ thấp hèn đến xin xỏ-bà mẹ vốn sống trong vòng kỷ luật bối rối vô cùng.

Một người chết rồi, còn ai nữa? chẳng còn ai cả.

Bà mẹ nói, chia tay với một người thì khó thật đấy, người ta phải rất có sức mới gánh chịu được. bà mẹ đủ sức, bà xách hai thùng tôn đựng nước nóng cứ như không, dù cho bà chỉ là bộ xương.

Ai chỉ cần chịu đựng được lão Hen một phần nhỏ thời gian mà bà chịu đựng lão Hen, người đó có sức mạnh.

Lấy ai để bà ghét bây giờ, khi tất cả đi khỏi nhà này?

trả lời: chỉ còn bà ngoại ở lại để bà ghét, thậm chí bà ngoại đã lên hàng cụ cố rồi.

Mọi thứ căm ghét đổ lên đầu bà ngoại!

Đền pha bột lên.

Bà cô thành phố cầu khẩn kiểu thành phố bằng giọng họa báo mà bà rất rành, bà mẹ hãy làm cho hai đứa trẻ hạnh phúc.

Chị đồng ý đi, hãy để con tạo thẳng thê và đi con đường của con tạo, mọi việc rồi sẽ tự nó đâu vào đấy. bà nói vậy.

Mẹ Erich đang bối rối rồi cuộc cũng mở lòng mình với con tạo. Bà né sang một bên để con tạo lao vào. Nó kia kia! Làm đám cưới được rồi.

Sẽ có một đám cưới trắng hoành tráng.

Có khi Erich nên bỏ tất rượu chè, bà cô thành phố mù quáng khuyên can, và thế là đi trật đường hoàn toàn.

Sẽ có một đám cưới trắng hoành tráng.

Erich ù lì gặt đầu, với gã thì thế nào cũng được.

Hoặc là gã phải nộp tiền cho bố, trừ khoản tiền cho bia rượu và xe máy, hoặc là gã nộp một ít cho Paula và đứa con hoang.

Đây không phải chuyện quê hương.

Đây không phải chuyện tình, ngay cả khi trông có vẻ thế.

Mặc dù hoạt động trông cứ tưởng chuyện kể về quê hương và tình yêu, nhưng chuyện này không kể về quê hương và tình yêu.

Chủ đề chuyện này là Paula.

Erich nắm quyền quyết định về chủ đề Paula, những người khác nắm quyền về sức lao động của Erich cho đến khi gan ruột thối ra dẫn đến chết non mà bia rượu cũng góp phần.

Erich nắm quyền quyết định cuộc sống của Paula và con gái Susanne.

Tạm thời đôi trẻ sống ở nhà bố mẹ Paula, họ nhường cho đôi trẻ một phòng, họ vui mừng là lời được đôi trẻ về chứ không chỉ mình Paula và Susanne.

Một bữa cô gái thì thảo, chúng mình sắp thành bộ tứ rồi, chứ không phải là ba người nữa đâu! chúng mình sắp có căn hộ riêng hay nhà riêng, sắp rồi.

Và sắp có tiền tiết kiệm, bây giờ thì chưa. Bây giờ chúng mình chỉ có chúng mình và tình yêu của chúng mình.

Và sự vui sướng của chúng mình. với tình yêu và vui sướng chúng mình sẽ bắt tay vào việc. như thế kết quả vui vẻ và đáng yêu.

Từ lâu Paula đã dùng hết tình yêu và vui sướng của mình, hay những thứ mà cô cho là tình yêu và vui sướng.

Erich chưa từng biết đến tình yêu và vui sướng.

Erich chỉ biết đến công việc của mình, và gã thấy công việc không đáng yêu mà cũng chẳng vui.

Susanne có cả hai. và hai bàn tay. hai bàn tay có sức mạnh mà dấu vết của nó sắp tới sẽ để lại trên thân thể cô. cho đến khi một bàn tay mạnh hơn chạm vào cô, tay một gã peter hay willy nào đó, chắc chắn không phải bàn tay của chúa.

Rồi chúa cũng sẽ tự tay kết nối và ban phước cho đôi vợ chồng trẻ đã tự ban cho mình một đứa bé. song trước đó phải đến nhà ông linh mục học lớp giảng về cuộc sống vợ chồng của nhà thờ thiên chúa, nhưng một ngày nào đó chuyện ấy rồi cũng quên đi.

Một ngày nào đó thông lọng sẽ siết lại.

Chúng ta chuẩn bị miêu tả một đám cưới huy hoàng để câu chuyện đừng kém vui quá.

Ta không nên chỉ kể những chuyện tiêu cực và kém vui.

Các nhân vật chính cảm thấy hồi hộp.

Tiếc rằng các nhân vật chính hầu như không còn khả năng cảm thụ niềm vui. con cú già không thể trở thành con công được nữa.

Nhưng Paula vẫn giữ được niềm lạc quan của mình.

Paula hàm ơn như một con chó. thật thảm thương khi nhìn thấy Paula phải hàm ơn. hàm ơn dập tắt niềm vui.

Paula cũng nhẹ người.

Về nguyên tắc là cô chuẩn bị tinh thần cho lần sinh hạ tới.

Việc chuẩn bị đám cưới bắt đầu.

Erich thấy đứa bé dễ thương. Nhưng gã là đàn ông và về bản năng không thể cảm thấy gì ở những đứa trẻ nhỏ, Paula giải thích. Paula vui quá vui quá.

Cô hôn hít đứa con trước mặt mọi người một cách say mê, người mẹ được làm và nên làm thế.

Erich yêu động cơ và rượu.

Paula yêu người chồng tương lai của mình và con mình và ngôi nhà tương lai riêng của mình.

Mọi việc sẽ ổn!

Ở phòng bên cũng nghe tiếng Paula hôn.

Mọi việc sẽ ổn!

29. Chương 29: Dạ Con Của Brigitte

Rồi đến lúc cô bắt đầu hân hoan phát triển, và cái chưa hình thành bên trong cô hân hoan phát triển theo.

Khi lần đầu tiên thấy buồn nôn vào lúc sáng sớm, cô biết ngày đó không xa nữa. chuyện cô buồn nôn không thể có nguyên nhân nào khác.

Brigitte nhổ miếng nôn vào bồn cầu. sau đó, như một con người mới, mới sinh ra, Brigitte đến với những cái nịt vú của mình, nhờ sinh đẻ cô sẽ có dịp trở thành con người mới sinh ra. đời cô sẽ có thêm một lần lên cấp nữa.

Bây giờ mọi chuyện mới dễ chịu làm sao.

Thiên nhiên đã căng lên một màn bí mật xung quanh sự hình thành và tàn lụi. Brigitte sắp hiểu ra điều bí mật ấy.

Hình thành và tàn lụi, nói rõ hơn: đứa bé của Brigitte sẽ hình thành, vợ chồng nhà lái xe đường dài hy vọng sẽ tàn lụi càng nhanh càng tốt, nếu không thì họ còn phải vất vả đợi lâu trong nhà dưỡng lão, vì tuổi già phải nhường chỗ cho tuổi trẻ và nghị lực. chỉ có điều vợ chồng nhà lái xe đường dài chưa biết đến số phận đáng ngại của mình.

Ngoài ra, tốt nhất là ông thợ cả của Heinz cũng phải tàn lụi và chiều trời càng nhanh càng tốt, vì Heinz đã học nghề xong ở cái xưởng nhỏ của ông ta và cần cơ hội.

Heinz kia kìa, người nối nghiệp tương lai. Ông thợ cả không con cái có mắt như mù hay sao ấy nhỉ? Hy vọng của Heinz ngày càng dâng cao, lên nữa nào!

Gia đình bé nhỏ của ông thợ cả sẽ làm cho ông chết thanh thản hơn, có thể thì sắp tới Heinz mới tự lập được, còn phải hiện đại hóa, tân trang, sơn vôi và mở rộng tử tế.

Nghĩa là ông già phải nhường chỗ cho anh trẻ, và những gì cho đến giờ vẫn vô dụng gà gặt trong bụng Brigitte nhường chỗ cho một thứ mới hơn, tốt hơn, đẹp hơn.

Đứa nhỏ sẽ chiếm một vị trí quan trọng: thừa kế doanh nghiệp! Brigitte sẽ chiếm một vị trí quan trọng thứ nhì: nhân công trong doanh nghiệp và ở nhà.

Cho đến giờ Brigitte chỉ có một vị trí không quan trọng: nhân công trong xưởng may đồ lót. thấp hơn một bậc, không, thấp hơn nhiều bậc.

Nhưng rồi ngày đó đã tới, ngày Brigitte thú nhận với Heinz bí mật của cô.

Đó là chuyện Heinz vẫn lo từ lâu, nhưng giờ thì không trốn tránh được rồi. một người có tư cách thì không trốn tránh nghĩa vụ.

trước khi trả tiền nuôi con, tối thiểu con cũng muốn mẹ góp công cho doanh nghiệp, gã tự cao tự đại nói với gia đình mình, và họ thất kinh bấu lấy nhau như trong cơn cuồng phong.

Một ảo tưởng mang tên Susi rút xuống từ ông bố lái xe đường dài.

Sắp tới quả sẽ rút từ trên cây xuống, và bố mẹ sẽ phải rời khỏi nhà để nhường chỗ cho thế hệ sau. số tiết kiệm của họ ở lại đây.

Ông bố đau đĩa đệm và đau tim. về già ông chợt có thêm một chứng đau thứ hai nữa.

Nhưng: lại một lần nữa giới kinh doanh văn hóa (Susi) không kết nghĩa anh em.

Giới kinh doanh của Heinz đứng một mình.

Bà mẹ cũng từng có những kế hoạch văn hóa mà bây giờ bà phải bỏ đi. hai đứa lẽ ra đẹp đôi biết bao, Susi trong bộ áo trắng như tuyết, còn Heinz của bà bận đồ đen như mực! còn có sự tương phản nào tương phản hơn nữa!

Liệu có gì vừa đối nghịch lại vừa đồng nhất như thế? hay đáng lẽ phải như thế?

Rồi còn những đứa con, chúng sẽ được mẹ giúp làm bài tập, để sau này học làm kinh doanh từ những bước đi chập chững.....

Sự thể lại không thế. Brigitte không tương phản với Heinz, Brigitte giống Heinz, chỉ thấp hơn nhiều bậc.

Đại khái làm một người tầm tầm.

Với Heinz, việc Brigitte có mang là một áp lực mà nói cho cùng thì cũng có thể có lợi.

Họ sẽ cưới nhau.

Brigitte tung tăng như trên mây và tin rằng thể trạng ấy biến cô thành người đặc biệt, phải được nường nhẹ.

Băng chuyền đồ lót của Brigitte sắp chạy xong. một hạnh phúc lớn, không nói nên lời.

Những chiếc áo len nhỏ mềm mại quần lầy bàn tay người mẹ của Brigitte, thay vì đăng-ten nylon cứng quèo. trong lòng Brigitte dâng lên niềm kiêu hãnh vì thành tích của mình.

Cô đã trải qua quá trình từ một sinh vật dở dang trung tính thành một sinh vật giống cái.

Ông thợ cả già của Heinz cũng vui sướng chờ đứa bé như một lão lẩm cẩm. ông nói, thế là tốt, giờ sẽ lại có dòng máu tươi trẻ tinh khôi, chẳng nói gì về việc trao lại doanh nghiệp, con lừa khộm.

Ông thợ cả già không để ai nghi ngờ rằng ở đây ông đang và sẽ vẫn là ông chủ.

Heinz không để Brigitte nghi ngờ rằng ở nhà ai là ông chủ. Brigitte sướng quá, rốt cuộc cô đã có chủ. khi đã lâu không có chủ thì ta nhẹ cả người khi kiếm được ông chủ tử tế.

Mẹ Heinz vui sướng chờ đứa cháu. Bà u mê đan hết thứ này sang thứ khác như một con rồ. bà biết đan mà. bà biết đan mà không cần học. vì bà cũng có học hành gì đâu.

Bố Heinz tuy cũng lầy bầy, như các ông bố già trong phim hay trong tivi, nhưng ông không hẩn nghiêm trọng như trong phim hay trong tivi.

Brigitte giữ gìn bụng mình, bụng được nâng niu thì cô cũng được nâng niu cùng. dễ chịu quá.

Susi cũng chúc phúc. Susi thân mật chúc hạnh phúc.

Heinz và Brigitte cảm ơn. Brigitte nói chúng tôi sắp kết hôn, trước khi người ngoài nhìn thấy gì.

Bây giờ tôi phải giữ mình và tỉnh tâm chuẩn bị đón đứa nhỏ. Brigitte nghe ngóng trong người, nơi cô chẳng nghe thấy tiếng vọng nào.

Susi nói, cô chẳng bao giờ muốn có con, nghĩa là sau này chắc chắn cô muốn, khi cô đã già dặn hơn và trừ được nạn đói trên thế giới, chuyện con cái thì cô gượng đã, vì trước tiên cô muốn quan sát thế giới và nạn đói đã, chứ bây giờ thì cô còn trẻ quá. Một khi đã ngấm xong thế giới rồi, có thể cô sẽ làm nhân viên hồ

trợ phát triển một năm, đi tới một trong những vùng tắm tối của thế giới này. Rồi sau đó có thể cô sẽ lập gia đình khi chọn được người vừa ý, và khi chọn được người vừa ý thì cô cũng muốn sinh con.

Susi đợi tình yêu lớn, cô hãy còn tin rằng (hơi mỉm cười) có tình yêu lớn.

Cái mà Susi không nói ra nhưng nghĩ trong đầu là một chàng trí thức, và, nếu nếu chàng hiện ra ngay nơi chân trời thì chàng sẽ thấy vòng tay, trái tim và cái hăm của Susi mở toang hoang ra đón chàng.

Tạm thời Susi chưa sẵn sàng, vẫn kín đáo, như một cô bé con và nút kín. Cô vẫn đợi một người đến mở cô ra như một đóa hoa anh túc, ngô đồng hay hướng dương.

Với một bó hoa hồng đầy hoa hồng.

Susi còn nói, chỉ là phụ nữ thôi chưa đủ, người ta phải biết sử dụng những tố chất của phụ nữ đúng mục đích của nó: chăm sóc và nâng niu, và tương trợ theo hết nghĩa của từ này.

Susi biểu không Brigitte những lời khuyên miễn phí về cuộc sống mới. Heinz bồi thêm vào đó những câu pha trò bóng gió quen thuộc về hoàn cảnh mới khá tù túng và kiểm chế của gã, với cái kiêu cù nách thô thiển của gã. Susi nhăn mặt khiếp đảm vì Heinz tục tĩu quá. Heinz cảm thấy mình đàn ông hơn bao giờ hết, cũng đúng thôi.

Brigitte vui tươi lôi Heinz khỏi Susi, mối nguy hiểm rình rập nay đã bị xóa sổ. cô vui tươi nhắc nhở rằng Heinz sắp làm chồng và chủ gia đình rồi. Quên chuyện gái gú đi nhé. Cả hai vui tươi hướng về đám cưới. Susi vui tươi nghĩ, hẳn cứ tin chắc là vợ được mình, trong khi phải người tử tế hơn nhiều mới vợ được mình.

Brigitte vui tươi nghĩ, giờ thì TA chứ không phải con Susi kia vợ được thứ tử tế nhất.

Gia đình vui tươi nói bóng gió về cái bụng to và dây thừng trói chân. hôm nay ai cũng vui tươi. Và tối nay có show ca nhạc vui tươi của Peter Alexander.

30. Chương 30: Đám Cưới

Hôm nay ngày ngóng đợi rốt cuộc đã đến. trời xanh rực rỡ đón chào ngày ngóng đợi từ lâu.

Hôm nay ngày ngóng đợi rốt cuộc đã đến. trời xanh rực rỡ đón chào ngày ngóng đợi từ lâu.

Brigitte mặc chiếc áo dài chấm đất mà bà thợ may cắt riêng cho cô.

Paula mặc chiếc áo dài chấm đất mà bà thợ may, giáo viên dạy may của cô ngày xưa, cắt riêng cho cô.

Brigitte ôm một bó hoa hồng bạch.

Heinz mặc complet đen và thắt nơ.

Erich mặc complet mới màu đen và thắt cà vạt đẹp.

Heinz luôn mồm kể những chuyện tiểu lâm ngu xuẩn về sự tự do đã mất của gã.

Người ta kể nhiều chuyện tiểu lâm về sự tự do đã mất của Erich.

Heinz nói về doanh nghiệp tương lai của gã và được Brigitte hỗ trợ, cô đặt tay mình lên tay gã như khẳng định sở hữu.

Erich nghĩ về động cơ của gã, Paula nghĩ mình thế là lại một lần thoát nạn.

Brigitte nghĩ, thỉnh thoảng cô cũng sẽ giương vây lên, nhưng nói chung Heinz bao giờ chả có lý, và cô sẽ làm đúng lời gã nói.

Paula nghĩ, từ giờ trở đi cô chỉ làm đúng lời Erich nói với cô.

Brigitte rất cuộc đã tìm thấy sự bổ sung thật sự cho đời mình: một bạn đời khi vui cũng như lúc buồn.
Paula rất cuộc đã tìm thấy sự bổ sung thật sự cho đời mình: một bạn đời khi vui cũng như lúc buồn.

Có nhiều họ hàng của Heinz và Brigitte đến dự.

Có nhiều họ hàng của Erich và Paula đến dự.

Đám cưới của Heinz và Brigitte rất xúc động và trang trọng.

Đám cưới của Erich và Paula rất xúc động và trang trọng.

Brigitte rất hạnh phúc.

Paula rất hạnh phúc.

Brigitte đã toại nguyện.

Paula đã toại nguyện.

Brigitte đã có mang và cô sắp sửa đẻ con.

Paula đã có con rồi. cô đẻ nó một dạo rồi. nhưng hôm nay con cô phải ở nhà.

Bây giờ Heinz là ông chủ trong nhà, như gã vui vẻ nói.

Bây giờ Erich là ông chủ trong nhà, như gã không diễn đạt nổi thành lời, như người khác mớm cho gã.

Heinz uống vài ly rượu vang, phớn hăn lên và nói rằng gã là ông chủ trong nhà, và hai ông bà cô có thể nghèo là vừa, nhưng gã diễn đạt tế nhị hơn. hai ông bà cô là những kẻ bất hạnh đầu tiên trong đám cưới vui sướng này.

Erich hôm nay lại nốc say bí tỉ và không nói nổi một câu nào nữa. tuy vậy Paula vẫn là kẻ hạnh phúc trong đám cưới vui sướng này.

Bố mẹ Heinz vừa trang trải lễ cưới vừa lâu bầu nói cạnh nói khỏe, mẹ Brigitte góp thêm một ít, nhưng quá ít, bố mẹ Heinz nói cạnh nói khỏe về xuất thân của Brigitte.

Bố mẹ Paula sung sướng trang trải lễ cưới. giờ thì không ai được phép khinh rẻ cô nữa.

Sau đó khiêu vũ.

Sau đó khiêu vũ.

Ở cả hai đám cưới.

Mục đích của bữa tiệc là một cô và một cậu rất cục về nhà.

Brigitte và Heinz sẽ ở trong căn nhà vườn nho nhỏ của bố mẹ Heinz, cho đến khi họ tổng khởi được bố mẹ Heinz khỏi nhà và mở rộng, trang hoàng cửa hiệu.

Paula và Erich sẽ được bố mẹ Paula cho một phòng nhỏ, cho đến khi họ mua được một căn hộ nhỏ hoặc thậm chí xây được nhà!

Với Brigitte và Heinz thì bây giờ phải dành dụm và dành dụm, vì gây dựng một gia đình đâu có rẻ!

Với Erich thì bây giờ phải dành dụm và dành dụm, vì gây dựng một gia đình đâu có rẻ!

Hai vợ chồng cô phải tiết kiệm tiền của chồng mình.

Heinz và Brigitte sẽ đạt mục đích.

Erich và Paula sẽ không đạt mục đích.

Thợ điện kiếm được lắm tiền.

Thợ rừng kiếm được ít tiền.

Erich uống.

Heinz ít uống, và uống vừa phải.

Erich tiêu gần hết tiền cho rượu bia.

Heinz không tiêu tiền cho rượu, vì gã có kỳ vọng và đầu óc.

Brigitte và Heinz mất tay đến nỗi sắp tới họ sẽ tổng được bố mẹ cả hai bên ra đường.

Brigitte và Heinz thành công đến nỗi họ sắp được một chú nhóc: harald.

Erich và Paula lận đận một năm sau họ sẽ có thêm một chú nhóc: karl.

Nhưng hiện giờ thì chúng ta hãy vô tư khiêu vũ ở đám cưới của Brigitte và Heinz cái đã.

Nhưng hiện giờ thì chúng ta hãy vô tư khiêu vũ ở đám cưới của Paula và Erich cái đã.

Và tận hưởng ngày vui.

Và tận hưởng ngày vui.

Paula đã buộc số mệnh mình vào Erich, việc đó rồi sẽ nặng như hòn đá buộc vào cổ cô.

Brigitte đã buộc số mệnh mình vào Heinz, việc đó đúng và sẽ đem lại cho cô một cửa hàng riêng và một chiếc ô tô đẹp.

Paula tình cờ gặp rủi và cô sẽ xuống dốc tột tệ.

Brigitte tình cờ gặp may và cô sẽ lên như điều.

Để được thế, Brigitte đã đầu tư toàn bộ sức lực cơ bắp cũng như tinh thần của mình.

Để bị thế, Paula đã đầu tư toàn bộ sức lực cơ bắp cũng như tinh thần của mình.

Hạnh phúc và thành công mỉm cười với Brigitte.

Hạnh phúc và thành công không mỉm cười với Paula.

Niềm hạnh phúc của Brigitte là do sự tình cờ đã hướng về cô.

Niềm bất hạnh của Paula là do sự tình cờ quay lưng lại với cô.

Nghề Erich không có tương lai, nhưng có một hiện tại vững chắc.

Heinz biết cuộc sống kinh tế đòi hỏi gì.

Erich chẳng hề biết cuộc sống kinh tế đòi hỏi gì. Erich biết cuộc đua giành giải grand prix đòi hỏi gì: ô tô tốc độ.

Heinz biết mình biết gì, Heinz biết Brigitte chẳng biết gì. Heinz biết chế ngự được cô vợ không biết gì của mình.

Erich chẳng biết gì. mặc dù vậy Erich chế ngự hoàn toàn vợ mình, và gã sẽ tận dụng điều đó.

Mơ ước của Brigitte và Heinz giống hệt như mơ ước của Paula.

Erich chẳng mơ ước gì ngoài động cơ. nhưng Erich còn có rượu.

Ước mơ của Brigitte và Heinz rồi sẽ được toại nguyện.

Ước mơ của Paula rồi sẽ không được toại nguyện.

Erich cũng không thi được bằng lái xe, chuyện đó làm gã choáng, nhưng biết đâu sẽ tăng tuổi thọ cho gã.

Vậy là mỗi người trong bộ tứ hạnh phúc hôm nay sẽ có số mệnh riêng của mình.

Nói cho cùng, của cải sinh ra nghĩa vụ.

Không có của cải thì cũng chẳng có nghĩa vụ.

Nhưng không phải vì thế mà gánh nặng của Paula nhẹ bớt đi.

Hôm nay có hai người không của cải và hai người tràn trề tương lai cưới nhau.

31. Chương 31: Ra Nhà Mới

(một cặp bố mẹ vừa biết tự lập)

Năm nọ nối tiếp năm kia trôi đi, và trẻ con thành người lớn.

Heinz tiến triển như gã vẫn mong ước, gã tiến triển thành một doanh nhân số dách, biết chỗ nào là vị trí của mình và biết ở đó nên làm gì. Vợ gã bán đồ điện trong cửa hàng. Để được thể họ cần cù dành dụm, làm việc và vay tín dụng. Để được thể họ làm việc nhiều hơn, dành dụm nhiều hơn và vay tín dụng nhiều hơn. Họ cần cù làm việc và dành dụm.

Mọi việc diễn ra đúng như Brigitte vẫn mong ước và tưởng tượng ra. Họ có một đứa con kháu khỉnh và đứa thứ hai đã sắp đẻ. Họ còn thiếu gì nữa đâu cơ chứ? Chẳng có gì còn thiếu để họ không được mãn nguyện cả, nhưng không, gươm đã nào, họ còn thiếu một thứ: giá mà căn nhà mới choàng lộn của họ bớt chật chội chút nữa.

Và còn một thứ nữa mà họ tha thiết ước mong: mọi thứ ngày càng nhiều lên và ngày càng sinh sôi nảy nở. và thế là mọi thứ ngày càng nhiều lên và ngày càng sinh sôi nảy nở.

Rồi một hôm, nó cũng đến. nó là cái ngày mà họ mỗi mắt chờ mong: tán lá trong vườn đã nhuộm màu thu sắc sỡ, cúc tây và thược dược đã trở bông, vàng dương mai vàng những trái lê táo sắp chín trên cành, chim chóc đã bay về phương nam để trú lại đó một thời gian, và đó là lúc ông bà bố của Heinz đã đứng đó sẵn sàng với hòm xiềng gối bọc để dọn khỏi nhà, họ đứng trước cửa căn nhà coi rộng thêm của họ, nơi họ đã từng ấy năm rông kể vai sát cánh hạnh phúc bên nhau, nơi họ nuôi nấng thành cu Heinz thành một người trưởng thành chăm chỉ, họ biến nó thành một người tự lập để nó thành một doanh nhân tự lập, nơi cho đến tận giờ họ gieo hạt và gặt mùa, luôn gieo nhiều hơn gặt, thêm vào đó họ thấy cả bốn mùa đến rồi đi, nhận thư và viết thiệp giáng sinh, và trải qua nhiều giờ khoan khoái trước màn vô tuyến cùng vại bia.

Hai ông bà già đã đứng đó xác xơ trong gió, dời chuyển vào căn hộ một phòng nhỏ bé nhưng vô cảm, nhường chỗ cho bọn trẻ, chủ nhân hiện tại của cả thế giới và trong đó dĩ nhiên có cả ngôi nhà đã được hoàn thiện và coi rộng. hãy tiến vào căn hộ một phòng, đó là tiền sảnh của nhà dưỡng lão. nào chia tay đi thôi, người đi người ở người vẫy tay, chúng con phải đi đây.

Bé đứa cháu yêu lần nữa, ôm hôn thẳng cu lần nữa, lườm đứa con dâu bằng con mắt dè bii lần nữa, ngắm nghĩa giang sơn riêng ngày xưa với ánh mắt biệt ly lần nữa, mảnh vườn và rặng cây sơn cước, hàng thông và luống hồng. Bọn trẻ vốn không quen làm vườn sẽ làm gì, chúng sẽ bỏ hoang hay chăm sóc vườn cây như ông bố lái xe đường dài kẹ cho đau mỗi chưa bao giờ sao nhãng? Ông bố yêu, có đúng là mắt ông ứ lệ và mép ứ nước dãi phải dấu diêm và ý tứ quệt đi? bà mẹ yêu, có đúng là bà quặn cả tim gan?

Không, không nên để lũ trẻ nhìn thấy chuyện ấy, hãy để chúng thoải mái xây dựng cuộc đời như chúng muốn, bọn già chúng tao không muốn làm vướng chân chúng mày!

Chỉ có con Brigitte làm hư thằng Heinz nhà mình. Không có nó thì hôm nay chúng mình vẫn ở đây và trồng cây, làm đất, gieo và gặt. Có con Brigitte thì chúng mình bị dứt khỏi đứa cháu yêu, niềm vui và kiêu hãnh của tuổi già.

Nhưng ông bà sẽ luôn đến thăm cháu, Harald yêu ạ! cháu có vui khi ông bà đến thăm không? Và Harald rạng rỡ đáp vâng ạ và ông bà lúc nào cũng đem theo quà chứ? bà cảm động hứa với cháu chuyện quà cáp, bà vẫn chưa quen được với cuộc sống thành phố hơi hám, không cây cối, không cỏ, không hoa, không sổ tiết kiệm, chỉ có sa mạc bê tông rắn đanh lạnh lẽo cô đơn vô cảm. dài hàng cây số.

Và không có người nào để trò chuyện đôi chút.

Trong khối hộp bê tông này không có người nào cho ra người và thân thiện. tại sao mình lại phải sa vào chuyện đó vào lúc tuổi già.

Nhưng bọn trẻ có lý đấy.

Thằng Harald là một thằng bé tuyệt vời. nó sẽ thừa kế và tiếp quản doanh nghiệp của bố. cái gì bố nó dựng nên, thằng bé sẽ phát triển tiếp. sẵn có cơ sở rồi.

Liệu hôn, Harald, chứ có phí phạm tài sản thừa kế của bố khi đến tay cháu, chứ phí phạm.

Mẹ cháu tuy là một con ngợm, làm hư hỏng thằng Heinz của ông bà, nhưng bố cháu sẽ lo dạy cháu thành một người đàn ông cần cù, bởi vì chính bố cháu là người cần cù. và ông cháu cũng biết dạy cháu những gì một người đàn ông cần biết, trèo cây ra sao, làm súng cao su để bắn chim thể nào, chơi tàu hỏa và không được khóc như bọn con gái khi ngã đập đầu gối. ông sẽ rất thường xuyên đến thăm và chăm lo mảnh vườn một chút, vì bố mẹ cháu ít thì giờ làm việc đó, và bà cũng thường xuyên đến cùng, chỉ cho cháu làm sao thành một người đàn ông lớn, Harald ạ.

Vì ông là một người đàn ông, cháu hiểu chưa.

Và Heinz, con người sốt ruột sắp phải đi lắp ráp ngoài công trường và sắp thuê một thợ học nghề, Heinz nghĩ rằng ông bà già chết tiệt kia có ra khỏi nhà ngay không thì bảo, nếu không gã sẽ hỗ trợ, gã sắp hết kiên nhẫn rồi. theo gã thì ông già khốn khiếp muốn đến bao giờ cũng được, nhưng bây giờ ông nên xéo đi là vừa. bố mẹ khi nào muốn cứ đến thăm chúng con, nhất là Harald rất thích, và vợ con, và con, con trai Heinz của bố mẹ. và trong thâm tâm: biến luôn đi cho rảnh.

Quả là một vụ chuyển nhà buồn thảm.

Chủ nhà Brigitte vừa bắt đầu với việc nhà, bây giờ ra từ biệt. cô đã thành một người đàn bà sạch sẽ, hơi đầy lên một chút. dễ thấy là cuộc sống vợ chồng hợp với cô. cô bóng loáng như đua cùng ngăn kéo tủ bếp. thù hận lấp đầy ruột cô, chỉ chứa lại chỗ cho niềm vui chiếm hữu mà cô quắp chặt lấy nó bằng móng sắt.

Brigitte, người làm vợ và làm mẹ, cho đến nay đã từng dọn hàng triệu tấn cứt, Brigitte chìa tay đầy cảm hờn với bố mẹ chồng. mãi mới được một mình. mãi ô tô mới lăn bánh đi khỏi. mãi mới đến lúc gia đình bên nhau như một gia đình cần phải thế.

Heinz và Brigitte sắp bắt đầu ngay với cuộc sống gia đình ngày nào cũng thế và không là gì khác ngoài công việc công việc và công việc.

Song nói cho cùng thì công việc làm cho cuộc sống có ý nghĩa và cấu thành cuộc sống. đó là cái mà bố mẹ già truyền lại cho con cháu, và cả số tiền tiết kiệm mà giờ đây đã chi vào nhà và doanh nghiệp một lần nữa, bằng cặp mắt và các giác quan còn lại, Brigitte bao quát giang sơn nhỏ của cô sắp nảy nở thêm-chưa có quyết định cuối cùng về chuyện này, và quyết định là do Heinz-sau đó cô chột thổ dài và đi nhanh vào nhà, lấy chân đá thẳng Harald dồn nó đi trước.

Bố đi rồi.

Harald chưa nói sõi. đôi khi nó cũng được ôm ấp hôn hít, như thể thích hơn nhiều.

Và sô-cô-la, kẹo và bánh thì còn thích nữa.

Bố đi lắp ráp, mẹ bán cái xi-phông bằng i-nốc, vì nó tốt hơn loại thường,

Mẹ còn bán cả một máy sấy tóc, hai lò sưởi điện loại nhỏ, thổi khí nóng, và một tấm gương trang điểm kiểu mới có lắp đèn. mẹ có quyền bằng lòng với ngày hôm nay, một ngày tốt.

Đạo này ngày càng nhiều ngày tốt.

Và rồi cuộc trong thâm tâm người đàn bà này đã có sự hài lòng trở lại.

Susi, một con bé ba hoa không đáng coi trọng, nghe nói hồi này đánh bạn với một tay sinh viên. Cả Susi cũng sẽ chấp nhận số mệnh người phụ nữ như Brigitte đã làm. Brigitte khôn ngoan hơn, cô đã nhận ra số mệnh của phụ nữ trước Susi.

Số mệnh của Brigitte là số độc đắc, cô không có gì phải phàn nàn, Brigitte đạt được mục đích chỉ nhờ phần dưới của mình. Lắm tay đàn ông mạnh mẽ phải tốn nhiều sức hơn nhiều.

Nhưng đàn bà chúng mình biết bỏ bùa yêu để làm gì cơ chứ?

Thế nên chương này mang tựa đề: ra nhà mới.

32. Chương 32: Còn Paula Có Gì? Cũng Một Giang Sơn Mới

Đúng lúc ấy Paula cũng nhìn bao quát giang sơn nhỏ bé của mình.

Giang sơn nhỏ bé của Paula gồm một phòng bé trong căn nhà nhỏ bé của bố mẹ cô, Paula trị vì tại giang sơn đó.

Paula trị vì một đứa con lớn và một đứa con nhỏ. Trên Paula còn một bậc trị vì nữa, đó là Erich.

Chành chọe thường có thể đầu độc cả một cuộc sống gia đình với làn hơi độc của nó.

Cuộc sống gia đình của Erich và Paula thường bị làn hơi độc của chành chọe cái cọ đầu độc. kẹ cho nguy cơ bị đầu độc, Erich và Paula tiếp tục chành chọe cái cọ.

Tuy nhiên nói cho cùng thì Erich vẫn là chồng mình, Paula nghĩ bụng. cô rất cố gắng giữ hòa khí để trẻ con lớn lên trong bình an và chính cô lớn lên thành đàn bà trong bình an.

Ví dụ như hôm nay, Paula được mời sang làng bên dự vũ hội. em có được phép đến vũ hội không, ba ngày trước đó Paula đã hỏi hỏi xin. được, lo cho lũ trẻ xong thì được đi, Erich hứa. bà sẽ trông lũ trẻ.

Hôm nay là ngày hội, Paula uốn tóc lượn sóng. Erich về đến nhà thì gã hỏi ngay Paula định đi đâu. cô trả lời là cô cùng bạn gái và chồng cô ta sang làng bên khiêu vũ. đây là lần đầu tiên Paula được đi chơi.

Nhưng đột nhiên Erich nói, không, tôi không cho phép.

Paula khóc. Paula khóc như một đứa trẻ, đến đá cũng mũi lòng. mặc dù vậy cô vẫn không được cùng đi khiêu vũ. vì thế Paula dần dỗi và xì mặt. song Erich không khoan nhượng, về điểm này thì gã không biết đùa.

Nhưng khi lũ trẻ cười vui tươi thì Paula chẳng thể nào không vui tươi mãi được.

Paula có một khối thép vững chắc mà cô từng mong ước. cô là một bộ phận trong khối thép chứ không phải là một bộ phận không được ghép vào. Paula dễ được ghép vào. xinh quanh Paula có rất nhiều bánh răng quay mà Paula ăn nhập vào.

Cuối cùng thì Erich cũng có quyền hành đối với một người.

Cho dù đó cũng chỉ là một hình nộm vớ vẩn như Paula. bây giờ có một người làm những gì Erich nói. Erich có quyền cấm cái này cho phép cái nọ. một cảm giác mới lạ mà gã tận hưởng. lắm khi từ những mệnh lệnh vô nghĩa.

Cái mà Paula mong ước là bao giờ cho có được nhà riêng.

Cái mà Paula mong ước là bao giờ cho có được nhà riêng để muốn làm gì thì làm, giống như Brigitte. chành chọe cái cọ sẽ không được đến nhà đó.

Paula sẽ chặn chúng ngay ngưỡng cửa và nói: căm ghét và chành chọe và cái cọ, hãy ở ngoài, đây là nhà ta!

Nhà của Paula không phải là nhà riêng của Paula, thêm nữa diện tích rất hạn chế nên sự bình an không vào đầy được, mà đến ngưỡng cửa là phải quay đi ngay.

Từ lâu đã chứng minh rằng cái cọ phá hỏng mọi quần thể. Chuyện Erich nát rượu là chuyện Paula cũng muốn chấm dứt khi bước qua ngưỡng cửa ngôi nhà mới, ngôi nhà mà cô không bao giờ mua nổi vì Erich nát rượu. Cùng với chành chọc và cái cọ, rượu cũng phải đứng ngoài cửa.

Tuy nhiên công việc chân tay nặng nhọc thì vẫn thoải mái bước qua ngưỡng cửa vào nhà và ở lại.

Chồng và vợ ngủ và sinh hoạt trong căn phòng bé này.

Lũ trẻ ngủ với bà. chồng bà từ lâu không ngủ đầy mà lên tầng áp mái.

Khi Paula đi chợ với lũ trẻ bám theo, đôi khi cô thầm ghen tị với những cô bán hàng sạch sẽ thơm mát mà ngay xưa hay bị khinh rẻ. Cố gắng lắm cô cũng duy trì được vẻ sạch sẽ và thơm mát của ngày xưa, nét duy nhất mà cô còn giữ được, ngày xưa vốn là nét gợi cảm nhất ở cô. Bây giờ khó hơn ngày xưa nhiều. cô còn phải giữ sạch sẽ thêm một thằng chồng thường xuyên nôn ra người và đôi khi còn đái cả ra quần.

Vợ thằng nát rượu thì phải biết làm việc ấy, đó là tiền đề cơ sở. nghe trong xóm có tiếng đàn tiếu, thằng Erich thích rượu vang hơn bất kỳ con mái nào, ha ha ha.

Thật ra thì Erich thích rượu vang hơn Paula vợ gã, mặc dù gã có lẽ yêu lũ trẻ hơn rượu vang. Gã hay mua kem cho chúng. Chúng nói xin bố xin bố rất ngộ.

Erich vẫn yêu động cơ của gã.

Rồi Paula thì được bằng lái xe. Thi lần đầu cô trúng luôn. Erich vui quá, vì gã có thể mua ô tô, và đúng thế, thay vì căn hộ mong đợi, gã mua về một chiếc simca đã qua sử dụng.

Chiếc simca đem lại cho cuộc đời Paula sinh lực và đỉnh điểm mới. bây giờ cô có thể lái ô tô đi đây đi đó, nhưng cô không được phép, trừ khi Erich đi cùng.

Cô là một trong số ít phụ nữ trong làng có bằng lái ô tô. Paula chỉ được phép đi ô tô khi Erich đi cùng và miệng nhái tiếng động cơ kêu pim pim.

Thậm chí có lần Paula sang tận italia với Erich và chiếc ô tô mới. trên gần suốt quãng đường Erich giả tiếng kêu động cơ.

Lũ trẻ ở nhà với ông bà.

Một đỉnh điểm đẹp, đỉnh điểm trong đời Paula từ trước đến nay.

Qua khỏi đỉnh điểm, vợ chồng Paula lại trở về. Ở đây họ không phải là người nước ngoài như ở italia, mà họ ở nhà. lập tức Paula lại tiếp tục mơ mộng tới ngôi nhà. nhưng vô ích.

Chẳng mấy chốc Paula lại chìm đắm trong những lật vặt thường nhật.

Chẳng mấy chốc Erich lại chìm đắm trong rừng, trong rượu vang và bia.

Nhưng lũ trẻ thì đáng yêu và ngoan ngoãn và nghe lời răm rắp.

Đó là công của bà ngoại, bà nội, của bố mẹ. lũ trẻ bảo gì nghe nấy, nhiều khi chưa bảo đã nghe.

Có những đứa con ngoan và khỏe mạnh như thế, Paula vui lắm. làm sao người ta còn có thể có được những mong ước vị kỷ cơ chứ, khi đã có những đứa trẻ lành lợi đáng yêu như thế, dân làng nói vậy.

Một lần con bé bị gãy tay, Paula thậm chí còn đưa được nó bằng ô tô riêng lên thị trấn. Erich thông cảm là lần này Paula được lấy xe mà không cần gã cho phép. đó hoàn toàn không phải khởi đầu cho quá trình học hỏi của Erich.

Dần dần công việc trong rừng đã tàn phá và xóa sạch phần lớn vẻ đẹp ngày xưa của Erich, giống như đã nạo găn hết lớp da bàn tay của gã. đám khách nghỉ hè hầu như không đếm xỉa gì đến gã nữa. Hầu như người ta không còn phân biệt được Erich với những thợ rừng khác nữa. Gã cũng ù lì đi trông thấy.

Cả Paula cũng ù lì hơn ngày xưa, dù thậm chí cô còn thích công việc nội trợ.

Cái mà Paula không có, đó là một chút niềm vui và nửa chút âu yếm. Tuy nhiên Paula vẫn mừng là có một vị trí rạch ròi trong cuộc sống và con cái. Cô muốn mọi thứ như thế mãi.

Cô không còn nhớ đến nghề may nữa. và nghề may cũng không nhớ Paula nữa. một nữ học viên từ làng bên vào chỗ Paula, sau cô này thì đến một cô khác.

Con mắt của làng nhìn Paula như nhìn mọi người khác có cuộc sống ngăn nắp và đóng khung. Con mắt của làng canh gác không cho ai vượt qua cái khung đó.

Do Paula hành xử hợp với những quy định của làng, cô được ghi nhận như một mặc định ngứa mắt, song chẳng ai động đến cô, cô không được chú trọng hơn những đàn bà con gái khác trong làng.

Người ta lạnh nhạt ghi nhận những nỗ lực của Paula vì Erich, người ta hơi thích thú quan sát những nỗ lực của Paula trong cuộc chiến chống lại rượu bia và tác hại sức khỏe, giống như khi đọc truyện tiểu lâm trên trang báo chủ nhật mà lại còn hiểu được. Người ta không còn nhận thấy sự sạch sẽ và tươi tắn của cô nữa, vì đã quen rồi, và chấp nhận chuyện cô có con như những người khác vậy.

Mọi việc ổn cả.

Thật ra Paula hoàn toàn hạnh phúc, song cô vẫn muốn cái gì của riêng mình để thực thi nghề nội trợ và làm mẹ, nhưng làm gì có tiền.

Tiểu thuyết nhiều kỳ trách Paula, cô không nên với tay cao hơn trời.

Nếu mà Paula biết điều như trong tiểu thuyết nhiều kỳ thì cô đã không sa vào con đường dẫn đến thảm họa.

Con đường mà Paula muốn đi là con đường cong.

Con đường mà Erich đã đi và hôm nay vẫn đi là con đường thẳng. rừng và kinh tế.

Làng và tiểu thuyết nhiều kỳ nói rằng đàn bà phải ở nhà trông nom bếp núc, giữ gìn nó và đừng vứt rác rưởi vào.

Một thời gian ngắn, Paula không trông nom và giữ gìn. Paula vứt rác rưởi lên mặt bếp.

Đó là án tử hình cho Paula.

33. Chương 33: Thêm Một Lễ Đính Hôn

Tám bằng thợ cả lồng khung treo trên tường trong cửa hanh đồ điện của Brigitte và Heinz.

Ở nhà bố mẹ của Susi hôm nay cũng có lễ đính hôn. chàng là giáo viên trung học. xung quanh đôi trẻ là một đám tranh luận hăng hái, thỉnh thoảng rất nghiêm trọng.

Không phải vui vẻ kiểu đầu đất.

Theo nhận định của Susi thì Brigitte đầu đất chịu ba loại áp lực đè lên đàn bà, người mẹ và nữ doanh nhân.

Susi thông minh chỉ chịu hai loại áp lực đè lên đàn bà và người mẹ (tương lai).

Cô bỏ môn học đức ngữ đã bắt đầu, cô sắp có con.

Cả hai người đàn bà phổng phao lên trong nhiệm vụ mới của mình.

Cả hai người đàn bà phổng phao lên trong nhiệm vụ mới của mình.

Heinz phổng phao hẳn lên từ khi Brigitte vào bếp. gã béo quay như lợn, thực ra cũng là cơ địa thể chất của gã. Heinz dễ phát phì. nghệ thuật nấu ăn của Brigitte thường được đem ra đùa giỡn.

Nghệ thuật kinh doanh của Heinz không bao giờ được đem ra đùa giỡn. đó là chuyện nghiêm chỉnh và sống còn.

Brigitte cũng đã thêm mỡ móng và mỡ bụng. lớp mỡ của Brigitte nhằm thể hiện niềm hạnh phúc của người phụ nữ làm nội trợ, doanh nhân và làm mẹ. cô được vẽ cân bằng và cũng tỏ điều đó cho xung quanh biết. Trái lại Susi tập thể dục để giữ eo, để hôm nay và về sau này còn là người tình ngon lành của chồng. Cô cũng muốn giữ tinh thần sáng suốt. Cô vẫn dự định sẽ đọc nhiều sách hay và có thể sẽ hoàn thiện cả kiến thức về ngôn ngữ của mình. Đôi trẻ này cũng muốn xây nhà.

Susi cũng muốn là một đối tác về mặt tinh thần.

Cũng có lợi cho trẻ con khi mẹ chúng đầu óc sáng suốt.

Bố mẹ Heinz trông chẳng khỏe khoắn gì cả. họ thấy thiếu mảng vườn và không khí trong lành ở đó. họ thấy thiếu cả lũ cháu yêu. Nhưng nói ra mồm thì lại vấp phải sự vô cảm lạnh lùng của con trai và con dâu.

Họ ước gì được thường xuyên đến chơi, nhưng không nên và không được phép. tài khoản của ông bố lái xe đường dài đã cạn, và thế là tốt. tất cả vì các con, chẳng phải ta sống chỉ vì chúng hay sao? không còn tiền cho một chuyến du lịch tử tế nữa.

Brigitte sống vì các con và cửa hàng. Cửa hàng sống vì Heinz. Chắc gã không có bạn gái đâu nhỉ? Đời nào. Ăn uống ngon lành ở chỗ mẹ đi-bây giờ Brigitte được gọi như thế-bao giờ cũng hấp dẫn hơn phiêu lưu ở chốn xa xôi lạ lẫm.

Ăn uống ở chỗ mẹ đi hấp dẫn hơn phiêu lưu, có đúng không nào, cô em họ của Heinz cợt nhả hỏi ông anh họ Heinz trong khi liếc mắt về phía Brigitte.

Heinz trả lời cợt nhả rằng gã vẫn ưa phiêu lưu, nhưng ai ở đây chẳng biết đó là câu nói dối. Thế là mọi người đều hài lòng.

Từ khi còn trẻ Susi cũng thích nấu ăn và nấu ngon, nhưng chỉ nấu thứ cao cấp sang trọng có thêm món ăn kiêng và đặc sản ngoại quốc, không làm béo, mốt hiện đại đấy.

Susi là người phụ nữ thiên về hiện đại, Brigitte hơi cổ hủ nhưng đáng yêu.

Nhưng đó là lý do Heinz thích Brigitte. gã không hề muốn Brigitte khác thế.

Gã không biết làm gì với một người phụ nữ hiện đại.

Tất cả đều hài lòng, đều có chỗ đứng của mình trong cuộc sống và muốn lấy thêm chỗ nữa. Nếu Heinz tiếp tục nốc như bây giờ thì gã sắp lấy hai chỗ trong cuộc sống.

Chỉ là chuyện đùa thôi, không ác ý.

Lấy hai chỗ và nhiều nữa, như Heinz đã nghĩ trong đầu. Trong cuộc sống gã cũng sắp lấy hai chỗ.

Hôm nay có món thịt lợn rán và bánh nấm.

Susi nói đùa một cách thiện ý rằng cô hài lòng với chỗ của mình trong cuộc sống. Cô không muốn đổi chỗ cho ai đó học hành cao sang hơn nhưng rồi thất bại trong cuộc sống.

Susi pha trộn hiện đại với cổ hủ, một sự pha trộn mà chồng chưa cưới mới ra lò của cô rất yêu.

Nói chung: hay nhất vẫn là con đường trung dung, Susi nhận định rất nghiêm trang, nghe khó hợp với cái đầu nhỏ tí xinh xắn của cô.

Và với đức lang quân tương lai của cô mỉm cười phụ họa.

34. Chương 34: Paula Sa Ngã Ra Sao

Chúng ta không rõ cái gì xảy ra trong đầu Paula khi cô đi vào quãng đường cong.

Liệu có phải mong muốn có tiền, có một sự phong lưu khiêm tốn đã đưa cô tới chỗ trượt dốc? hay đó là một ước vọng nhục dục không kiềm chế nổi mà lẽ ra chồng cô, Erich phải đáp ứng? Erich trước tất cả những kẻ khác!

Liệu đó có phải là dục tính trong Paula, hay ước mong vươn tới sự yên ấm của cô, hay ước mong vươn tới sự yên ấm của cô có thể mua được bằng tiền-cần hộ riêng?

Làng xóm muốn biết, nhưng buộc phải đoán mò. sự thật là Paula đã làm một chuyện cực kỳ tồi tệ. chuyện tồi tệ ấy chấm dứt mọi yên ấm, qua đó chứng tỏ rằng yên ấm không thể mua được bằng tiền. chỉ bằng kiên trì và nhẫn nại mà người ta xứng đáng nhận được yên ấm. mặc dù Paula kiên trì và nhẫn nại từ nhiều năm nay, cô vẫn không nhận được sự yên ấm.

Người ta sẵn lòng chấp nhận những biện pháp dị hợm để kiếm được và sau đó giữ chặt chồng.

Ở đây người ta chối bỏ và lên án biện pháp của Paula nhằm giữ chặt chồng và tạo cho chồng một tổ ấm dễ chịu xứng đáng với chồng con cô mà Erich không kiếm ra nổi. Biện pháp của Paula thật tồi tệ, và Paula đã phải nhận cái giá xứng đáng. Có thể Paula nói rằng tôi chỉ làm việc đó vì các con và vì Erich, nhưng không ai lắng nghe cả.

Sự thật có ngôn ngữ riêng và tự nó phơi bày.

Khi lòng kiêu hãnh trong người đàn ông bị tổn thương, khó mà hàn gắn lại được. đàn bà không cần nói đến lòng kiêu hãnh làm gì cho uổng công. Paula cũng chưa hề đưa lòng kiêu hãnh vào cuộc đời mình. Một hôm Paula bí mật đánh ô tô lên thị trấn, không ai biết tại sao, cô đến rạp phim hay tiệm bánh ngọt những thứ ở làng không có. Paula cho rằng đó là một phần cuộc sống, thế là sai. Vì thiếu thời gian nên ở đây ta không thể để Paula tự phát biểu.

Lúc Paula đỗ xe cạnh ga, một người lạ cúi xuống của sổ ô tô hỏi cô: nào, chúng ta có thích đi hôn hít một chút không?

Thoạt tiên Paula nói không tôi có chồng rồi và hai đứa con tuyệt vời.

Nhưng rồi Paula ưng thuận đi với người đàn ông một quãng, đến một nơi khuất bóng.

Chúng ta không rõ cái gì xảy ra khi ấy trong đầu Paula, cái đầu đã đẩy nghề may ra trước đây mấy năm và lấy chỗ cho Erich và các con bước vào trước đây ít lâu.

Trong đầu Paula có cái gì đó sai trái xảy ra.

Trong hăm Paula từ lâu chẳng có gì xảy ra. khi người ta không cảm thấy gì thì không có nghĩa là không có gì xảy ra.

Paula làm việc đó vì gia đình mình.

Biết đâu bằng cách này Paula có thể đem lại cho gia đình mình một nơi ở chắc chắn. Thật kỳ lạ là Paula chịu đựng được tình trạng không có nơi ở chắc chắn lâu như thế, trong khi từ năm 15 tuổi cô không mơ thấy gì ngoài nơi ở ấy, với màn cửa trắng và vật dụng bóng loáng. để có sự yên ấm cần bốn bức tường riêng và cái mái úp lên.

Có thể đó là cơ hội xây tổ của Paula. cô muốn làm theo con én: xây tổ. đó cũng là tựa đề một bài hát ưa thích trong nhạc kịch.

Paula không được phép có những gì không thuộc về cô.

Khiếm nhã là việc của Erich.

Biện pháp đàn bà không phải là biện pháp hữu hiệu để kiếm được thứ gì.

Em yêu chồng em, Paula nói với người đàn ông kia và với người tiếp theo và với người tiếp theo. anh tặng em một ít tiền nhé?

Và Paula được tặng một ít tiền.

Kiểm ăn dễ như thế thì mình cũng muốn làm một lần xem sao, có thể Erich nghĩ vậy.

Paula không thể để lộ chỗ tiền mà cô đột nhiên có. cô chỉ muốn cóp nhặt như kiểu kiến tha lâu đầy tổ. cô chỉ một ít trong tiệm cà phê. Paula định lúc nào đó trả tiền đột đầu cho căn hộ.

Paula kiếm tiền mịa căn hộ nhỏ bằng thể xác của cô và gạt tinh thần sang một bên.

Việc Paula làm gọi là mại dâm. Paula làm đĩ. Cô nhận tiền của bọn đàn ông lạ, và trên ghế sau của ô tô hay ngoài bãi cỏ một người đàn ông lạ đút vào trong cô cái mà chỉ Erich được phép đút vào. Vật thể sai ở vị trí sai. Một trò nghiệp dư.

Trò ấy phải triển khai tử tế hơn cơ.

Lẽ ra Paula phải biết từ lâu là với một đồ vật như cơ thể mình cô không thể đạt được điều gì. Từ khi ra khỏi lứa tuổi con gái ngấn ngủ, cô chưa học thêm được gì cả.

Cơ thể Paula không phải không chiều ý, nó tuân lệnh làm tròn nghĩa vụ.

Song khung cảnh xung quanh không chiều ý cơ thể Paula.

Khung cảnh xung quanh đột nhiên làm nhân chứng cho hành vi trong bụi rậm.

Tay tài xế xe tải của lâm nghiệp thật ra chỉ muốn đi đái. tình cờ đứng chỗ mà ngoài một chú nai hay chú thỏ chẳng ai đái vào, hắn thấy được phần cơ thể phía dưới của Paula nửa kín nửa hở đang làm việc với một thằng đàn ông ngoại hôn. hắn nói, cả hai đang quần quýt vặn vẹo lấy nhau một cách ghê tởm.

Chuyện đó hắn còn kể rất nhiều lần nữa.

Ngoài ra hắn biết tên tuổi địa chỉ Paula.

Hắn đã thấy rằng việc Paula làm giữa thiên nhiên trong sạch là phản bội ông bạn Erich của hắn.

Paula đã phản bội chồng. Paula đã lừa dối chồng với một hay nhiều thằng đàn ông khác.

Đã thế lại làm với một đứa ở nơi khác. không phải thằng nào ở địa phương. một thằng lạ hoặc đã ỉa vào làng mình.

Khốn nạn quá đi mất. và đó làm một người mẹ đã đẻ ra hai đứa con và đang uống thuốc ngừa thai.

Phản bội lại ông bạn Erich của hắn!

Paula xứng đáng bị bẻ cổ hay tối thiểu bị thiến đi để không đẻ con được nữa và di truyền cho chúng cái thói này. so với một con chó cái động dục do bản năng mà không cưỡng lại được thì Paula còn tệ hơn.

Paula tuy bị bẻ cổ nhưng cô không bị thiến. trong cái rủi thì ra cô còn gặp cái may.

Ngoài ra Paula còn bị Erich ly dị trong tình trạng có tội.

Mặc dù Paula không chủ ý, duyên phận cô đã tức khắc tan vỡ sau lắm lỗi tái diễn nhiều lần.

Mặc dù Paula hoàn toàn không chủ ý, hạnh phúc của cô đã tan vỡ đồng thời với duyên phận.

Mặc dù Paula hết sức chống cự, chính cô đã tan vỡ cùng.

Mặc dù Paula đã rón rén thử cứu vớt, cả khối ràng buộc xã hội của cô cũng tan tành trên những đồng đồ nát khác.

Giá mà cô suy nghĩ từ trước, vì bây giờ thì muộn rồi!

Nếu Paula mừng rỡ ra những gì tan vỡ bởi tội lỗi có suy nghĩ nhưng làm sai trong quan hệ vợ chồng, cô sẽ không bập vào.

Sự việc xảy ra với bạo lực của một cơn lũ tuyết ướt.

Ở đây người ta sống trong lòng thiên nhiên, không thể chống lại được thiên nhiên, vì nó mạnh hơn.

Erich cũng đau khổ, có thể Erich không bao giờ vượt qua nỗi, mẹ gã nói thế.

Nhưng không thể để lũ trẻ khổ sở quá mức bởi trò đòi bại của mẹ chúng, bà mẹ vợ xin.

Lũ trẻ đau khổ khủng khiếp bởi trò đùa bại của mẹ chúng, vì đột nhiên chúng hầu như không thấy mặt mẹ yêu nữa, nói đúng hơn là không hề thấy mặt nữa.

Chúng hỏi tại sao và không thể biết. bọn trẻ chưa biết gì là tốt. lúc đến tuổi, chúng sẽ biết. nhưng có lẽ chúng sẽ không hiểu nổi.

Kết án mẹ hay không kết án, lúc đó sẽ là chuyện riêng của chúng-một đồng nghiệp của Erich nói, gã này khá thông minh và biết sắp xếp câu cú khi nói.

Bây giờ lũ trẻ sống với bố mẹ Paula, trong căn phòng ngày xưa của đôi vợ chồng ngày xưa.

Erich bán ô tô cho vợ cũ. một sự việc buồn thảm. chẳng phải họ đã từng sống tuần trăng mật thứ hai ở Italia hay sao, chẳng phải họ đã dự tính mua chiếc ô tô thể thao hay sao, giờ thì gã chỉ còn chiếc xe máy.

Xe máy đôi khi chở gã đến cô bạn mới, con gái một nhà nông dân giàu có ở gần đấy. nhưng gã thích rượu vang hơn bất kỳ con mái nào, thế thì quan hệ mới như mầm này chắc rồi cũng sắp lại tan vỡ thôi.

Có khi phụ nữ ngày nay khác xưa.

Hầu như không còn các nhóm múa dân tộc nữa. tiếc thật, nhất là đối với Susi.

Paula bắt đầu làm hỏng mọi việc, giờ thì cô hỏng hẳn rồi.

Cô học sinh nghề may năm thứ nhất tràn trề hy vọng nay đã trở thành một phụ nữ hỏng với những kiến thức dở dang về nghề may.

Quá ít.

35. Chương 35: Lời Bạt

Bạn có biết xứ sở TUỔI ĐẸP với thung lũng và núi đồi ở đó?

Đứng chắn phía xa xa là những ngọn núi xinh đẹp. xứ sở này có cả chân trời, không nhiều nước có được.

Bạn có biết những đồng cỏ, ruộng vườn và đất đai của xứ sở ấy? bạn có biết những ngôi nhà bình lặng và những con người bình lặng trong đó?

Giữa đất nước tươi đẹp ấy, những người tử tế đã xây một nhà máy. mái nhôm lượn sóng của nó ngả rạp xuống và tương phản với những cánh rừng lá tán và lá kim xung quanh. nhà máy cúi rạp xuống chân phong cảnh.

Mặc dù nó chẳng có lý do gì mà phải rạp xuống.

Lẽ ra nó có thể đứng thẳng lên lắm chứ. may mắn mà nhà máy ở đây, ở một nơi tươi đẹp, chứ không ở nơi nào khác xấu xí.

Nhà máy nom như là một phần của phong cảnh tươi đẹp ấy vậy.

Trông nó như mọc từ đất này lên, nhưng đâu phải! nhìn từ khoảng cách gần thì người ta sẽ nhận ra: những người tử tế đã xây ra nó.

Chả có gì tự nhiên sinh ra cả.

Và những người tử tế đi ra đi vào nhà máy.

Người tử tế đi ra đi vào kia kìa, có phải là Paula của chúng ta không nhỉ?

Gượng đã, chào Paula! đúng là cô ấy thật. ngoại hình hầu như không thay đổi, vẫn thon thả và sạch sẽ như mọi khi, chỉ phảng phất nét mệt mỏi trên khuôn mặt mà người ta chỉ nhìn kỹ mới thấy. còn nếp nhăn kia: hôm qua đã có chưa nhỉ?

Không, nếp nhăn này mới. còn kia có phải là một sợi tóc bạc không? chẳng sao Paula ạ, ngẩng cao đầu lên!

Paula làm việc ở đây, là công nhân vô học bên băng chuyền.

Paula làm việc ở đây, là công nhân vô học bên băng chuyền.

Paula chấm dứt ở nơi Brigitte ra đi để làm quen với cuộc đời, Brigitte đã làm quen cuộc đời và tìm thấy hạnh phúc của mình trong đó.

Paula cũng muốn làm quen với cuộc đời, bây giờ cô làm quen với công việc của một công nhân mới học bên băng chuyền nhà máy đồ lót.

Cũng một dạng của cuộc đời.

Tối đến họ túa ra phong cảnh, cứ làm như phong cảnh là của họ vậy.

Hiện Paula có một căn hộ nhỏ, của nhà máy nên giá rẻ.

Paula đạt thành tích ít hơn một người vui tươi, vì cô không vui.

mặc dù thể công việc của cô vừa đủ, nhà máy thì kiên nhẫn, và trong Paula cũng không còn dấu vết gì của sốt ruột nữa.

Paula đến đây để may chứ không để vui. vui thì đáng lẽ ngày xưa cô đã có thể vui rồi.

Giờ thì cô may đồ lót, nịt vú, cooc-xê và quần lót một cách không vui. Paula từng cưới chồng và thất bại.

Không khi nào cô đưa mắt ra ngoài để thấy một chú chim, một con ong, hay một ngọn cỏ. Chim, ong và cỏ cô đã từng có đủ. Nhưng hồi đó cô chưa biết quý.

Đàn ông nào cũng biết tận hưởng thiên nhiên hơn Paula hôm nay.

Paula ngồi bên máy khâu của mình và hoàn thành nghĩa vụ. Cô có nhiều trách nhiệm, nhưng không có cái nhìn tổng quát và không có nhà nữa.

Tối đến, cô về căn hộ nhỏ của mình và nhớ đến nhà. Paula quá mệt để không hài lòng.

Paula không có con và không có chồng nữa, dù vậy cô quá mệt mỏi để không hài lòng về chuyện ấy.

Paula đã từng có chồng và có hai con.

Công việc cũng không làm Paula hài lòng.

Công việc làm Paula bàng quan.

Nghề may nằm trong máu Paula. Chỉ có điều cô đã cho máu ra khỏi người từ lâu, Vì thế nên công việc của cô không trôi chảy như những người khác. Bị trừ lương.

Paula may hết mình, vì cô đâu còn gia đình để họ chiếm một phần trong tim cô.

Những phụ nữ may hết mình không phải là phụ nữ tốt nhất.

Paula đã trải nghiệm số mệnh của mình ở nơi khác. đến đây là hết.

Brigitte bắt đầu số mệnh của mình ở đây. Brigitte đã tẩu thoát.

Paula trúng thương. lúc cuộc sống ghé qua, Paula không thử bắt chuyện với nó, Paula không yêu nó nữa.

Cuộc sống lẩn tránh rồi kia, Paula!

Nhưng Paula của chúng ta còn mãi tìm chìa khóa ô tô.

Tạm biệt Paula, chúc cô thượng lộ bình an.

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-oi-la-tinh>